

Uit beeld
Oliver Kjelsson

Published: 2012

Categorie(s):

Tag(s): "uit beeld"

Het vervolg op "Voorbeeld". Jarno heeft een compromis beklonken met zijn ouders en kan daar redelijk mee leven. Hij houdt zijn vriendje verborgen voor thuis en gaat zijn eigen gang. Maar als hij op kamers gaat en meer vrijheid krijgt, als hij voor zijn ouders uit beeld is, gaat het dan allemaal wel zoals hij het zich had voorgesteld?

Chapter 1

'Hé, ben je alleen?'

Ik glimlachte. Het was nog best druk bij het bankje. Veel jongens waren al weer terug van vakantie. Ik was zelf net een week terug van Toscane. Met mijn ouders. Het was me nog niet tegengevallen. Eigenlijk was het ook wel een raar idee. Het was waarschijnlijk de laatste keer dat ik met ze naar Toscane zou gaan.

'Hij is zijn kamer aan het inrichten. Vanmorgen heeft hij zijn spullen erin gesleept met zijn ouders.'

'Moet je niet helpen dan?'

'Hij doet het met zijn ouders. Ik ga vanavond kijken.'

'Wanneer ga jij?'

'Volgende week. Op zaterdag, dan heeft mijn vader vrij.'

'Je zult wel blij zijn als je kunt gaan,' zei iemand schamper.

'Kun je wel zeggen,' zei ik.

Jorick grijnsde naar me. Hij wist wat mijn plannen waren, maar dat hoefde niemand te weten. Ik vond het al tof genoeg dat ze het wisten van mij en dat ik een vriend had. Ze vonden het allemaal wel prima, hij kwam hier zelfs vaak bij zitten, bij ons groepje aan het begin van de wijk. De meeste ouders van hun wisten het ook en wisten hoe de situatie met mijn ouders was. Geen idee hoe er over gepraat werd. Ik hield verder mijn mond maar.

'Leuk geworden,' zei ik.

Hij haalde zijn schouders op. 'Het staat nog niet zoals ik wil.'

'Doet er niet toe. Het is leuk geworden.'

Hij lachte. 'Dat zeker.'

Hij kuste me. 'Eindelijk op kamers.'

'Eindelijk.'

'Jij volgende week.'

'Ik kan niet wachten.'

Zijn glimlach was wrang. 'Weekje. Even volhouden nog. Dan hebben we

alle tijd voor elkaar die we willen.'

Ik kuste hem en aaide door zijn haar. Er overheen eigenlijk. Het was kort. Ik had verbaasd gekeken toen hij van de kapper kwam. Korter dan anders.

'Kort,' lachte ik. 'Ik herken je amper.'

'Groeit wel weer aan. Lekker in de zomer.'

Ik grinnikte. 'Heb je gelijk in.'

We vielen op zijn bed. Smal, éénpersoons. Het was breed genoeg nu.

'Als jij straks jouw bed hebt zal ik vaker bij jou slapen dan jij hier denk ik.'

'Dat was de bedoeling toch?'

Hij grinnikte en trok aan mijn shirt. Uit. Dat van hem ook.

De laatste dingen stonden op hun plek. Mijn moeder was bezig mijn bed op te maken. Ik wou dat ze weggingen. Natuurlijk was het fijn dat ze me hielpen met mijn kamer. Zonder hun financiële steun zou ik het ook nooit kunnen. Ik moest snel een baantje gaan zoeken. Maar ik was al lang blij dat ik mijn kamer had. Studie begon pas over een week. Maar ik kon niet wachten. Middelbare school was klaar, en ik was er ook helemaal klaar mee. Nieuwe school, en nog wel het belangrijkste: thuis weg. Het enige nadeel was dat ik een uur met de trein van Ruben weg was.

'Ziet er leuk uit zo,' haalde mijn moeder me uit mijn gedachte.

'Ja,' glimlachte ik.

'Nou, we zijn bijna zover, zullen we even wat drinken?'

Mijn vader mompelde wat en pakte een stoel. Hij wist waarom ik meteen op kamers wilde. Ze hadden nog voorgesteld om eerst een jaar heen en weer te reizen, maar dat had ik meteen afgekap. Ik wilde op kamers! Ik wilde weg thuis. En hij wist waarom. Sinds de ontdekking van mij en Ralf in de tuin ging het al fout. Ik heb alles stiekem volgehouden. Alles buiten zijn zicht, buiten zijn invloed.

'Hier, alsjeblieft.'

'Dank je,' zei ik tegen mijn moeder.

Alles van de afgelopen anderhalf jaar schoot door me heen. Ik had nog geprobeerd om Stijn te introduceren als een gewone vriend van school, maar ook daar stak mijn vader een stokje voor. Hij had het allemaal door. Anderhalf jaar een verbond, stilzwijgend. Ik nam niemand mee naar huis, voor het zicht was ik geen homo. Wat ging er in zijn kop rond? Hij wist het maar deed alsof er niets was. Hoe deed hij dat? Ik

kwam er niet achter, ook daar werd niet over gepraat. Nergens over. Schoolresultaten, dat was alles. Klootzak. Hij had me geholpen met het opknappen van mijn kamer. Er hoefde gelukkig niet veel te gebeuren. Ik kon er bijna zo in. Wat meubels, een plank ophangen tegen de muur, dat was het. En dat was nu klaar. Eindelijk. Mijn gretigheid om op kamers te gaan was aan me te merken. En hoe! Hij reageerde er niet op. Hielp me, omdat een vader dat hoorde te doen, maar dat was het. Hij wist wel hoe het zat, waarom ik zo snel mogelijk thuis weg wilde. Ik hoefde niet meer zo moeilijk te doen. Ik deed alles met Stijn buiten de deur. Bij hem thuis, toen zijn vader in die afkickkliniek zat. In het park, toen zijn vader weer thuis was en het allemaal toch niet zo goed bleek te werken, na al die therapieën.

‘Mooi geworden,’ zei mijn vader.

‘Ja, zeker wel,’ reageerde ik enthousiast.

Ik hoorde een bonk tegen de muur van de kamer naast me. Ik glimlachte, of ik wilde of niet. Naast me was hij bezig zijn kamer opnieuw in te richten. Hij was nog niet tevreden, al zat hij er al een week. Dat hadden we zo afgesproken, niet tegelijk. Of mijn vader nou wel of niet doorhad dat ik een vriendje had maakte niet uit. Dit hoefde hij niet te weten. Het was ook wel een goed plan geweest. Samen op kamers. We hadden dit studentenhuus gevonden op internet. Leuk huis, vier studentenkamers met een gezamenlijke keuken en douche met toilet. En met twee kamers vrij. Het was snel beklonken. We konden het ook zo goed met elkaar vinden. We vonden het eigenlijk niet meer dan normaal om die volgende stap te zetten. Samen in een huis, al was het dan een studentenhuus waar nog twee anderen woonden. Bij het uitzoeken van een bed had ik een tweepersoons bedongen. Dat had nog wat discussie opgeleverd, maar ik had het gewonnen. Niet een king size bed, maar breed genoeg. Ik keek weer even naar de muur waar de bonk vandaan kwam. Hij was met wat meubels aan het schuiven.

‘Ook druk hiernaast,’ zei mijn vader.

‘Ja, die is ook nieuw hier geloof ik.’

Mijn vader lachte. ‘Alles nog op zijn plek zetten.’

‘Ik denk het.’

‘Ik hoop dat je leuke huisgenoten hebt,’ zei mijn moeder.

‘Ik heb de twee die hier al wonen al ontmoet. Leuke mensen volgens mij.’

‘En die hiernaast is nieuw?’

‘Volgens mij ook wel een aardige gast,’ zei ik neutraal.

Nog een bonk.

'Die nog steeds niet klaar is met hoe het moet staan,' zei ik er lachend achteraan.

Mijn vader glimlachte.

'Zullen we zo eens gaan?' vroeg hij aan mijn moeder.

'Rij je mee?' vroeg ze aan mij.

'Nee, ik blijf hier. Beetje inruimen nog, en ik wil hier gewoon slapen.'

Ze lachte. 'Dat snappen we jongen.'

Ze pakten hun jas en liepen naar de deur. Ik ging met ze mee naar de voordeur, om ze uit te zwaaien. Toen we net op de gang waren ging de deur naast die van mij open. Ik schrok er van, dat was niet de bedoeling, dat ze elkaar zagen. Ik slikte, hij schrok ook. Terug zijn kamer in was geen optie meer.

'Hallo,' zei mijn moeder vrolijk, 'aan het inruimen ook? Ik ben de moeder van Jarno.'

Hij bloosde, gaf haar een hand terug.

'Ja,' stamelde hij, 'maar het is wel klaar denk ik.'

Mijn vader bekeek hem en gaf hem een hand. Hij stelde zich voor. Mijn vader. Ze keken elkaar aan. Daarna glimlachten ze toch. Ik keek hem even aan. Een knipoog zou teveel zijn. Zijn blik draaide weer naar mijn moeder. Hij had een waterkoker in zijn hand.

'Keuken,' zei hij verontschuldigend.

En weg was hij. Mijn vader keek hem na. Had hij wat door? Even kreeg ik het benauwd. Mijn ouders liepen naar beneden en bleven nog even bij de deur staan. Mijn moeder gaf me een kus.

'Zorg goed voor jezelf.'

'Ja mam, natuurlijk,' zei ik half zuchtend.

Mijn vader gaf me een hand. Daarna waren ze weg. Met een zucht deed ik de voordeur dicht. Ik draaide me om en keek in het grijnzende gezicht van Gijs.

'Zijn ze weg?'

'Godzijdank.'

Hij hobbelde lachend de trap af. Jas aan.

'Echt op jezelf.'

'Inderdaad,' zei ik lachend.

'Je moet het zo zien, ze zijn bezorgd, willen het beste voor je.'

'Dat kun je wel stellen ja,' zei ik veelbetekenend.

'Zo zijn ouders. Kijk er niet raar van op dat ze ineens hier blijken te zijn geweest om je was te brengen en boodschappen.'

'Ze hebben geen sleutel.'

Gijs keek even verbaasd. 'Zeg,' zei hij toen alsof er niets aan de hand

was, 'Karlijn en ik willen maandag samen eten, met jullie, de nieuwe. Welkomstetentje.'

'Leuk.'

'Leg vijf euro op het aanrecht en wij zorgen voor de rest.'

'Oké.'

'Lust je pasta?'

Ik lachte. 'Ja hoor.'

'Gelukkig, anders overleef je niet als student. Nou, ik ben weg. Groet!'

'Doei,' zei ik.

Ik keek hem glimlachend na. Die ging naar zijn vriendin. Hij trok de deur met een klap dicht. Ik ging de trap op en keek nog een keer rond in mijn kamer. Mooi zo. Ik zuchtte en strekte mijn armen. Eindelijk! Achter me ging de deur open. Ik draaide me om en grijnsde.

'Zijn ze weg?'

Ik knikte.

'Mooi,' zei hij en gaf me een kus.

Ik kreunde en kuste terug.

'Ik schrok me kapot toen ik ze tegen kwam op de gang.'

'Anders ik wel.'

'Hadden ze iets door?'

'Volgens mij niet.'

Hij grijnsde.

'Gaan we dit vieren?'

Hij zei niets meer maar vluchtte mijn kamer uit. Binnen een paar tellen hoorde ik de deur van zijn kamer dichtgaan en was hij weer terug. Fles wijn en twee glazen in zijn hand.

'Dat dacht ik wel, dat we dit gaan vieren' zei hij nuchter.

Hij keek balorig naar me en schoot daarna in de lach. Ik wilde hem vasthouden maar hij duwde me van zich af. Met veel gebaar maakte hij de fles open en schonk twee glazen in. Hij overhandigde mij mijn glas en tikte er met die van hem tegenaan.

'Op ons.'

'Op ons,' glimlachte ik.

Ik nam een slok en kuste hem meteen daarna. Ik zette mijn glas op tafel en pakte hem vast.

'Is de rest weg?'

'Ik zag Gijs net gaan, en volgens mij is Karlijn hier nooit in het weekend.'

'Mooi. Jouw bed uitproberen?'

De dag erna zat ik alleen in de trein, terug naar huis. We hadden samen geslapen, en dat was heerlijk. Samen ontbijten, alles lekker op het gemak. Ik ging nu naar Ruben, dat had ik mezelf beloofd. Ik was er een hele week niet geweest, door al het gedoe met mijn kamer. Ik sloot mijn ogen, ik was moe. Door al het gedoe van de afgelopen week, maar ook door de afgelopen nacht. We hadden het laat gemaakt. Op kamers, geen ouders. Veel drank, films kijken op tv. Ik gaapte toen ik er bijna was. Ik rekte me uit bij de deur van de trein en drukte op de knop toen hij stil stond. De deuren sisten open. Ik sprong op het perron en liep naar de uitgang. Geen fiets. Zo ver was het niet lopen. Toch pakte ik de bus. Ik had al genoeg gelopen in het verleden hier. Lisanne glimlachte toen ze me binnen zag komen.

'Hé, kamerbewoner. Alles in orde?'

'Alles ingericht. Wij allebei.'

Ze lachte. 'Samenwonend nu.'

'Uhu.'

'Goed gegaan alles?'

'Ja hoor. Op het moment dat ze elkaar op de gang tegenkwamen na dan.'

'Hadden ze iets door dan?'

'Nee, maar het was even zweten.'

'Ze kunnen je niets maken jongen. Jij bent aan zet nu.'

Ik glimlachte om het idee. 'Ja. Heerlijk.'

Ze knikte naar Ruben. 'Hij heeft je gemist.'

Ik voelde me schuldig.

'Ga maar eens snel goedmaken jij.'

Hij zat met zijn rug naar me toe. Staarde naar buiten.

'Ruben,' zei ik terwijl ik nog naar hem toe liep.

Meteen zat er beweging in. 'Ja!'

Ik ging snel naast hem zitten. Hij graaide meteen naar mijn hand.

'Ja!'

Ik knuffelde hem. 'Daar ben ik weer.'

'Ja!'

Hij sloeg me in mijn nek, zijn natte mond glibberde over mijn wang.

'Ben je zo blij me weer te zien?' lachte ik.

'Ie!'

'Ruben is lief.'

'Ie!'

Ik glimlachte en hield hem vast. Hij was onrustig. Ik streelde zijn wang, liet mijn vinger langzaam heen en weer gaan. Hij had me gemist. Ik hem ook. Ik hoopte maar dat mijn studierooster zo in elkaar zou zitten dat ik

geregeld hierheen kon gaan. Lisanne kwam er bij en gaf me een beker met yoghurt.

‘Gaan we er een rotzooi van maken?’ lachte ik naar Ruben.

Hij sloeg het bijna uit mijn handen.

‘Rustig,’ zei ik.

‘Ja!’

Ik lachte. ‘Ik merk het, gekkie.’

Met een hoop gedoe werkte hij het naar binnen. Het maakte me niet uit.

Ik was er weer, en hij was er blij mee.

Lisanne kwam er bij zitten.

‘Hoe voel je je?’

‘Raar.’

Ze glimlachte. ‘Je zult er snel genoeg aan wennen.’

Dat zorgde ervoor dat ik glimlachte. ‘Vast wel.’

‘Goed gedaan jongen,’ zei ze toen ze me over mijn rug aaide.

Nou, ze had gelijk, het wende snel. Erg snel. Na een dag had ik al het gevoel er weken te zijn. Mijn eigen kamer, mijn eigen ding doen. Niet dat ik veel alleen was. We sliepen samen, aten samen, deden alles samen. Samen de stad verkennen op maandag. Mijn moeder belde me in het begin van de middag.

‘Kom je thuis vandaag?’

‘Nee, ik eet hier. We hebben een etentje met alle huisbewoners, omdat we er nu wonen.’

‘O, wat leuk. Wat ga je maken?’

‘Niets. Gijs en Karlijn verzorgen het.’

‘Je moet iets doen Jarno.’

‘Mam,’ zuchtte ik.

‘Als ik nou eens een dessert maak, dan kom ik dat straks wel brengen.’

‘Mam, dat hoeft echt niet.’

‘Jawel, dat is leuk. En dan zie ik ze allemaal ook een keer.’

Ik zuchtte. Kon ik hier nog onderuit?

‘Ik ben rond half vijf bij je,’ ging ze gewoon door alsof ik al ja gezegd had.

‘Mam...’

‘Tot straks.’

Ik drukte mijn telefoon uit en vloekte. Ik strekte mijn benen onder de terrasstoel tegenover me. Ik keek naast me. Hij lachte.

‘Wat is er?’

‘Mijn moeder. Ik moet om half vijf thuis zijn, zij zorgt voor het toetje vanavond.’

Nu schaterde hij. ‘Lief toch?’

‘Ja, geweldig. Nou ja, we zien wel. Jij nog iets drinken?’

Stipt half vijf ging de bel. Ik ging de trap af en zag nog net de keukendeur dichtgaan. Nee, we mochten ons er niet mee bemoeien van Karlijn. Ik kreeg meteen een kus van mijn moeder. Ze had een schaal vast met aluminiumfolie er overheen.

‘Hoi,’ zei ik.

‘Ik breng het meteen even naar de keuken,’ zei ze, ‘dan kan het nog even in de koelkast.’

Zonder verder nog iets te zeggen deed ze de deur open. Die werd van binnenuit meteen weer dichtgeduwd.

‘Nee!’ riep Karlijn. ‘Verrassing!’

Ik lachte om het verbaasde gezicht van mijn moeder.

‘Ik zei je toch dat ik me er niet mee mocht bemoeien?’

Mijn moeder klopte.

‘Karlijn,’ riep ik, ‘dat is mijn moeder met een dessert.’

Ze deed de deur een klein stukje open.

‘Dan mag jouw moeder binnenkomen, maar jij niet.’

Mijn moeder wurmde zich door de spleet naar binnen. Ik hoorde ze praten.

‘Jarno! Jouw moeder is een schat!’ hoorde ik even later.

Ik bleef maar even in de gang wachten. Gelukkig kwam mijn moeder snel weer naar buiten. Ik had het er niet op. Nou wist Karlijn nog lang niet alles van mij, maar toch.

‘Wil je nog wat drinken?’ vroeg ik.

‘Ja, kan wel even,’ zei ze.

Ik was blij dat ik mijn kamer nog wat had opgeruimd. Er was niets van te zien dat we hier met zijn tweeën hadden geleefd de afgelopen dagen. Ik twijfelde. Was dit nou controle? Nee, het was gewoon goedbedoeld van haar. “Gezellig.” Ik schonk twee glazen in.

‘Hoe bevalt het?’ vroeg ze.

‘Goed hoor,’ zei ik.

Ze glimlachte. ‘Fijn.’

Ineens pakte ze me even vast. ‘Je was er ook aan toe toch? Studeren, op eigen benen staan.’

‘Ja,’ zei ik maar.

Ze glimlachte. 'Gaaf jou helemaal lukken.'

'Tuurlijk.'

'Zijn er nog jongens van jouw school hier?'

'Een paar. Ik heb ze nog niet gezien, komt volgende week wel, bij de intro.'

Mijn deur ging open nadat er op geklopt werd.

'Ja, dat hoopte ik al,' zei Karlijn. 'Mag het eten hier plaatsvinden? Jouw tafel is groot genoeg.' Ze lachte. 'En redelijk leeg en opgeruimd.'

'Is goed,' zei ik.

Ik stond op en pakte mijn laptop. Die legde ik op mijn bed. Mijn moeder pakte al wat andere spullen.

'Geef maar,' zei ik.

'Het is hiernaast,' hoorde ik Karlijn op de gang zeggen. 'Zelf stoel en bord meenemen. Bestek is ook handig.'

Ik hoorde hem lachen. Niet veel later kwam ze terug met een grote pan, Gijs kwam achter haar aan met hun borden.

'Even stoel halen nog,' zei Karlijn.

Voor de ze terug kwam bonkte ze nog een keer bij hem op de deur.

'Kom je? Het is klaar.'

Hij kwam meteen achter haar aan de kamer in. Ongemakkelijk kijkend. Mijn moeder stond op.

'Nou smakelijk allemaal,' lachte ze.

'Dank je,' zei ik.

'Ik heb me nog helemaal niet voorgesteld,' zei Karlijn ineens. 'Sorry.'

'Ze kan wel eens chaotisch zijn,' lachte Gijs.

'Karlijn,' zei ze toen ze mijn moeder een hand gaf.

Gijs stapte naar voren en stelde zich voor. Het was onvermijdelijk, ook hij moest zich voorstellen. Eigenlijk maakte het ook niet uit. Ze wist toch niet hoe het zat.

'O ja, jij bent ook nieuw hier,' zei ze, 'we hebben elkaar al even gezien.'

'Ja,' lachte hij, 'druk aan het inruimen nog.'

Dat ging nog goed zo. Ik wou dat ze wegging.

'Ik ben je naam kwijt,' zei ze, 'sorry.'

Damn.

'Geeft niet,' zei hij toen hij haar uitgestoken hand aannam. 'Ik ben Wijnand.'

Chapter 2

Wijnand ja. We hadden al een jaar iets samen. Stijn had gelijk gehad, toen tijdens het stappen, de eerste keer dat hij hem zag: Wijnand en ik pasten bij elkaar. Daar had ik even tijd voor nodig, om dat door te hebben. Ik zat ook zo vol van Stijn. Ik plaatste hem op een voetstuk, hij was voor mij het ideale vriendje. Dat was hij ook echt wel. Toen zijn vader naar die afkickkliniek ging hadden we een gouden tijd. Na school waren we altijd bij hem thuis te vinden. Of bij Ruben. Dat die andere jongens op school niets doorhadden snap ik nog niet. We maakten samen huiswerk, maar we hadden nog veel meer seks met elkaar. Iedere middag, we konden er geen genoeg van krijgen. Vaak lagen we de hele middag in zijn bed. Seks, maar ook veel praten. Samen naakt onder het dekbed, veel lachen. De wereld was van ons. En thuis hoefden ze niets te weten. Ik was voor mijn ouders uit beeld, en veilig. Niet meer die spanning van ontdekt worden in het park, maar gewoon thuis, deur op slot. Ge-wel-dig! Mijn ouders hadden wel door dat ik een stuk vrolijker was, maar ze vroegen er niet naar. Ze konden het antwoord wel raden en dat was iets wat vooral mijn vader gewoon niet wilde horen. Na een maand kon Stijn weer op bezoek bij zijn vader. Dat deed hij regelmatig en daar werd hij een stuk vrolijker van. Het ging goed, heel goed zelfs. Hij had zijn oude vader weer terug, zei hij wel eens. In totaal is zijn vader ruim twee maanden in die kliniek geweest. Daarna kwam hij eerst in de weekenden thuis. Ik zag Stijn dan weinig, hij wilde tijd met zijn vader hebben. In die tijd heb ik hem wel ontmoet. Aardige vent. Dat vond ik al snel, hij wist dat Stijn en ik iets hadden met elkaar en dat vond hij prima. Volgens mij was hij er zelfs wel blij mee dat er iemand was die op Stijn lette. Na een paar weken was hij iedere avond thuis. Overdag was hij in de kliniek, of op leertraject. Hij leerde een nieuw vak, om weer kans te maken op werk. Positief allemaal. Stijn veranderde er ook door. Vrolijker, positiever. Toen zijn vader weer helemaal thuis kwam had Stijn zijn haar afgeknipt, alle rode verf eruit. 'Hij was weer zichzelf', zei hij. Hij kon gewoon thuis slapen en eten, het park had hij niet meer nodig. Die spullen daar in dat park hadden we allang opgehaald. Met

twee kartonnen pakken voordeelwijn, voor de nachtploeg. Officieel afscheid. Stijn keek trots toen hij afscheid van ze nam. Het was klaar, hij had het overleefd.

Tot de eerste sollicitaties van zijn vader niets werden. Ik hoor Stijn nog vloeken toen we na school binnen kwamen en er twee lege bierblikjes in de prullenbak bleken te liggen. Ik probeerde hem te troosten maar Stijn was snel. Binnen een half uur waren we op weg naar het park met zijn spullen, "voor het geval dat". Die had hij in het begin niet nodig, maar je zag het fout gaan met zijn vader. Stijn nam me voor de zekerheid ook niet meer mee naar huis. Hij belde veel met zijn tante, zelfs met de begeleider van de kliniek. Een nieuwe opname vond zijn vader niet nodig, hij had het allemaal goed in de hand. Af en toe één biertje moest toch wel kunnen?

Twee weken later belde Stijn me. Of ik naar het park wilde komen. Het was al laat, midden in de week. Ik kreeg een hoop commentaar van mijn ouders maar ik ging gewoon. Ik heb Stijn nog nooit zo droevig gezien als toen ik hem op zijn deken zag liggen op de verborgen plek. Ik heb me bij hem in de deken gewurmd en hem alleen maar vastgehouden. Stijn huilde en hield niet meer op. Ik heb veel op hem ingesproken toen, alles proberen te relativieren, tegen beter weten in. Ik had al langer mijn bedenkingen over de toestand van zijn vader, al veel langer dan Stijn zelf. Maar bij de eerste klap was het hem meteen duidelijk. Het had allemaal geen fuck geholpen en hij was weer helemaal terug bij af.

Daar ging ik weer, met broodjes en thermosflessen koffie. Stijn was me dankbaar, maar er was iets geknakt. Zijn vrolijkheid was weg en niet veel later zijn vechtlust. Hij zag het allemaal niet meer zitten. Hij zei ook dat ik hem los moest laten, dat ik veel beter verdiende. Daar wilde ik niets van weten. Ik hield van hem en ik bleef hem steunen.

Hij kwam ook steeds minder op school. Na die eerste nacht weer in het park kon ik me dat voorstellen, dat was ook een klap, letterlijk en figuurlijk. Maar al snel kwam hij helemaal niet meer. Toen begon ik me zorgen te maken. Zijn haar was groen ondertussen. Hij glipte tussen mijn

vingers door, ik had steeds minder grip op hem. Toen ik hem leerde kennen en zelf in de shit zat was hij vrolijk, vol vechtlust en wist hij mij op de rails te houden. Daar was niet veel meer van te merken. Volgens mij kwam hij ook niet meer thuis. Misschien nog heel af en toe, om te zien of er al iets verbeterd was. Blijkbaar niet. Ik fietste na school trouw naar het park, waar ik hem meestal wel kon vinden. In het begin had ik het allemaal nog niet zo in de gaten, maar later kwam ik er achter: hij dronk. En aardig wat volgens mij. Soms een fles rum, waar ik ook wel eens van meedronk. Maar ik schrok nadat ik hem een keer wilde verrassen met broodjes en koffie. Hij was er niet, maar dat was wel vaker. Ik wilde het verstoppen bij zijn spullen. Toen ik een zak opende vond ik twee pakken goedkope wijn. Kassabonnetje erbij, van dezelfde dag. Dat kon betekenen dat hij ze had gekocht voor de nachtploeg, dat deed hij wel vaker. Te vriend houden die gasten. Maar eentje was al bijna leeg. Overdag, begin van de avond.

Hij wilde ook niet meer mee naar Ruben. Volgens mij schaamde hij zich voor Lianne. Hoewel, waarschijnlijk durfde hij niet omdat Lianne meteen door zou hebben wat er met hem aan de hand was. Ik had wat meer tijd nodig om dat te beseffen. Ik was kwaad, gooide het rugzakje met broodjes en koffie weer over mijn schouder en ging zoeken. Hij was nergens. Het winkelcentrum was dicht, daar kon hij niet zijn. Ik doorzocht het verboden gedeelte van het park. Ik sloop rond op het laatst. Ik wist wel waar de favoriete afwerkplekken waren. Toen ik me tussen de struiken wurmde zag ik hem. Ik kroop verder, om zeker te zijn dat hij het was. Eigenlijk wist ik het al, maar toch schrok ik. De collega van mijn vader stond rechtop. Broek open. Stijn zat voor hem, op zijn knieën. Bijna helemaal naakt. En hij pijpte hem. Ik heb hem opgewacht op zijn slaapplek. Kwaad was ik, woest. Jaloers ook. We hadden nog zo afgesproken dat hij dat niet meer zou doen. Ik zag het als vreemdgaan en financieel had hij het niet nodig. Ik kon hem onderhouden. Het duurde even voor hij er was. Ik hield me in, hij deed net of er niets aan de hand was. Vond me lief, dat ik er weer was, met broodjes en koffie. Hij gaf me er een kus voor zelfs. Ik zag die collega weer voor me en walgde. Hij bood me wat te drinken aan en haalde het pak wijn tevoorschijn. Hij nam een flinke slok en zuchtte tevreden. 'Smaak uit je mond?' kon ik niet nalaten om te vragen. Toen schoten zijn ogen vuur. Hij was kwaad, dat ik hem bespiedde. Mijn slok wijn kon ik vergeten, hij zijn broodjes en koffie. Ik moest gaan en dat deed ik ook. Ik pakte mijn broodjes en koffie

weer in en ging. Jankend ben ik naar huis gereden. Gelukkig kwam ik mijn ouders niet tegen in huis.

Toch ging ik weer terug. Ik wilde met hem praten. Hij was onvindbaar. Ik bleef volhouden maar op een dag waren zijn spullen ook weg. Betekende dat goed nieuws? Ik ging in zijn straat posten, kijken of ik hem ergens zag. Ik heb nog een keer aangebeld zelfs. Zijn vader deed open, duidelijk aangeschoten. Nee, hij had Stijn al een tijdje niet meer gezien. Ik baalde, maakte me zorgen. Met een pak wijn ben ik de nachtploeg op gaan zoeken. Misschien zat hij er wel bij. Niet dus. Ik vroeg of ze hem nog gezien hadden. Nee, niemand had de Rooie gezien de laatste tijd. Of de Groene, zoals eentje lachend vertelde dat ze hem voortaan zo moesten noemen. De moed zonk me in de schoenen. Roy, eentje waar ik nog wel goed mee kon praten liep me achterna toen ik weer ging. Ik moest Stijn loslaten, uitkijken om niet meegesleept te worden in zijn ellende. De Rooie was niet meer te helpen. Te diep in de zoi. Hij had opgevangen dat Stijn uit het park weg was, "omdat teveel mensen hem zochten". Waarschijnlijk een andere stad. Ik voelde me schuldig, door me teveel met hem te willen bemoeien had ik hem weggejaagd. Ik was alle contact kwijt nu. Tot ik ineens een sms van hem kreeg, na er zelf heel veel verstuurd te hebben. "Je moet me vergeten. We hebben niets meer samen. Ga door met je leven." Dat was het laatste wat ik ooit van hem heb gehoord. Hoe vaak ik hem ook probeerde te bellen, berichtjes te sturen of wat dan ook. Hij was weg. Uit beeld.

Ik trok het slecht. Ik probeerde de draad weer op te pakken maar dat lukte me niet echt. Gelukkig was het vlak voor de vakantie, ik heb me door mijn toetsweken heen kunnen slepen en kon naar het examenjaar. Nog één jaar naar school. Toen de vakantie begon had ik Stijn al meer dan een maand niet gezien. Ik wilde gaan stappen, daar was ik al een tijdje niet meer geweest. Stijn en ik gingen vaak samen, maar toen het slechter met hem ging deden we dat niet meer. Ik dus ook niet. Maar ik was er weer eens. Laat, maar dat maakte niet uit. Wel lekker eigenlijk. De zaal was al goed vol, ik viel niet op. Bekende gezichten, zoals altijd, maar ik was alleen. Ik ging achter in de zaal tegen de bar hangen en bestelde wat te drinken. Gewoon, om rond te kijken, even nergens aan te denken. Stom natuurlijk, ik was hier zo vaak met Stijn geweest, ik moest wel aan hem denken. Ineens stond Wijnand naast me. Hij vroeg me waar Stijn

was. Ik was hem kwijt. Letterlijk. Wijnand schrok er wel van, maar echt verrassen deed het hem niet. Hij had hem altijd al een rare gast gevonden. Hij gaf me een kus op mijn wang, gewoon om me te troosten. Hij was alleen, dus vroeg ik waar Ralf was. Jawel, die hadden elkaar gevonden. Dik aan, Wijnand helemaal verliefd. Daar betrok zijn gezicht van, toen ik het hem vroeg. Ik wist het meteen, dat was uit. Ik vroeg het en kreeg bevestiging. Altijd al gedacht, Ralf bleef nooit zo lang. Alsof de duivel er mee speelde zagen we hem nog ook. Druk bezig met verhalen tegen een mooie jonge jongen. Wijnand keek afkeurend. Ik stootte hem aan en trok hem mee naar de foyer. Eten halen. Alles was prima, behalve Ralf bezig zien met zijn volgende slachtoffer. Langzaam werden we balorig. Grappen maken over Stijn, over Ralf. Wrang, maar het hielp. Bij mij tenminste. Wijnand was nog wat stil. Ze waren net een week of twee uit elkaar. Hij wilde ook al snel weer weg. Hij had er geen zin in om Ralf nog tegen te komen die avond. Ik wilde hem niet alleen laten gaan. Ik had ook absoluut geen zin om alleen daar te blijven. Ik reed met hem mee, door de regen, naast elkaar voorover gebogen. Het was ook prima weer voor deze sfeer. 'Lotgenoten,' had Wijnand half lachend gezegd. Bij zijn huis vroeg hij of ik nog wat wilde drinken. Als ik maar net deed alsof ik een vriend van school was. Anders gingen ze meteen van alles denken. Zijn ouders kenden Ralf, hij had hem al een paar keer mee naar huis genomen zelfs. Hij wel. Ik vond het best, ik was er goed getraind in om niets te laten merken aan ouders.

Het gebeurde nog diezelfde avond. Hoe dat weet ik niet eens meer. Maar op een gegeven moment keken we elkaar aan en begonnen we automatisch te glimlachen. Glimlachen zoals je alleen maar doet als je verliefd bent. Waren we dat niet stiekem ook al die tijd geweest? Zo voelde het tenminste wel toen we elkaar kusten. Een soort opluchting, alsof er iets gebeurde waarop je al tijden hoopte en het eigenlijk niet meer verwachtte. Op weg naar huis die avond voelde het als verraad naar Stijn toe. Toch, ondanks alles.

We bouwden het langzaam op. Hij had Ralf nog niet verwerkt, ik zat nog met Stijn in mijn maag. Dus rustig aan. In het begin dan. Al snel was ik een vaste gast in zijn huis. Leuke ouders, heel open. Ze maakten zich zorgen om me, toen ik een beetje begon te vertellen hoe het bij mij thuis ging. Ze werden een soort tweede ouders voor me. Ik kon altijd bij ze

terecht. Ze vonden het ook een leuk idee toen we vertelden dat we een studentenhuis hadden gevonden met twee vrije kamers. Dat ik mijn ouders niets wilde vertellen dat respecteerden ze. Maar in het laatste weekend dat Wijnand thuis woonde werd het wel gevierd. Zijn op eigen benen gaan staan, maar ook een beetje ons samenwonen. Met een etentje in een restaurant.

‘Smakelijk.’

Ik glimlachte naar Karlijn. ‘ Dank je. Gaat ook wel lukken als ik dit zo zie.’

‘Wacht tot je het op hebt, jongen,’ mompelde Gijs.

Karlijn sloeg hem tegen zijn hoofd. ‘Je bent er zelf bij geweest.’

Hij had zijn eerste hap al naar binnen. Wijnand en ik zaten tegenover elkaar. Een beetje grijnzend.

‘Het is echt lekker hoor,’ zei hij.

‘Dank je,’ zei Karlijn, ‘tenminste nog iemand die het weet te waarderen.’

We lachten. Het was gezellig, het was lekker. Zeker toen het dessert van mijn moeder op tafel kwam.

‘Je hebt een schat van een moeder,’ zei Karlijn, ‘dit is veel beter dan de vanillevla met hagelslag.’

Ik lachte. ‘Vanillevla met hagelslag?’

‘Ja. Je hebt dure vla of yoghurt met stukjes chocolade, maar dit is veel goedkoper, gewoon zelf maken met huismerkspullen.’

Ze nam een hap. ‘Hmm, jouw moeder mag vaker langskomen.’

Gijs knikte instemmend. Wijnand keek me een keer veelbetekenend aan en grijnsde. Dat zag Karlijn.

‘Volgens mij weet hij meer. Kennen jullie elkaar al langer?’

Ik knikte. ‘Al meer dan een jaar.’

‘En jij kent zijn moeder?’ vroeg Gijs.

Wijnand schudde zijn hoofd. ‘Alleen de verhalen.’

‘Opletten Gijs, hij stelde zich net ook voor aan haar. En wat is het verhaal?’

Ik schoof ongemakkelijk op mijn stoel. We hadden afgesproken niet met-een alles te vertellen.

‘Heel verhaal,’ zei ik.

Karlijn snapte de hint en hield op met vragen.

‘Zo,’ zei ze toen ze haar lepel aflikte, ‘en nou koffie.’

Koffie werd na een uur wijn. Nog steeds op mijn kamer. Met zijn al-
len.

‘Moeten we niet afwassen?’ vroeg Wijnand.

‘Dat mogen jullie zelf bepalen wanneer jullie dat doen,’ lachte Gijs.

Duidelijk. Niet meer dan eerlijk ook.

‘Morgen,’ zei ik.

Karlijn hield de fles bij mijn glas, ik knikte. Ik ging me een beetje onge-
makkelijk voelen. Wijnand en ik hadden afgesproken niet meteen te
laten merken dat we iets met elkaar hadden. Geen idee hoe de anderen
in huis daar op zouden reageren. Dat we elkaar al kenden dat kon
natuurlijk. Van school of zo. De rest dat konden we altijd later nog wel
vertellen.

‘Volgende week de intro,’ zei Gijs. ‘Zin in?’

Wijnand en ik knikten tegelijk.

‘Ik heb jullie niet in mijn groep,’ zei Karlijn. ‘Ik heb de lijst al bekeken.’

‘Jouw groep?’ vroeg ik.

‘Karlijn is intromama.’

Ik lachte. ‘Leuk.’

‘Zeker. Vooral om ze aan het einde van de week helemaal dood te zien
gaan.’

Ik grinnikte.

‘Ben blij dat je al een kamer hebt. Beetje eigen slaappleaats. Eigen bed.
Veel liggen een hele week ergens op een leeglopend luchtbed in een
gang van een studentenhuis of zo.’

‘Zoals hier vorig jaar,’ zei Gijs er nuchter achteraan.

Karlijn lachte. ‘Doen we dit jaar niet.’

Ik keek nieuwsgierig.

‘Vorig jaar stond deze kamer ook leeg, dus daar hebben we toen wat in-
trojongens neergelegd. Was de huisbaas achteraf niet blij mee.’

‘Het was ook een zootje, Karlijn, geef toe.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Beetje.’

‘Laten we het er op houden, Jarno, dat jij de nieuwste vloerbedekking in
het huis hebt.’

Karlijn lachte.

‘En gordijnen,’ zei Gijs er droog achteraan.

‘Oké, oké, het was een zootje.’

Gijs schudde zijn hoofd. ‘Het waren een stel doorgeslagen pubertjes, die
voor het eerst van huis waren.’ Hij keek ons aan. ‘Sorry, daar bedoel ik
verder niets mee.’

Wijnand en ik lachten. Gijs pakte de wijnfles en schonk nog een keer in. Volgende fles alweer.

Het was laat geworden. Gijs en Karlijn waren terug naar hun kamer, de hele zooi stond nog in mijn kamer op tafel. Ik keek er naar en glimlachte.

'Morgen,' zei ik tegen Wijnand.

Die knikte. 'Daar heb ik nu echt geen zin in.'

Ik begon mijn kleren uit te trekken. Wijnand deed hetzelfde. Ik deed het licht uit en kroop bij hem in mijn bed. Hij kwam tegen mij aan liggen, gaf me een kus en sloot zijn ogen. Daarna sliepen we vrij snel. We werden wakker van gestommel op de gang. Ik draaide me kreunend om, Ik hoorde Karlijn hoesten. Die was vroeg wakker. Wijnand kreunde een keer, draaide zich naar me toe en opende voorzichtig zijn ogen.

'Morgen,' zei ik zachtjes.

Hij glimlachte en kustte me. Daarna gooide hij het dekbed weg en stapte over me heen uit bed. Hij trok een T-shirt aan en ging de gang op. Ik hoorde hem goedemorgen zeggen. Karlijn was er nog.

'Ja, hij is wakker,' hoorde ik hem zeggen.

Ze klopte en keek voorzichtig om de hoek.

'Sorry, mijn telefoon ligt hier nog.'

'Niet gezien,' zei ik met een gebaar naar de volle tafel, 'zoek ze.'

Ze lachte en keek rond. Hij lag naast mijn tv.

'Wat een zootje,' zei ze met een blik naar de tafel.

'Was gezellig,' zei ik half zittend.

Wijnand kwam terug de kamer in. Zonder na te denken zette hij mijn koffiezetapparaat aan en zocht hij zijn kleren bij elkaar.

'Ik ga even douchen, zullen we daarna koffie doen en die puinhoop eens afwassen?'

'Is goed,' zei ik.

Karlijn bleef staan. Wijnand ging, ze keek hem na en keek daarna naar mij. Ze wees naar de deur.

'Heeft die bij jou geslapen vannacht?'

Ontkennen had geen zin. 'Ja,' zei ik.

'Jullie kennen elkaar dus heel erg goed zelfs?'

Ik glimlachte.

'Had ik het toch goed gezien.'

'Echt?'

Ze haalde haar schouders op. 'Voorgevoel.'

'Maakt het wat uit?'

'Nee, tuurlijk niet.'

'En Gijs?'

Ze schudde haar hoofd. 'Wat zouden we er nou op tegen kunnen hebben?'

'Geen idee.'

'Mag ik jou nog een keer vragen wat dat is met jouw moeder?'

'Jawel.' Ik staarde wat voor me uit. 'Heel verhaal.'

Karlijn pakte twee mokken, schonk er koffie in. 'Zwart?'

'Uhu.'

Ze gaf me een mok en ging aan het voeteneind op mijn bed zitten, rug tegen de muur. Ze trok haar benen op, stak haar voeten onder mijn dekbed en blies in haar mok.

'Vertel.'

'Mijn ouders accepteren het niet dat ik homo ben.'

'Jezus.'

'Vooral mijn vader denk ik. Geen idee wat mijn moeder nou eigenlijk zelf vindt.'

'Maar, ze vinden het niet leuk of is het echt dat ze het niet accepteren?'

'Dat laatste. Er zijn wat dingen gebeurd... Dat wil je niet weten.'

Wijnand kwam terug de kamer in. Hij keek even verbaasd naar Karlijn.

Ze tilde haar mok even op. 'Lekkere koffie.'

Wijnand schonk het laatste in een mok en zette meteen nieuwe. Hij kwam er bij zitten, in zijn T-shirt en boxer.

'Maar je snapt denk ik wel dat ik blij ben dat ik op kamers woon,' zei ik.

Ze nam een slok en knikte. 'Maar er kon thuis helemaal niets?'

'Niets. Mijn vader weet dat ik zo ben, maar hij wil er niets over horen en er al helemaal niets van zien. Hij,' zei ik met een knik naar Wijnand, 'is nog nooit bij mij thuis geweest.'

Wijnand keek me even aan. Hij had nu wel door waar we het over hadden.

Karlijn schudde haar hoofd. 'Hoe kan iemand zo... Ik weet niet hoe ik dat nou moet zeggen. Zo... Zo... Ik bedoel, dat je het niet snapt of zo, tot daar aan toe. Moet wennen aan het idee, oké. Maar als je eigen zoon zo is, en dan zo vol blijft houden dat je het niet wil... Hoe deed je dat dan?'

'Alles buiten de deur. Wij spraken altijd bij hem thuis af, ik was niet veel thuis.'

'Dat moeten ze toch gemerkt hebben, dat je er bijna nooit was? Stelden ze dan geen vragen?'

'Nee. Stilzwijgend verbond. Ik was gewoon weg, leefde mijn eigen leven.'

Hij wilde het niet zien, dan zorgde ik ervoor dat hij het niet zou zien. Punt.'

'Rare sfeer lijkt me. En dan komt je moeder wel hier om een dessert te brengen.'

'Ja, die snapte ik ook niet. Eerst dacht ik dat ze het deed om me te controleren, maar volgens mij vond ze het gewoon leuk om te doen.'

'Ze was echt aardig in de keuken.'

'Zo is ze. Ik denk dat het door haar is dat ik nog redelijk normaal thuis kon wonen. Zonder haar was het helemaal uit de hand gelopen tussen mijn vader en mij.'

'Hoe zijn ze er eigenlijk achter gekomen? Je moet toch al geweten hebben dat ze niet echt happy waren met homo's.'

Wijnand nam een slok en keek me aan.

'Ik had een mail van een jongen open laten staan die mijn vader las. Daarna was ik zo stom om hem thuis uit te nodigen. We zijn betrappt. Mijn vader kwam eerder thuis.'

Karlijns ogen werden groter. 'Echt betrappt?'

Ik knikte. 'Helemaal.'

'Wat gebeurde er?'

Ik werd mijn kamer ingesleurd, hij naar de deur. Hij kon nog net zijn kleren aantrekken. Hij was woest, mijn vader. Vanaf dat moment ging het thuis helemaal fout.'

Haar mond zakte weer open. 'Echt heterdaad dus?'

Ik knikte. Ze grijnsde. Wijnand stond op en schonk nog een keer koffie in. Karlijn hield haar mok omhoog en liet hem vullen.

'Dank je.'

Ik nam een slok. Wijnand duwde staand met zijn voet tegen me aan.

'Schuif es op. Ik krijg koude benen.'

Ik schoof op, de hoek in, Wijnand kwam naast me zitten en deed het dekbed over zich heen. Karlijn glimlachte.

'En jouw ouders?'

'Die vinden het wel oké. Jarno komt ook bij mij thuis.'

'Cool.'

Ze keek weer naar mij. 'Ik ben wel blij dat ik het weet. Als jouw ouders ineens weer hier zijn dan weet ik wat ik moet doen.' Ze lachte. 'En vooral wat ik niet moet zeggen.'

'Dank je.'

'Licht Gijs ook even in.'

'Ja, moeten we wel doen denk ik.'

'Gijs is wel oké. Komt goed.' Ze zette de mok naast het bed op de grond.

‘Lekkere koffie Wijnand. Mag je vaker doen.’ Ze stond op. ‘Succes met de afwas.’

Ik lachte. In de deuropening knipoogde ze nog een keer. ‘Leuk,’ zei ze. Daarna was ze weg. Wijnand sloeg een arm om me heen en kuste me. Ik gaf hem mijn lege mok. Hij zette ze op de grond en draaide zich weer naar mij. Ik kuste hem en trok het dekbed over ons heen. Die afwas kon nog wel even wachten.

We reden samen naar het universiteitsterrein toe. Daar waren we elkaar al snel kwijt. We werden in groepen verdeeld, we zaten niet bij elkaar. Misschien maar goed ook. Andere mensen leren kennen, daar ging het tenslotte om. Ik zag Karlijn druk bezig om haar groep bij elkaar te halen. Ik glimlachte om hoe ze dat deed. Het was een rare sfeer. Iedereen keek wat onwennig rond. Veel mensen met tassen en slaapzakken. Die moesten eerst ergens opgeborgen worden. Mijn groep was al snel compleet. We moesten nog even wachten tot het allemaal echt zou beginnen. Er kwamen nog steeds mensen binnen. We zaten bij elkaar aan een tafel. Er werd nog niet veel gezegd. De jongen die onze groep zou begeleiden probeerde het gesprek op gang te brengen. Beetje stroef nog, aftasten. Ik had er zelf ook last van. Ik zocht met mijn ogen naar Wijnand. Hij zat een aantal tafels verder. We keken even naar elkaar, glimlachten. Hij knipoogde. Hij was bekend, maar aan mijn tafel kende ik niemand. Ik wist ook wel dat het na een halve dag anders zou zijn, maar die eerste uren waren erg. Er volgde een toespraak, uitleg over de hele week en daarna was het tijd om met de intro te beginnen. Puzzeltocht door de stad. Prima, weg van die tafel, gewoon rondlopen. Bij het naar buiten gaan zag ik Karlijn nog even.

‘Hé Jarno? Leuke groep?’

‘Denk het wel.’

Ze lachte. ‘Ik zie je later nog wel.’

Bram, mijn intropapa kwam naast me lopen. ‘Je kent Karlijn?’

‘Ja, ik woon bij haar in huis.’

Hij lachte. ‘Jij? Bij Karlijn? In huis? Sterkte.’

Ik keek verbaasd.

‘Nee, geintje,’ zei hij met een hand op mijn schouder. ‘Ze is een schat. Echt waar. Beetje teveel energie af en toe.’

Ik glimlachte. Bram was een leuke gast. Hij leek totaal niet op mijn vriend van school, ook al hadden ze dezelfde naam. Het zorgde wel dat

ik weer terug dacht aan die tijd. Alles vertrouwd.
'Kom, we gaan de stad in.'

Het was een drukke dag. Stad verkennen, rare spelletjes. Het was een leuke groep waar ik in zat. Ik kreeg gelijk, na een halve dag kende ik ze al een heel stuk beter. Er was eten geregeld op de universiteit. Grote barbecue. Gelukkig was het lekker weer en konden we buiten in het gras zitten. Ik keek eens rond. Flinke groep mensen. Wijnand zag ik nergens. Karlijn kwam voorbij gelopen met haar groep.

'Hé, Jarno. Leef je nog?'

Ik lachte. 'Nog net.'

'Onder goede begeleiding hè?'

Bram grijnsde. Haar groep bleef half achter haar staan. Karlijn keek rond.

'We gaan hier bij zitten,' zei ze. 'Op de plaats rust.'

Wij maakten onze kring wat groter. Karlijn en Bram gingen bier halen. Ik ging op mijn rug liggen, knieën omhoog. Ja, besloot ik, het was een leuke dag geweest. Ik kreeg een schop tegen mijn been. Ik schrok, Karlijn lachte.

'Bier, Jarno. Doordrinken.'

Ik deed mijn ogen open en ging zitten. Ik pakte een beker uit de grote houder en nam een slok. Ze kwam naast me zitten.

'Leuke dag gehad?'

'Ja hoor. Gezellige groep ook.'

'Laat dat maar aan Bram over.'

'Leuke gast.'

'Zeker.' Ze keek naar hem. 'Hé neef! Hoe laat mogen wij aanvallen?'

Bram haalde zijn schouders op. 'Kwartiertje nog geloof ik. Maakt dat wat uit?'

'Ja. Ik heb honger.'

'Is dat jouw neef?'

Ze lachte. 'Ja, van je familie moet je het hebben toch?'

'Ja.'

'Sorry, zo bedoelde ik het niet.'

Ik glimlachte. Ze aaide een keer door mijn haar.

'Kom, we gaan vlees halen.'

Wijnand zag ik pas later op de avond, in de soos. Het was er vol, iedereen stond dicht op elkaar. Ik kon het niet laten, ik legde even mijn

hand tegen zijn zij.

'Hoe was jouw dag?' vroeg ik half schreeuwend vlak bij zijn oor.

'Super! Leuke groep.'

Bram kwam voorbij met een houder vol bekers.

'Biertje Jarno?'

'Lekker.'

Ik trok er een beker uit.

'Vriend van je?'

'Ja, en huisgenoot.'

'Jij woont ook bij Karlijn? Lachen! Neem er ook eentje.'

Wijnand bedankte hem en nam een slok. Bram ging weer verder, het blad hoog boven zich uit tillend.

'Ik ga zo weer even terug naar mijn groep.'

'Ik ook,' knikte ik.

'Wachten we op elkaar, of zien we elkaar thuis wel?'

'Thuis,' zei ik. 'We zien wel. Als we samen kunnen fietsen vind ik het ook goed.'

Hij kneep even in mijn hand en ging terug naar zijn introgroep. Ik zocht die van mij weer op. Ik wurmde me tussen de mensen door. Ineens werd ik tegen gehouden.

'Jarno!'

Meteen werd ik vastgepakt en klopte hij me op mijn schouder. Het ging zo snel dat ik niet eens in de gaten had wie het was. Schorre stem al, dus geen idee. Hij liet me los.

'Marc!' Toch nog iemand van mijn oude school.

'Ik wist dat ik je hier tegen zou komen? Hoe gaat ie?'

'Goed, en jij?'

'Lachen man, dit. Heb jij al een slaapplek?'

'Ik heb mijn kamer al hier.'

'Netjes. Ik slaap bij mijn introleider in huis. Ben er vanmiddag al even geweest, mooie puinhoop.' Hij lachte. 'Ik heb er zin in!'

Hij nam nog een flinke teug van zijn bier en ging weer verder met feesten. Ik keek hem even lachend na en ging toen verder op zoek. Ik vond ze terug achter in de zaal. De drank begon al aardig zijn werk te doen.

Aan het einde van de avond kwam ik Wijnand weer tegen.

'Ik ben redelijk kapot geloof ik.'

Ik lachte. 'Anders ik wel.'

'Ik ga zo naar huis. Er zijn er al meer van mijn groep weg.'

'Dan ga ik met je mee.'

'Lekker.'

'Nog eentje?'

Wijnand grijnsde. 'Eentje dan.'

Karlijn kwam bij ons staan. Ze wurmde zich tussen ons in en sloeg haar armen om ons heen.

'Heren, mag ik wat vragen?'

'Tuurlijk.'

'Slapen jullie bij elkaar vanavond?'

'Wat denk je zelf?' lachte ik.

'Mooi. Problemen mee als er iemand op jouw kamer slaapt?' vroeg ze aan Wijnand.

Die haalde zijn schouders op. 'Mij best. Wie?'

'Die jongen daar. Hij heeft een plek aangewezen gekregen in een ander huis maar daar scheuren ze er bijna uit.'

Ze wenkte hem. Hij kwam naar ons toe. Beetje verlegen houding. Er liep nog een jongen met hem mee.

'Waar liggen jouw spullen?'

'Nog hier.'

'Mooi. Als je wil kun je bij ons slapen, dat is wat rustiger.'

Hij keek naar ons.

'Kamer voor jezelf,' zei ik.

'Gaaf!'

'Geregeld,' zei Karlijn.

De jongen die bij hem stond keek een beetje teleurgesteld.

'Waar slaap jij?' vroeg ik.

'In datzelfde huis.'

Ze keken elkaar even aan. De jongen die we net een slaapplek hadden aangeboden keek een beetje schuldig.

'Heb je een luchtbed bij je?' vroeg ik aan de ander.

'Matje.'

'Ligt dat ook nog hier?'

Hij knikte. Ik keek Karlijn even aan. Ze glimlachte.

'Twee kan ook wel.'

Dat toverde een opgeluchte glimlach op hun gezicht. Karlijn schoot een andere jongen aan. Eentje van de introcommissie. Duidelijk zo dronken als het maar zijn kon.

'Die twee slapen bij ons vanavond.'

Het leek hem maar half door te dringen. 'Mij best.'

Karlijn wenkte ons. 'Kom op dan.'

De jongens gingen hun spullen halen, Wijnand liep even met ze mee. Karlijn en ik wachtten buiten op ze.

'Ik heb ze in mijn groep zitten,' zei ze.

'Beetje stille jongens. Die ene vooral. Ik zag ze vanmiddag al met de barbecue.'

'En dan bij Matthias in huis?' Ze schudde haar hoofd. 'Slecht idee.'

'We zorgen wel voor ze toch?'

Ze lachte en sloeg haar arm om me heen. 'Juist. Wij wel.'

'Zorgzame intromama.'

'Ik doe mijn best. Zeg, hoe zit het met jouw gaydar?'

'Mijn gaydar?'

'Ja, die heb je toch wel?'

'Misschien.'

We zagen ze uit het gebouw komen. Ze zwaaide.

'Wat denk je van die twee? Volgens mij zijn ze het.'

Chapter 3

Ik moest wel lachen om de snelle conclusie van Karlijn. Waarschijnlijk was het grote onzin maar ik ging ze toch anders bekijken. Zeg maar gerust: in de gaten houden. We reden naar huis, Karlijn druk pratend, Wijnand en ik om en om naast haar. De twee jongens reden achter ons aan. Ik keek een keer om. Redelijk stil, moe ook waarschijnlijk. Zouden ze het zijn? Ik moest hun reactie maar eens peilen als ze merkten dat Wijnand bij mij sliep, in hetzelfde bed. Karlijn ging bij ze fietsen. Wijnand lachte.

‘Nou, welkom in ons huis,’ zei Karlijn toen ze de voordeur open deed.

We namen ze mee de trap op, lieten ze de kamer zien. Wijnand ruimde nog snel wat dingen op, maakte ruimte op de vloer. De twee jongens begonnen meteen hun matje uit te rollen en hun slaapzak.

‘Straks nog even wat drinken?’ vroeg Karlijn.

Wijnand keek moeilijk maar wist dat nee zeggen geen zin had. Natuurlijk dronken we nog wat.

‘Karlijn zoekt het maar uit,’ zei hij toen we even alleen waren in mijn kamer, ‘maar ik heb zin in koffie.’

Ik lachte. ‘Doe je best.’

De deur ging weer open na een klop op de deur.

‘Zet jij koffie?’

Ik lachte naar Karlijn. ‘Heeft ie zin in.’

‘Ik trek nog een wijntje open. Jij Jarno?’

Ik knikte en trapte mijn schoenen uit.

‘Waar zijn die andere twee?’ vroeg Wijnand.

‘Floris en Jurre? Ik zal ze eens gaan halen.’

Dat hoefde niet, mijn deur ging wat verder open.

‘Hey, jongens,’ zei Wijnand vrolijk, ‘pak een zit.’

‘Koffie of wijn?’ vroeg ik.

‘Zetten jullie koffie?’

‘Hij daar.’

‘Lekker.’

Karlijn hield de fles omhoog. ‘Jurre, jij wijn?’

Die knikte.

‘Dacht ik al,’ zei ze. ‘Bedden gemaakt?’

‘Ja, ligt al klaar,’ zei hij.

Eerste keer dat ik zijn stem hoorde. Aardige jongen. Mooie jongen ook. Floris pakte een stoel en ging zitten.

‘Loopt,’ zei Wijnand tegen hem, ‘momentje nog.’

Hij glimlachte. Ik gaf Karlijn mijn lege glas en wachtte tot ze hem volgeschonken had. Ik ging op mijn bed zitten. Zag ik ze nou kijken? Zag ik ze nou denken? Ik ging het ze niet uitleggen. Daar had ik nog nooit zin in gehad. Als het zo uitkwam dan vertelde ik het wel, maar verder was ik niet zo strijdlustig. Wijnand dronk op zijn gemak zijn koffie. Toen hij die op had ging hij de kamer uit.

‘Douchen.’

En weg was hij. Karlijn praatte gezellig door, langzaam kwamen Floris en Jurre los. Ze lachten, praatten. Wijnand kwam terug met zijn spullen en schone kleren voor de volgende dag. Hij gaapte.

‘Slaap?’ vroeg ik.

‘Beetje,’ zei hij schouderophalend.

‘Hou jij ze even bezig, dan ga ik even douchen.’

Hij lachte. ‘Doe mij nog maar een wijntje dan.’

Het was toch nog laat geworden. Stom, want de wekker ging weer vroeg genoeg. Niet zeuren, zo’n introweek maakte je maar één keer mee. Karlijn bombardeerde mijn kamer tot ontbijtzaal. De keuken was daar ook veel te klein voor. Floris en Jurre waren wakker, zo te zien geen kater. Wijnand was een ander verhaal. Die lag nog in bed toen de rest al mijn kamer binnen kwam. Ik was net mijn bed uit, had net mijn kleren aangetrokken. Wijnand kreunde en hield zijn ogen dicht. Hij pakte mijn kussen en trok die tegen zich aan. Zijn mond ging even open om te ademen en daarna weer dicht. Daarna lag hij stil. Ik zag Jurre kijken.

‘Die is zo wel weer wakker,’ zei ik.

Jurre glimlachte. Ze zaten naast elkaar aan tafel. Ze zeiden niets, want Karlijn zei meer dan genoeg. Wijnand deed even zijn ogen open en keek vernietigend.

‘Karlijn, kun je heel even nog je mond houden?’

‘Je moet eruit,’ lachte ze. ‘Over een uur moeten we daar weer zijn.’

‘Dan heb ik nog een half uur,’ mompelde hij in mijn kussen.

‘Je moet goed eten, jongen.’

Hij draaide zijn rug naar ons toe. ‘Ja, mama.’

Ze grinnikte. 'Jarno, doe er wat aan.'

Floris en Jurre zaten het op hun gemak etend te bekijken. Ze vonden het wel leuk geloof ik. Ik ging op mijn knieën op bed zitten en boog me over hem heen. Zonder dat ze het echt konden zien gaf ik hem een kus op zijn wang, maar ze konden het wel raden.

'Kom,' zei ik zacht. 'Koffie is nou nog vers.'

'Hm-m,' mopperde hij.

Maar hij draaide zich wel op zijn rug en gaf me een kus terug. Ik zat al aan tafel toen hij opstond. Met een slaperige kop trok hij zijn broek aan en een shirt. Hij kwam gapend naast me zitten.

'Koffie?' vroeg ik.

'Je bent een schat.'

Floris en Jurre glimlachten. Wijnand at zwijgend. Pas na een mok koffie kwam er leven in.

'Wat gaan we doen vandaag?' vroeg hij.

'Intro,' zei Karlijn.

'Ja, hè hè.'

'Meer zeg ik niet. Verrassing. Maar het wordt leuk.'

'Goed geslapen?' vroeg hij aan de twee tegenover ons aan tafel.

'Ja hoor,' zei Jurre net iets eerder dan Floris.

'Hé,' hoorde ik Gijs achter me zeggen, 'toch logees?'

'Ja,' zei Karlijn, 'kwam beter uit. Ze waren ingedeeld bij Matthias.'

Gijs lachte. 'In Huize Biobak? Mijn god. Hoeveel vond ie dit jaar dat er wel konden slapen?'

'Geen idee. Veel. Ik heb deze twee maar gered.'

'Goed gedaan.'

'Ze slapen op de kamer van Wijnand.'

Gijs grijnsde. 'Dat had ik zelf al bedacht.'

Ik keek nog een keer naar ze. Nou moesten ze toch genoeg doorhebben, leek me.

Ik zag Wijnand weer de hele dag niet. Karlijn kwam ik nog wel tegen met haar groep, maar volgens mij hadden zij en Bram dat zo geregeld. Floris en Jurre waren vrolijk, voor mijn gevoel lossier dan de dag ervoor, toen ik ze bij de barbecue zag.

'Hé,' zei ik, 'leuke dag hè?'

Floris glimlachte.

'Ja, zeker,' zei Jurre.

Karlijn en Bram stoeiden. De lach van Karlijn kwam overal bovenuit.

'Heb je die kamer pas net?' vroeg Jurre.

Ik knikte. 'Ik zit er nu een week.'

'Gaaf. Wijnand ook?'

'Ja.'

'Jullie kennen elkaar al langer?'

Ik lachte. 'Ja, al meer dan een jaar.'

Meer vragen kwamen er niet. Karlijn riep haar groep bij elkaar. We gingen weer verder.

Ik was net thuis toen ik de voordeur hoorde. Ik was halverwege de trap en keek om. Karlijn, met Jurre en Floris.

'Hey.'

'Wijnand niet bij je?'

'Nee, maar ik zag zijn fiets staan, dus volgens mij is hij al thuis.'

'Ik zag geen licht branden op jouw kamer.'

'Ik heb hem maar kort gezien op de soos, maar toen was hij al redelijk kapot.'

Ik deed voorzichtig de deur van mijn kamer open en keek om de hoek naar mijn bed. Wijnand sliep, duidelijk te horen aan zijn ademhaling. Ik deed mijn jas uit en sloop de gang weer op.

'Hij slaapt,' zei ik tegen ze.

'Drinken we nog iets?' vroeg ik.

'Mij best.' Dat was Jurre.

'Ik ga douchen,' gaapte Floris.

Hij ging de kamer van Wijnand in en kwam terug met een handdoek.

Jurre ging met mij naar de keuken.

'Nee, laat ik het nou maar niet doen,' zei Karlijn. 'Trusten jongens.'

'Bier?'

Jurre knikte. Ik sloop mijn kamer op, haalde twee flessen uit mijn koelkastje en ging terug de gang op. Ik knikte naar de deur van Wijnand.

'Ik denk dat die meteen gaat slapen,' zei Jurre.

Hij ging op de bovenste tree van de trap zitten. Ik bleef op de overloop, op de grond met mijn rug tegen de muur. Ik gaf hem zijn flesje. Met één duim plopte hij de beugel los en grijsde. We tikten de flesjes tegen elkaar en namen tegelijk een slok. De doucheceldeur ging open. Floris kwam in boxer en T-shirt naar buiten.

'Wil je er ook een of ga je slapen?'

'Ik ga slapen denk ik.'

'Welterusten,' zei ik.

Hij keek Jurre even aan, ze glimlachten naar elkaar. Zag ik nou een verliefde blik? Geen idee. Ik wilde het misschien zien. Zonder verder nog iets te zeggen ging Floris de kamer in.

'We kunnen ook in de keuken gaan zitten.'

'Ik zit hier goed,' lachte hij.

Ik nam nog een slok en kwam er achter dat ik meer moe was dan ik dacht.

'Mooi huis,' zei Jurre.

'Oud.'

'Het heeft iets. Vooral jouw kamer aan de voorkant.'

Ik glimlachte. 'Ga jij ook op kamers?'

'Ik denk het niet. Eerste half jaar in ieder geval niet. Daarna kijk ik wel.'

'Trein?'

'Ruim half uurtje, is goed te doen.'

Gijs kwam de trap op. 'Vergadering?'

'Zoiets. De rest slaapt al.'

'Mooi, welterusten dan.'

'Moet jij er nog eentje?'

Hij keek even twijfelend, daarna lachte hij. 'Eentje dan.'

Een half uur later sloop ik mijn kamer op. Ik trok voorzichtig mijn kleren uit en kroop naast Wijnand onder het dekbed. Hij mompelde wat, voor mij een teken dat ik hem een kus kon geven zodat hij echt wakker zou worden.

'Hé,' zei hij zachtjes, 'ben je er al?'

Ik grinnikte. 'Al meer dan een half uur. Nog een biertje gedronken met Jurre op de gang.'

Wijnand sloeg een arm om me heen en kroop dicht tegen me aan. Hij zuchtte.

'Slaap...'

Ik kuste hem lachend op zijn voorhoofd.

Ik was moe, ik was kapot. Ik was tevreden. Het was een erg leuke week geworden en ik had een hoop nieuwe mensen leren kennen. Ik fietste samen met Wijnand naar huis. Floris en Jurre waren ook onderweg, al wist ik niet waar ze waren. Ze hadden hun spullen nog bij ons liggen en zouden die nog op komen halen. Wijnand liet zich op mijn bed

vallen.

'Trek even wat anders aan als je wil, ik moet daar nog in slapen vanavond.'

'Stink ik?'

'Bier.'

'Hoe zou dat nou komen?'

Ik lachte. 'Echt, geen idee.'

Hij kwam weer overeind en gaf me een kus. 'Ik ga even snel douchen.'

Ik ruimde ondertussen de ontbijtrotzooi op. Daarna ging ik douchen. In de deuropening gaf Wijnand me nog een kus.

'Waarom douchen we eigenlijk niet samen hier?'

Ik grinnikte. 'Volgende keer.'

Onder de douche voelde ik hoe moe ik eigenlijk was. Ik hoorde wat gerommel op de gang. Zouden dat Floris en Jurre al zijn? Ik rekte me uit, gaapte en droogde me af. In mijn boxer kwam ik terug de kamer op. Ze waren er intussen al.

'Dat wil ik ook wel,' zei Jurre terwijl hij naar me keek.

'O?' zei ik verbaasd.

'Douchen.'

'Je doet je best maar.'

'Eerst dit,' zei hij met een gebaar naar de tafel.

Wijnand lachte. Er stond een krat bier op.

'Van ons, voor het logeren hier. Bedankt.'

'Gaaf, dank je wel. Had je niet hoeven doen.'

'Wil je er eentje?' vroeg Wijnand.

'Doe maar. Maar wel eentje uit de koelkast.'

'Ik ga eerst even deze kleren uittrekken,' zei Jurre.

'Ik ook,' zei Floris er meteen achteraan.

Floris was snel terug, Jurre was nog even gaan douchen. Ik proostte op een mooie week en ging onderuit op de grond zitten, rug tegen de muur. Ik moest nodig eens een goede stoel gaan regelen. Ik hoorde beneden een deur dichtgaan. Ik keek op de gang en zag Karlijn de trap op komen.

'Kom je zo ook even. Er is een cadeautje.'

'Cadeautje?' Ze lachte. 'Dan ben ik er zo uiteraard.'

De doucheceldeur ging open. 'Ja, van ons'

'Lief, ik ben er zo.'

Jurre liep in zijn boxer naar de kamer van Wijnand. Ik keek. Niet verkeerd. Mooie jongen. Met een grijns op zijn gezicht.

Twee uur later was ik alleen. Floris en Jurre waren naar huis, net als Wijnand. Hij ging een weekend naar zijn ouders. Ik vroeg me af of ik het erg vond. We hadden nu twee weken samen op mijn kamer geleefd, samen geslapen. Dat was leuk, lekker zelfs, maar ik genoot er nu ook wel van dat ik mijn kamer even voor mezelf alleen had. Rust. Dat kwam ook omdat ik moe was, dat snapte ik ook wel, maar toch. Ik ruimde op, deed nieuwe lakens op mijn bed en zette koffie. Met een dampende mok ging ik eens een lekker avondje dom zappen op tv. Ik had er nog aan zitten denken om naar Ruben te gaan, maar daar was ik veel te moe voor. Beter de dag erna. Dan had ik alle tijd voor hem. Er was niet veel te zien op tv, ik bleef bij een film hangen die ik maar half volgde. Het was stil in huis. Gijs was naar zijn vriendin, wist ik. Maar waar Karlijn was? Ik hoorde niets, geen idee of ze er nog was of niet. Ik dronk mijn mok leeg en ging wat verder onderuit op mijn bed liggen.

Ik werd de volgende dag wakker, alle lichten brandden nog. De tv stond ook nog aan, met een of ander vaag verkoopprogramma. Ik zocht de afstandsbediening die ik ergens onder het dekbed terug vond. Ik zette de tv uit en draaide me om. Nog geen zin om op te staan. Slapen ging ook niet meer: te wakker. Ik bleef nog een half uurtje liggen, daarna moest ik naar het toilet. Of ik wilde of niet. Dan ook maar koffie en een ontbijtje. Ik zocht wat dingen bij elkaar en trok de gordijnen open. Lekker weer, zag ik. Straks naar Ruben, ik had er zin in.

Ruben duidelijk ook. Hij was enthousiast toen hij me zag. Hij kraaide, strekte zijn arm naar me toe. Lianne lachte toen ze me zag.

‘Hij heeft je gemist.’

Ik glimlachte.

‘Hoe was de intro? Ik had je vandaag nog niet zo vroeg verwacht.’

‘Gaaf. Was erg leuk. En vermoeiend. Maar ik heb me prima vermaakt.’

‘Hoe gaat het op de kamer?’

‘Hele week samen geslapen,’ grijnsde ik. ‘Wat dacht je dan. We hadden twee intrologés.’

‘Gezellige bende dus?’

Ik knikte. Mijn hand werd samengeknepen door die van Ruben.

‘Ze sliepen op de kamer van Wijnand.’

Ze lachte. ‘Vandaar dat hij bij jou sliep.’

‘Ja, tuurlijk,’ spote ik, ‘anders waren we nooit op dat idee gekomen.’

Ruben kraaide, alsof hij de grap begreep.

‘Wijnand ook leuk gehad?’

Ik knikte. Ja, ik wist waarom ze dat vroeg. Wijnand was er bijna nooit. Hij en Ruben hadden niet zo’n klik samen. Ruben vond hem niet interessant, Wijnand wist zich nooit een houding te geven als hij meeging. Hij voelde zich ongemakkelijk bij hem. Ruben negeerde hem ook, als Wijnand mee kwam dan was hij meer een toeschouwer die keek hoe Ruben en ik met elkaar om gingen. Ik vond het jammer, als hij er wat meer moeite voor zou doen dan zou Ruben best wel aan hem wennen. Maar hij deed het niet.

‘Is hij thuis?’

‘Naar zijn ouders,’ zei ik kort.

Lisanne glimlachte en aaide een keer over mijn hoofd. Dat deed ze al toen ik nog een stuk kleiner was. Nu leek het misschien raar, maar ik vond het prima. Op sommige momenten fijn zelfs. Ze begreep me. Accepteerde me zoals ik was.

‘Ja!’

We lachten om Ruben’s protest. Ik keek hem aan en trok hem naar me toe. Hij hield me meteen vast, ongecontroleerde hand op mijn rug. Hij kraaide hard in mijn oor.

‘Jaloers, jaloers,’ hoorde ik Lisanne nog lachen.

Het ging prima. Ik was snel gewend op de uni. Veel thuis werken, maar dat vond ik niet erg. Ik was ook het liefst op mijn kamer. Mijn eigen domein, waar niemand mij wat kon maken. Op mijn kamer kwam het besef dat ik al die jaren thuis altijd dingen moest verbergen. In ieder geval dat gevoel had. Altijd geheimen meedragen, altijd op mijn hoede zijn om niet de verkeerde dingen te doen of te zeggen. Hier kon ik echt mezelf zijn. Wijnand merkte het ook aan me. “Je bent anders,” zei hij wel eens. Vrijer, vrolijker. Zo voelde ik me ook. We waren veel bij elkaar, maar af en toe had ik de behoefte om alleen te zijn op mijn kamer. Ik zei dan wel eens tegen hem dat ik het druk had, dingen af moest maken. Hij bleef dan op zijn kamer, ik op de mijne. Wat ik dan deed maakte me niet uit. Vaak had het geen bal met mijn studie te maken, maar dat hoefde Wijnand niet te weten. Jurre zat in dezelfde studierichting, dus die zag ik regelmatig. Soms kwam hij ook mee naar mijn kamer. Het begon een goede vriend te worden.

We zaten aan de tafel. Naast elkaar, voor de ruimte had ik de tafel weer gewoon tegen de muur geschoven. Soms stond hij in het midden, als we samen met alle huisgenoten aten. Spullen voor het eten stonden er in een tas naast. Hij bleef eten, we hadden een feest die avond. Achter ons bonkte iemand op de deur, die daarna meteen verder open ging.

'Weekend,' lachte Wijnand.

Ik draaide me half om en lachte terug. Hij kwam naar me toe en gaf me een kus.

'Bier om het in te luiden?'

'Prima,' zei ik, 'er is genoeg.'

'Boodschappen gedaan?'

'Ja, met Jurre. Kratje is van hem, als dank voor het vele mee eten en zo.'

Wijnand glimlachte en klopte hem op zijn schouder. 'Goed bezig.'

Wijnand pakte drie flesjes en gaf ons er eentje.

'We hebben kip gehaald,' zei ik.

'O, ik eet niet mee denk ik.'

'Niet?' vroeg ik verbaasd.

'Zometeen al naar huis denk ik.'

Ik was teleurgesteld en dat zag hij. Ik kreeg een kus op mijn voorhoofd. Daarna ging hij zitten.

'Sorry. Ik dacht dat je dat wist.'

'Dat je dit weekend naar huis zou gaan ja, maar niet zo snel.' Ik keek naar Jurre. 'Dat wordt dooreten.'

Jurre glimlachte. 'Komt goed toch?'

Wijnand dronk snel.

'Ik ga mijn spullen bij elkaar zoeken. Heb ik de trein van vijf uur nog.'

'Oké,' zei ik, nog steeds teleurgesteld.

Hij stond op en aaide een keer door mijn haar. Jurre keek en glimlachte.

Dat had hij nog nooit gezien van ons volgens mij. Goed, hij had het al lang kunnen raden, maar hij had er nooit iets over gezegd of gevraagd.

Na een minuut of tien kwam Wijnand terug de kamer in.

'Ik ben weg,' zei hij.

'Is goed,' zei ik.

Hij gaf me een kus. 'Braaf zijn hè?'

'Ik zal het proberen,' grijnsde ik.

'Doei Jurre.'

Jurre stak zijn hand op. 'Doei.'

En weg was hij. Jurre keek me even onderzoekend aan, maar ik liet verder niets merken.

'Kom,' zei ik, 'we gaan eten koken.'

Samen doken we de keuken in, binnen een half uur zaten we op mijn kamer, dampend bord voor onze neus.

'Lekker,' zei Jurre.

'Ik vind het ook prima te doen,' glimlachte ik. 'Je mag vaker helpen.'

'Dat ruikt lekker!' hoorde ik Karlijn vanaf de gang roepen.

'Moet je ook wat?'

Het bleef even stil. Daarna ging mijn deur open.

'Nou...'

Ik lachte. 'Pak een bord, er is genoeg.'

Karlijn ging weg en was vrij snel terug met een bord en lepel.

'Lekker jongens.'

'Eet ze.'

Ze schoof een klapstoeltje dichterbij.

'Waar is Wijnand?'

'Naar huis,' zei ik, 'je zit zijn prak op te eten nu.'

'Gezellig,' zei ze.

Ik keek even veelbetekenend maar liet het er bij. Geen zin in geouwehoer. Bovendien, waar deed ik moeilijk over? Hij zou toch naar huis gaan, en ik naar dat feest. Niets mis mee.

'Ik moet echt gaan,' zei Karlijn toen ze haar bord leeg had. 'Sorry. Pappie en mammië wachten. Hij is jarig vandaag.'

'Gefeliciteerd.'

In de deuropening keek ze naar haar bord. 'Mag ik...?'

Ik lachte. 'Ja, dat nemen we wel mee, ga maar.'

'Je bent een schat.' Ze kuste lachend de lucht en ging.

Jurre lachte. 'Maffe meid.'

'Zeker, maar ze is wel aardig. Zorgt voor de gezelligheid in huis.'

'Zeker. Was ook een prima intromama.'

Ik lachte. 'Geloof ik graag.'

'Zullen we dit maar meteen afwassen en daarna koffie?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Doe ik morgen wel.'

'Ben je gek. Met z'n tweeën is het zo gebeurd, als je dat morgen alleen moet doen...'

Ik stond met een zucht op. 'Vooruit dan.'

'Het hoeft niet hoor, ik bied het aan.'

'Kom op dan.'

Ik waste af, hij droogde de boel.

'Hoe zit dat nou tussen jullie?' vroeg hij ineens.

'Wat?'

'Jij en Wijnand.'

'Wat wil je weten?'

'Jullie hebben iets, toch?'

'Ja,' zei ik nuchter.

'Al lang?'

'Meer als een jaar.'

'En dan samen in een studentenhuus, gaaf.'

'Is het ook,' grijnsde ik.

'Hij gaat best vaak in het weekend naar zijn ouders toch?'

'Bijna ieder weekend, ja.'

'Jij bijna nooit toch?'

'Nee,' zei ik.

We keken elkaar even aan.

'Laat maar,' zei ik. 'Gaat niet zo goed thuis. Zoon is homo, moeilijk, moeilijk.'

'Jezus, meen je niet.'

'Jawel. Ze weten ook niets van Wijnand. Dus ook niet dat ik zo'n beetje samenwoon.'

'Niet?'

'Nee.'

Hij hield me goed bij met afdrogen. Hij trok het hete bord uit mijn hand.

'Lijkt me lastig.'

'Soms. Af en toe komt mijn moeder langs, en die mag niets merken. Wijnand blijft dan op zijn kamer en zo. Karlijn weet er van, en Gijs. Iedereen speelt mee.'

'Maar ze weten het op zich wel van je?'

'Kun je wel stellen ja.'

Jurre schudde zijn hoofd. 'Da's kut.'

'Het went.'

Tijdens de koffie praatten we er nog over verder. Jurre was begripvol, ik vertelde hem eigenlijk ook veel te veel. Over het park, over Stijn. De details over André liet ik maar even zitten. Jurre luisterde, zonder te veroordelen. Hij snapte me, leek het wel. Maar nu waren we in de soos, en stonden we met een flinke beker bier in onze handen. Het was gezellig en druk. Floris kwam binnen.

'Waarom is die niet mee blijven eten?' vroeg ik.

'Geen idee,' zei Jurre.

Floris kwam er bij staan en had binnen een paar tellen een bier in zijn handen. Jurre bleef bij hem in zijn buurt. Ik werd afgeleid door Mark, mijn maatje van de middelbare school. Samen met andere studiegenoten werd er veel gedronken en gelachen. Er stond een meisje bij Jurre en Floris. Ik had haar wel eens vaker gezien, maar ik had geen idee hoe ze heette. Er was iets met die drie. Ik zag het aan hun houding en alles. Ik haalde nog een nieuw biertje en ging naar ze toe. Floris stond met haar te praten.

‘Mag ik jou nou wat vragen?’ zei ik tegen Jurre.

‘Ja?’

‘Wat is dat tussen jou en Floris?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Jij snapt heel goed wat ik bedoel. Jij. Floris.’

Hij grijnsde. ‘Er is niets.’

‘Maar?’

‘Oké, oké, ja. Dat vind ik jammer.’

‘In het begin dacht ik toch echt dat er iets gaande was tussen jullie.’

Jurre lachte, maar keek daarna serieus. ‘Dat dacht ik toen ook.’

‘Maar?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar niets.’

‘Zelfs Karlijn dacht het toen.’

‘Echt?’

‘Meteen de eerste dag al.’

Jurre lachte. ‘Hij is...’ Hij twijfelde, hield zijn mond.

‘Leuk?’ raadde ik.

‘Ook. Maar dat bedoel ik niet. Laat ik het zo zeggen, hij is niet helemaal hetero.’

‘Dus toch?’

‘Het zit ingewikkelder. Volgens mij is hij bi en onderdrukt ie zijn ene kant helemaal.’

‘Nou ben ik toch benieuwd waarom jij dat denkt.’

‘Omdat hij de eerste nacht bij jullie toen tegen me aan is gekropen.’

Ik grijnsde.

‘Ik dacht dat dat maar één ding kon betekenen.’

‘Zou ik ook denken.’

‘Nou ja, ik ben wel op onderzoek uitgegaan natuurlijk.’ Hij ging tegen me aan hangen. ‘Zijn pik. Mega. Niet normaal.’

Hij zei het samenzweerderig, in mijn oor. Duidelijk gedronken. Ik schoot in de lach.

‘Echt, niet normaal. Hij liet het ook toe, deed hetzelfde terug. Maar toen

ik wilde zoenen draaide hij weg.'

'Ook zonder zoenen kun je leuke dingen doen toch?'

'Ja, had ik beter wel kunnen doen ja. Maar daardoor hield ik op. Kort daarna sliepen we.'

Ik keek hem verbaasd aan.

'Nou ja, slapen... Proberen dan. Ik heb nog lang na liggen denken.'

'Nooit meer met hem over gehad?'

'Jawel. De avond erna zelfs. Afgemaakt ook die keer. Maar niet zoenen.'

'Raar.'

Jurre keek naar hem en het meisje. 'Hij vindt haar leuk.'

Hij zei het jaloers, met een beetje spijt in zijn stem. Ik wreef een keer over zijn rug.

'Gebeurt toch niet,' zei hij er achter aan.

'Niet?'

'Veel te verlegen.'

'Stille jongen.'

Jurre glimlachte en knikte.

Er kwamen meer mensen bij staan, we dreven zelfs weer uit elkaar. Af en toe zocht ik ze met mijn blik, kijken hoe het ging. Raar. Goede vrienden volgens mij, maar meer niet. Op die paar nachten na dan. Ik zag Floris nergens meer. Waren ze al weg? Nee, Jurre stond nog bij de bar. Behoorlijk aangeschoten nu. Zeg maar gerust dronken.

'Zeg, gaat ie nog?' vroeg ik toen ik bij hem was gaan staan.

'Jawel.'

Ik lachte.

'Hij is weg.'

'Floris?'

Jurre knikte. 'Weg. Naar huis.'

'Het begint ook leeg te lopen hier.'

'Zonder iets te zeggen.' Hij keek naar me. 'Weg. Naar huis.'

'Zonder iets te zeggen?'

'Ja, hij had zijn jas aan, zwaaide en was weg.'

'En nu?'

'En nu drink ik.'

Ik lachte weer, sloeg even een arm om hem heen. 'Veel,' zei ik.

'Ja.'

Hij draaide zich om naar de bar. 'Jij nog eentje?'

'Nee, ik ga zo naar huis.'

Hij had de jongen achter de bar al geroepen, maar maakte nu een gebaar dat het niet nodig was.

'Naar huis?'

'Ja.'

Hij hing ineens zwaar tegen me aan.

'Mag ik mee? Bij jou blijven slapen bedoel ik.'

Chapter 4

Hij hing tegen me aan achter op mijn fiets. Ik had ja gezegd. Redelijk zwalkend trapte ik naar huis. Ik was zelf ook niet nuchter meer, maar met Jurre achterop was het nog lastiger fietsen. De frisse buitenlucht van de nacht deed me goed. Bij Jurre ook, merkte ik. Hij liep normaal de trap op, klonk weer wat normaler, vergeleken met een half uur ervoor in de soos.

'Zal ik koffie zetten?'

'Nee,' zei ik, 'hoeft niet, gewoon cola is ook goed.'

'Is eigenlijk net zo makkelijk. Man ik heb dorst.'

Ik lachte. 'Nou al nadorst?'

Ik haalde de fles uit de koelkast, Jurre pakte twee glazen uit de kast. Hij begon zich al thuis te voelen hier. Ik schonk ze vol, voordat ik de fles terug gezet had dronk Jurre zijn glas al leeg.

'Ik ga zo wel slapen,' zei ik.

'Goed idee.'

Ik trok mijn slaapshirt onder het dekbed vandaan en begon mijn broek uit te trekken. Jurre deed hetzelfde. Niet veel later stond hij in zijn boxer voor me. Toen begon het pas tot me door te dringen: hij ging bij mij in bed slapen. Ik had er nog niet eens zo diep over nagedacht. Ik deed maar net alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Bovendien, ik kon hem moeilijk zomaar in het bed van Wijnand duwen. Geen idee wat Wijnand daar van vond. Dus dook ik maar als eerste het bed in, aan de kant van het bed tegen de muur. Jurre kwam naast me liggen.

'Ja, hallo,' zei ik, 'jij moet dan wel het licht uit doen.'

Jurre lachte en stapte weer uit bed. Ik zag hem naar de schakelaar lopen. Ik dook nog snel over het bed en knipte het lampje naast het bed aan. Het licht in de kamer ging uit, in de halve schemer van het lampje kwam hij terug gelopen naar het bed. Oké, mooi lijf. Hij kwam weer naast me liggen en draaide op zijn zij.

'Lul.'

'Pardon?'

'Nee, jij niet. Floris.'

'Laat gaan, Jurre.'

'Ineens was ie weg.'

'Laat gaan.'

'Je kent nog niet het hele verhaal.'

'Vertel.'

'Hij zoekt af en toe toenadering om daarna ineens weer super veel afstand te houden.'

'Kan. Als hij toenadering zoekt, wat doe jij dan? Meteen klef hangen? Als dat hem afschrikt...'

'Met toenadering bedoel ik niet gewoon "hallo" zeggen.'

'Wat dan?'

'Hij begint met klef hangen. Niet ik. Mag ik dan alsjeblieft reageren? En zelfs dat vindt hij niet erg. Ik heb wel eens een kus geprobeerd.'

'En?'

'Kus terug. Op de wang. Zoenen doet ie niet.'

'Ik vind hem raar.'

'Is ie ook.'

'Laat gaan, Jurre.'

'Jij hebt makkelijk praten.'

Ik dacht even na. 'Ja, misschien wel.'

'Misschien?'

'Denk je dat er tussen Wijnand en mij nooit iets aan de hand is?'

Nu keek hij verbaasd.

'We hebben wel eens dingen. Dat irriteert.'

'O?'

'Hij doet veel zijn eigen ding. Is ook goed hoor, maar net zoals vandaag. Hij gaat wel heel vaak naar huis. Kan, mag, ik ga ook niet altijd mee. Hij heeft super ouders, maar als ik altijd mee ga, ik blijf toch het gevoel houden daar te logeren. Goed voor af en toe, maar niet ieder weekend of om de week. Maar soms gaat ie ineens op vrijdag, zonder aankondiging. Ik denk dat hij dat zelf nog niet eens in de gaten heeft. Hij denkt er gewoon niet aan om me dat te vertellen.'

'Hij is soms wel wazig.'

'In die dingen wel ja. Leer je mee leven hoor. Maar soms...'

'Als dat alles is.'

'Nou...'

'Wat?'

'Nee, laat maar.'

Hij leunde nu met zijn hoofd op zijn hand, elleboog in het kussen.

Ik zuchtte. 'Er is één ding waar ik echt moeite mee heb.'

'En dat is?'

'Ik heb een broertje. En daar gaat hij nooit mee naar toe.'

'Hebben ze ruzie of zo?'

Ik glimlachte. 'Dat kan moeilijk denk ik.'

Jurre keek vragend.

'Mijn broer zit in een verzorgingstehuis. Spastisch, kan ook niet praten. Verstandelijk vermogen van een klein kind. Wijnand is een paar keer mee geweest, maar hij kan er niets mee. Wil er niets mee, denk ik.'

'En jij gaat regelmatig?'

'Zoveel ik kan.' Ik zuchtte en ging op mijn rug liggen. 'Stijn deed dat wel. Die twee hadden ook echt een band.'

'Stijn?'

'Die jongen waar ik een tijdje iets mee gehad heb.'

'Die uit het park?'

Ik knikte. Jurre grijnsde.

'Volgens mij voelde je meer voor hem dan nu voor Wijnand.'

'Hoe kom je daar nou weer bij?'

'De manier hoe je over hem praat.'

'Echt?'

Jurre knikte.

'Nou ja, ik heb je vanmiddag al verteld hoe het met hem ging op een gegeven moment. Drank, andere problemen... Het had ook nooit goed kunnen gaan.'

'En Wijnand?'

'Wat is daarmee?'

'Niks. Maar hoe je af en toe over hem praat, tegen hem doet.'

Ik zuchtte weer. 'Weet je, het lijkt wel of hij veranderd is sinds we hier wonen. Minder geïnteresseerd is in alles. In ons.'

'Da's kut.'

'Niet zo kut als Floris.'

'Dat is ook een verhaal apart ja.'

Ik lachte. 'Je zegt het mooi.'

Jurre grinnikte. 'Is toch ook zo. Gedoe met die gast. Maar hij blijft me bezig houden, ik krijg hem niet uit mijn kop.'

'Kan ik me voorstellen.'

De antwoorden op elkaar lieten steeds langer op zich wachten. Jurre had zijn ogen dicht. Ik boog me voorzichtig over hem heen en deed het lampje uit.

'Slapen?' vroeg hij.

'Slapen,' zei ik.

Hij draaide op zijn zij, gezicht naar me toe. Ik luisterde naar zijn ademhaling. Hij sliep. Murmelde wat. Draaide wat. Ik grinnikte. In het flauwe licht van de straat zag ik vaag zijn gezicht. Hij draaide weer. Hij schoof wat dichters naar me toe. Daarna kroop hij tegen me aan.

'Toch hou ik van je,' mompelde hij.

Ik had moeite mijn lach te houden. Hij sloeg zijn arm om me heen.

'Jurre,' zei ik zachtjes.

'Hmm.'

'Ik ben het.'

'Weet ik.'

'Nee, ik ben het. Jarno.'

Zijn ogen gingen traag een stukje open. 'Weet ik.'

'Je liegt.'

Hij glimlachte, sloot zijn ogen weer en hield me gewoon vast.

'Liegen of niet, ik lig lekker.'

Ik moest toegeven, ik ook. Langzaam viel ik in slaap. We lagen tegen elkaar. Ik werd wakker toen ik een kus voelde. Eerst dacht ik dat ik droomde, maar toen hij me nog een keer kustte en daarbij zijn tong langs mijn lippen liet gaan wist ik wel beter. Ik kon niet meteen reageren. Half wakker, half slaap. Tot ik zijn hand voelde. Hij had me meteen vast en daar kreeg ik ook erg snel een stijve van. Het was door mijn boxer heen, hij streelde en hield vast. Daarna gleden zijn vingers onder de band en voelde ik zijn vingers, mijn voorhuid gleed meteen over mijn eikel naar achteren. Hij zoende weer. Tong kort tegen mijn tanden. Ik kreunde en deed mijn ogen open. Hij schrok, zijn hand was meteen weg.

'Niet doen,' zei ik.

'Sorry.'

Ik glimlachte. 'Het was wel lekker.'

'Doorgaan dan?'

Ik gaf geen antwoord. Ik draaide een keer op mijn rug en weer terug, om opnieuw mijn schouder tegen mijn kussen te duwen. Jurre aaide een keer door mijn haar en kustte mijn voorhoofd.

'Sorry.'

Ik glimlachte en sloot mijn ogen. Mijn erectie was nog niet helemaal verdwenen.

Hij was eerder wakker dan ik. Ik werd wakker omdat hij terug in bed kroop.

'Goedemorgen,' zei hij.

'Morgen.'

'Opstaan?'

Ik schudde mijn hoofd. Hij kwam weer naast me liggen. Ik sloot mijn ogen weer. Slapen ging niet meer, maar ik wilde wel net doen alsof. Nog geen zin om wakkere gesprekken te houden. Utdrijven. Jurre draaide op zijn zij waardoor ik de warmte van zijn lichaam voelde. Nee, ik moest daar niets mee gaan doen. Fout. Niet netjes. Dat hield ik niet lang vol. Ik ging rechtop zitten en sloeg mijn dekbed om naar mijn knieën.

'Ik ga eruit.'

Jurre glimlachte. Ik stapte over hem heen en pakte mijn broek. Zonder shirt aan zette ik koffie. Daarna ging ik naar het toilet. Even weg uit die kamer.

We hadden er verder niets over gezegd. Hij was bij mij achter op de fiets mee naar het station gegaan. Mijn trein vertrok eerder. Hij gaf me een knuffel.

'Zie je maandag.'

'Is goed.'

'Bedankt voor het logeren.'

'Geen moeite. Het was gezellig.'

De deuren gingen dicht, hij zwaaide en liep daarna naar de trap. Ik ging zitten en keer naar buiten, het station gleed weg. We hadden het er niet meer over gehad. Dom. Niet uitgepraat, het bleef hangen. Vooral in mijn hoofd. Waarschijnlijk ook in dat van hem. Ik snapte wel waarom hij het deed. Dat dacht ik te weten tenminste. Hij kreeg geen kans bij Floris, maar hij moest het toch kwijt. Gewoon iemand om tegenaan te liggen, een arm eromheen. Ik moest hem de komende tijd maar geen slaappleaats meer aanbieden, zeker niet als Wijnand er niet was. Ik rekte me uit. Nog een half uurtje, dan was ik bij Ruben. Het was er deze week weer niet van gekomen om doordeweeks een keer te gaan.

'Hoe was het feest van jouw studiegroep vrijdag?'

Wijnand stond achter me, bukte en gaf me een kus. Hij sloeg zijn armen even om me heen en hield me stevig vast. Zijn handen op mijn buik.

'Leuk,' zei ik met een kus terug.

'Wil je wat drinken?'

'Heb nog.'

Hij pakte wat en kwam toen weer achter me staan. Kus in mijn nek.

'Even dit afmaken,' zei ik, 'paar minuten.'

'Is goed.'

Hij aaide een keer door mijn haar. Daarna ging hij even naar zijn eigen kamer. Na een minuut of tien was hij terug. Ik sloeg mijn boek dicht.

'Zo.'

'Klaar?'

'Nooit,' lachte ik. 'Maar voor vandaag wel.'

Ik had alles opgeruimd, er was niet meer van te zien dat Jurre was blijven slapen. Dat leek me beter, geen vragen. Wat dat betreft was het ook een meevaller dat er verder niemand in huis was in het weekend.

'Waren Jurre en Floris er ook?'

Ik knikte. Fijn dat hij juist daar naar vroeg.

'Wat is dat nou met die twee?'

'Hoe bedoel je?'

'Hebben die nou iets of niet?'

'Nee, die hebben niets.'

'Toch hangt er iets om die twee...'

Ik besloot mijn mond te houden. 'Geen idee. Ik hoor ze er niet over.'

Wijnand haalde zijn schouders op. 'Jammer. Ik vind ze wel leuk samen.'

'Ja,' zei ik maar.

Wijnand glimlachte en trok me tegen zich aan.

'Ik heb je gemist.'

'Ik jou ook.'

'Mijn ouders vroegen al waar je was.'

Hij kustte me, ik grinnikte en kustte terug. We rolden op bed. Ik zag Jurre weer voor me en voelde de hand van Wijnand. Eigenlijk deed hij dezelfde dingen. Ik was er met mijn gedachten niet helemaal bij. Maar opgewonden was ik wel.

Maandagochtend kwam Jurre meteen naar me toe.

'Nog een beetje goed weekend gehad?'

Ik lachte. 'Ja hoor.'

'Hoe was het bij jouw broertje?'

'Goed. Hij was rustig, rustiger dan anders.'

Jurre glimlachte.

'En hij was blij om me te zien.'

'Mooi.'

'Ik kom er te weinig vind ik.'

'Te weinig?'

'Eerst ging ik veel vaker, na school reed ik er langs. Nu moet ik met de trein. Schiet niet op.'

'Jammer?'

Ik knikte. 'De laatste weken ben ik er alleen op zaterdag geweest.'

'Zou hij zich dat beseffen?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Geen idee. Ik denk het wel. Hij heeft meer door dan je denkt. Stijn ging toen eigenlijk altijd mee, maar toen dat niet meer gebeurde was Ruben dwars. Hij miste iets. De laatste tijd is hij vrolijk, rustiger. Geen idee waarom. Hij is altijd heel blij om me te zien, maar tegenwoordig wordt hij veel bozer als ik ga. Alsof hij weet dat het weer even gaat duren voor ik er weer ben.'

'Apart. Fascinerend eigenlijk.'

'Ja, zeker. Maar het is allemaal maar gissen. Niemand weet wat er echt in zijn kop rondgaat.'

Jurre glimlachte weer. Ik zag Floris voorbij lopen. Ik keek Jurre aan.

'Dat bedoel ik nou,' zei Jurre strak.

'Kan ook toeval zijn, Jurre. Nog wel een beetje normaal kunnen slapen afgelopen weekend?'

'O, ja hoor.'

Hij had het duidelijk over Floris, maar ik bedoelde alles wat er gebeurd was. Ik had er nog wel veel over na moeten denken. Kon ik er nu over beginnen met hem? Of ik dat nou durfde of niet, Floris ontnam me sowieso de kans. Ineens stond hij bij ons. Gevulde koek in zijn hand.

'Niet ontbeten,' zei hij tegen Jurre. 'Ook een stukje?' Hij keek naar me. 'Hoi Jarno, leuk feest vrijdag hè?'

Hij brak een stukje van de koek af en hield dat bij Jurre voor zijn mond. Die hapte toe. Ik grijnsde.

'Zie je nou wel,' zei ik zachtjes toen Floris even omkeek.

Jurre kauwde tevreden.

Goed, hij had wel gelijk, Floris deed raar. Dan voerde hij hem een stukje koek, daarna was hij weer afstandelijk, alsof Jurre hem geen bal interesseerde. Ik zou gek worden als ik Jurre was. Ik had er gelukkig verder geen last van. Wijnand was dan wel vaak in het weekend weg, maar verder ging alles prima tussen ons. Af en toe ging ik ook het weekend mee met hem. Deze keer zeker. We zouden gaan stappen en bij hem blijven slapen. Ik had er zin in, het was al weer een tijdje geleden dat ik daar geweest was. Zijn ouders waren altijd gezellig en vriendelijk, maar ik was toch blij toen we op de fiets zaten.

'Tijdje geleden weer,' lachte Wijnand.

'Ik heb er zin in.'

'Zou Ralf er zijn?'

'Wat denk je zelf? Die is er altijd.'

'Volgende slachtoffer.'

Ik lachte. 'Zoiets.'

Het deed nog steeds zeer bij hem als hij daar aan terug dacht. Hij heeft zich echt bedonderd gevoeld. Ik keek naar hem. Er was nog iemand waar ik nieuwsgierig naar was of die er zou zijn. Daar kon ik het met Wijnand niet over hebben, jaloers als hij af en toe kon zijn. De kans was ook wel klein dat Stijn er zou zijn. Geen idee waar hij rondhing en al helemaal niet hoe hij er bij liep. Zoals hij was de laatste keer dat ik hem gezien heb, was ik bang dat het nooit meer goed zou komen. Ik verwachtte dan ook niet dat hij er zou zijn. Na een korte scan van de zaal zag ik hem ook nergens. Ralf was er wel. Hij glimlachte naar me maar toen hij zag dat Wijnand er bij was kwam hij niet naar me toe. Hij keek wel uit. Er stond een jongen bij hem die ik nog nooit eerder had gezien. Ik kon er wel om lachen. Hij verleerde het nooit, hij kon het niet laten.

'Hij heeft weer een nieuwe,' hoorde ik afkeurend naast me.

Ik lachte.

'Hij doet maar.'

'Zo moet je denken.'

De jongen ging weg, Ralf bleef alleen achter met wat vrienden van hem. Wijnand sloeg een hand om mijn middel en kustte me. Kussen werd zoenen.

'Dat ie maar jaloers wordt.'

'Je bent ziek,' lachte ik.

'Dank je.'

'Je bent al anderhalf jaar met mij. Vergeet die gast nou eens.'

Wijnand keek me even aan en gaf me nog een kus. Hij glimlachte.

'Bier?'

'Vind ik een goed plan,' zei ik.

Het was toch nog laat geworden. Zijn ouders sliepen al. We deden zachtjes, en kropen meteen in zijn bed. Hij lag dicht tegen me aan. We zoenden. Handen zochten zich een weg onder het dekbed. Tot echt seks kwam het niet, gewoon lekker tegen elkaar aan en een beetje rotzooien. Wijnand ontspande en zuchtte.

'Morgen lekker uitslapen.'

'Zeker weten. Ik ga morgen nog wel even naar Ruben.'
'Morgenmiddag?' vroeg hij zonder zijn ogen open te doen.
'Ik denk het wel.'
'Zijn jouw ouders er ook?'
'Kans bestaat.'
'Ik zal maar niet meegaan dan, denk ik.'
'Nee, lijkt me niet handig.'
Wijnand ging nog een keer verliggen. Ik daardoor ook. Ik legde mijn arm opnieuw over hem heen en sloot mijn ogen.

Ze waren er. Toen ik binnenkwam zag ik ze meteen zitten bij Ruben. Goed dat Wijnand er niet bij was. Mijn vader gaf me een hand, ik gaf mijn moeder een kus. Ruben kreeg een uitgebreide knuffel. Hij kraaide.
'Zal ik eens kijken of er yoghurt is?'
'Ja!'
'Ik wist het wel,' lachte ik met een kus op zijn wang. 'Ik ben zo terug.'
Ik liep het keukentje in.
'Hey,' zei Lianne, 'jij ook hier?'
'Net. Is er nog yoghurt?'
'Tuurlijk. Jouw favoriet, banaan.'
Ik keek naar het bekertje. 'Smerige troep.'
'Het is ook voor Ruben,' lachte ze, 'niet voor jou.'
Ik pakte een lepel uit de la en liep terug. Ruben keek al waar ik bleef.
'Banaan!'
'Ja!'
Hij graaide in de lucht.
'Rustig,' lachte ik.
Ik trok het dekseltje eraf en roerde met de lepel. De eerste hap was voor mij. Ruben lachte, schaterde zelfs. Maar hij strekte wel zijn hand. Ik glimlachte terwijl ik de weeïge prut doorslikte.
'Nou, komt ie.'
Ruben had zijn mond al open. Ik stak de lepel erin en duwde met mijn hand zijn kin omhoog toen hij zijn mond gewoon open hield. Ik trok de lepel terug. Ruben lachte, ik had het doekje al vast.
'Je maakt er een rotzooi van.'
Ruben sloeg me bijna. Ik zette de yoghurt op tafel, sloeg mijn arm om hem heen en aaide zijn wang.
'Even rustig,' zei ik zachtjes.
'Ja!'

'Neehee,' glimlachte ik, 'even rustig.'

Ik fluisterde het bijna, vlak bij zijn oor. Ik gaf hem een kus op zijn wang.

'Ja.'

'Lief.'

'Ja.'

Hij werd weer rustig. Ik liet hem los en pakte het bekertje weer. Voorzichtig gaf ik hem een hap. Het bleef binnen. Mijn moeder glimlachte.

'Hij's lief,' zei ik tegen hem.

Knikte hij nou? Nog een hap. Ik keek nog een keer naar mijn ouders terwijl ik Ruben voerde.

'Hoe gaat het?' vroeg mijn moeder.

'Goed hoor.'

'We zien je zo weinig.'

'Druk,' zei ik. 'Studie, feestjes vaak. Van de vereniging of vrienden.'

Mijn vader glimlachte bij het woord studie. Ruben sloeg bijna de lepel uit mijn handen toen ik even niet oplette.

'En je was dan?' Dat was weer typisch mijn moeder.

Ik streek de onderkant van de lepel af aan de rand van het bekertje.

'We hebben toch een wasmachine in huis?'

Daar had ze geen antwoord op.

'Nou Ruben, nog één hap denk ik.'

Ruben liet het zich voeren.

'Op!'

'Ja!'

Ik veegde zijn gezicht schoon en bracht het lege bekertje naar de keuken. Als ik die zo op tafel liet staan dan bleef hij er om vragen. Nu was het duidelijk.

'Kom je nog even mee naar huis?' vroeg mijn moeder toen ik terug was.

'Ik moet zo weer verder,' zei ik. 'Nog afgesproken met een vriend. Daar staan mijn spullen nog.'

Mijn moeder begreep me niet.

'Ik ben uit geweest hier vannacht,' zei ik. 'Ben bij hem blijven slapen.'

Ik zag mijn vader denken. De glimlach om de studie was al lang weer verdwenen.

'Uit geweest?' vroeg mijn moeder. 'Oude vrienden van hier?'

'Ja.'

Ik loog niet, ik kende hem al voor ik ging studeren.

Lisanne kwam er bij staan. Ruben keek naar haar maar keek daarna meteen weer een andere kant op.

'Ja hoor,' lachte ze, 'negeer me maar weer.'

Ruben lachte. 'Ja!'

Ze aaide over zijn haar.

'Het gaat goed met hem,' zei ze.

'Ja,' zei mijn moeder, 'de laatste tijd is hij rustiger.'

'Klopt.'

'Hij is een hele tijd dwars geweest, maar sinds een paar weken is dat weer over.'

Lisanne knikte.

'Is er een idee waar dat door komt?'

'Nee,' zei Lisanne, 'dat blijft raden. Kan van alles zijn geweest. Hijzelf kan het ons niet zeggen.'

Ruben had niet door dat we het over hem hadden volgens mij. Hij sloeg op zijn been, keek naar me. Een beetje afwezig aaide ik zijn knie. De manier waarop Lisanne het vertelde. Er was iets in haar stem. Ik keek haar aan maar ze bleef naar mijn ouders kijken.

'In ieder geval is hij in goede handen,' zei mijn moeder.

'We doen ons best,' lachte Lisanne terug.

Mijn ouders gingen.

'Rij je mee?' vroeg mijn moeder.

'Ik heb een fiets geleend.'

Aan haar houding zag ik dat ze verwachtte dat ik met ze mee ging. Ik besloot ook maar te gaan. Samen liepen we naar de uitgang. We namen afscheid van elkaar, zij liepen naar de auto, ik naar mijn fiets. Toen ze uit het zicht waren draaide ik om. Nog even terug.

Lisanne glimlachte toen ze me zag.

'Ben je er alweer?'

'Ja. Heeft het met mij te maken, dat Ruben zo veranderd is?'

'Hoe bedoel je?'

'Gewoon, ik ben er niet meer zo vaak, ik merkte dat hij daar best aan heeft moeten wennen.'

'Dat weet je nooit, Jarno. Maar het gaat goed met hem, echt. Je voelt je toch niet schuldig hè?'

Ik haalde mijn schouders op.

'Niet doen. Je woont nu een stuk verder weg.'

'Weet ik.'

'Nou dan.' Ze lachte met een knik naar Ruben die luid zat te roepen. 'Hij heeft je gehoord, je komt niet weg zonder nog een knuffel.'

Pauze. Ik zat bij Wijnand aan een tafel, niet veel later kwamen Jurre en Floris er bij zitten.

'Wat eten we vanavond?' vroeg Wijnand aan me toen ze net gingen zitten.

'Ik eet bij mijn ouders.'

'Bij jouw ouders?'

'Ja, ik ben vroeg uit, ik ga vanmiddag naar Ruben.'

Wijnand keek teleurgesteld.

'En daarna ga ik naar mijn ouders. Ben ik al veel te lang niet meer geweest.'

'O. Had je me niet verteld.'

'Ik heb het ook pas net bedacht, om eerlijk te zijn. Ik heb net mijn moeder gebeld.'

Ik keek naar hem. Jurre zat het met interesse te volgen.

'Het blijven mijn ouders, Wijnand. En ik kom sowieso te weinig bij Ruben.'

Hij was het er duidelijk niet mee eens. Ik zat al sinds het weekend met een schuldgevoel. Ik kwam te weinig bij Ruben en ik was al meer dan een maand niet bij mijn ouders geweest. Ik moest een keer gaan en zo kon ik dat mooi combineren. Of Wijnand dat nou leuk vond of niet. Dat moest hij toch kunnen begrijpen?

Twee uur later pakte ik mijn fiets.

'Hé, wacht even!'

Ik draaide me om en zag Jurre zwaaien.

'Als je even wacht dan ga ik met je mee naar het station.'

Ik stak mijn duim op en wachtte. Tijd genoeg. Jurre reed naast me mee, op het station stond hij bij me op mijn trein te wachten.

'Hij vond het niet leuk geloof ik'

'Nee,' zei ik, 'dat kun je wel zeggen. Hij moet het maar begrijpen hoor.'

Jurre aaide even kort over mijn rug.

'Alsof hij nooit zonder aankondiging naar zijn ouders gaat ineens,' mokte ik.

Nog een keer die hand tegen mijn rug.

'Het was gewoon zijn eerste reactie. Teleurgesteld. Komt wel weer goed toch?' relativeerde Jurre.

Ik haalde mijn schouders op. 'Waarschijnlijk wel.'

'Daarom.'

Ik grijnsde. “Briljante goedmaaksex vanavond denk ik.”
Jurre lachte. ‘Ik hoop het voor je.’
‘Reken er maar niet op. Hij kan af en toe dwars zijn hoor.’
Mijn trein kwam er aan.
‘Komt wel goed,’ zei ik. ‘Vandaag of morgen.’
‘Mooi zo,’ zei Jurre.
De trein stopte, voor me gingen de deuren open. Jurre pakte mijn arm en gaf me een kus op mijn wang. Iets langer dan normaal.
‘Zie je morgen.’
‘Ja,’ zei ik. ‘Tot morgen.’
Ik was te verrast om hem een kus terug te geven. Ik bleef in de hal van de trein staan.
‘Veel plezier,’ zei Jurre met een knipoog toen de deuren dicht sisten.
Ik stak glimlachend mijn duim op. Daarna zette de trein zich in beweging en verdween Jurre uit beeld. Ik zocht een lege plek op. Ik had geen zin om tegenover of naast iemand te gaan zitten. Eén coupe verder vond ik een lege bank. Ik ging zitten en hing tegen het raam. Ik dacht aan Wijnand. Kwam wel goed. Even mokken en daarna is het alweer vergeten. Ik kende hem. Jurre was een ander verhaal. Die kus van hem ineens... Hij had wel lef. Hij wist dat ik Wijnand had. Waarom deed hij het dan? Dacht hij nou echt...? Nee, het moest iets anders zijn. Ik moest er niet teveel achter zoeken. Hij wilde Floris nog steeds. Toch? Mijn station kwam veel sneller dan anders. Nog steeds in gedachten stapte ik uit.

Ik hoorde Ruben al voordat ik hem zag. Hij lachte. Ik zag Lisanne in de keuken.

‘Wat is ie vrolijk,’ zei ik.
Ze draaide zich geschrokken om.
‘Hé, Jarno. Jij hier?’
‘Ja, ik vond dat ik vaker moest komen.’
‘Da’s lief.’
‘Zal ik een bekertje yoghurt voor hem meenemen?’
‘Die heeft hij net al eentje op.’
‘O, oké. Nou, ik ga hem eens verrassen.’
‘Eh, ja, doe dat.’

Ze klonk afwezig, was druk bezig. Ik draaide me om en liep de woonkamer in. Ruben schaterde. Ik was verbaasd. Er zat een jongen bij hem, in het uniform van het tehuis. Er stond een leeg bekertje op tafel. Hij zat met zijn rug naar me toe. Ruben zag me en strekte zijn arm.

'Ja!'

'Hey Ruben!'

De jongen liet zijn hand los, maakte ruimte voor me. Ik gaf Ruben een kus en een knuffel. Hij liet me niet los. Ik draaide me half om en keek de jongen lachend aan. Toen zag ik het pas. Meteen schrok ik. Hij stond op. Het duurde een paar tellen voor ik iets kon zeggen.

'Stijn?'

Hij zette al een paar stappen achteruit.

'Sorry Jarno. Sorry.'

Daarna draaide hij zich ineens om en liep snel de kamer uit, naar buiten.

Chapter 5

Ik stond als aan de grond genageld. Ik keek hem na en kon geen woord uitbrengen. Ruben wel. Die protesteerde, riep hard en sloeg op de armleuning. Lisanne kwam uit de keuken.

‘Wat doet hij hier?’ vroeg ik.

Ik was verbaasd, kwaad zelfs. Kwaad omdat hij blijkbaar stiekem naar Ruben kwam, kwaad omdat Lisanne me niets had gezegd. Ze keek schuldig.

‘Dit moest een keer uitkomen,’ zei ze meer tegen zichzelf dan tegen mij. Ruben was onrustig. Hij had me nog nooit kwaad gezien en hij schrok er duidelijk van. Het hele gedoe had zijn uitwerking op andere bewoners in de woonkamer. Er was rumoer. Gelukkig was er verder geen bezoek. Ruben bewoog wild in zijn stoel, stootte kreunen en kreten uit. Ik keek niet meer naar Lisanne en hield Ruben vast. Mijn duim streelde zijn wang. Ik kuste zijn voorhoofd, fluisterde tegen hem.

‘Rustig maar Ruben. Je bent lief. Ja.’

Hij sloeg me.

‘Hé, rustig maar.’

Hij staaarde naar me. Hij was boos. Ik pakte hem vast, zijn hoofd tegen mijn schouder. Hij hijgde.

‘Jarno?’

Ik keek op en zag Lisanne staan, met twee koppen thee.

‘Sorry.’

‘Wat is dit?’ vroeg ik.

Lisanne zuchtte en pakte een stoel. Ze gaf mij mijn kop.

‘Hij kwam een paar weken geleden ineens binnen. Ik herkende hem eerst niet. Toen hij naar me toe kwam en tegen me begon te praten zag ik het pas.’

‘Maar waarom?’

‘Hij werkt hier.’

‘Werken?’

‘Ja, wisselende dagen. In de keuken. Na zijn werk komt hij hier wel eens kijken.’

Ik was met stomheid geslagen. Ik wist niet wat ik er van moest denken.
'Hij kwam hier bij toeval terecht, voor zijn opleiding. Hij kwam gewoon even kijken of Ruben hier nog was.'

'Opleiding?'

'Ja, dat zei hij.'

'En hij kwam gewoon maar even kijken?'

Lisanne knikte. 'Ruben herkende hem meteen. Hij was vrolijk. Vanaf dat hij zijn stem hoorde.'

Ik schudde mijn hoofd. 'En sindsdien komt hij vaker?'

'Geregeld.'

'Wat is geregeld?'

'Als hij hier werkt. Eenmaal per week ongeveer. Soms twee.'

Ik keek Lisanne aan.

'Of drie,' zei ze twijfelend.

Mijn ogen sperden zich open.

'Ik weet het, ik had het je moeten vertellen. Maar Stijn vroeg me dat niet te doen. Ik heb hem verteld dat je buiten de stad op kamers zit, dat je alleen in het weekend komt.'

'Vroeg hij nog naar mij?'

'Wat dacht je? Natuurlijk vroeg hij dat. Ik heb hem verteld dat je studeert, dat je daar met Wijnand woont.'

'Wat zei hij daarop?'

'Niet veel. Vond het leuk voor je denk ik.'

'Maar hij volgt een opleiding?'

'Ja.'

'En verder?'

'Het gaat goed met hem volgens mij. Ziet er gezond uit. Woont op kamers.'

Ik drong aan.

'Meer vertelt hij niet. Geen idee. Ik ken de verhalen van jou, maar hij laat er tegen mij verder niets over los.'

Ruben vroeg om mijn aandacht. Mijn hand lag op zijn knie, zonder er bij na te denken wreef mijn duim over zijn broek.

'Je had het me moeten vertellen, Lisanne.'

'Hij heeft me bijna gesmeekt dat niet te doen. Ik was bang dat hij niet meer zou komen. Ik zag wat voor een uitwerking het had op Ruben.'

'Hij is rustiger,' zei ik voor me uit.

Lisanne knikte.

'Sinds Stijn hier weer komt,' concludeerde ik.

'Ja.'

Ik vloekte zachtjes. Lisanne streelde mijn rug. Ruben zag het en protesteerde. Ondanks dat ik kwaad was glimlachte ik.

'Jaloerse jongen,' zei ik. 'Je bent lief.'

'Ja! Lief.'

Ik lachte en pakte hem vast. Ik kustte zijn wang en kreeg er eentje terug.

'En nu?' vroeg ik.

'Geen idee,' zuchtte Lisanne. 'Geen idee of hij nu nog komt.'

'Maar hij werkt hier. Je ziet hem dan toch wel eens?'

'Eigenlijk nooit. Maar wat wil je dat ik dan tegen hem zeg?'

Goede vraag. Ik haalde mijn schouders op. Dat wist ik ook niet.

'Als hij weer komt dan zie ik wel. Hij zal zelf wel vragen wat je hebt gezegd. Ik zal hem de groeten doen van je, goed?'

Ik zuchtte. 'Ik weet niet of ik hem nog wel wil zien.'

Ruben volgde alles met zijn ogen. Hij voelde dat er wat aan de hand was en dat beviel hem niets. Ik zag het en knuffelde hem.

'Ruben is lief.'

'Ja.'

'Ik moet zo weer gaan,' zei ik tegen hem.

Ik keek naar Lisanne. 'Ik ga naar mijn ouders. Na een maand.'

Ze glimlachte begripvol.

Dag jongen,' zei mijn moeder vrolijk toen ik de kamer in liep. Ik had vanuit de gang al geroepen toen ik de voordeur achter me dicht deed. De deur naar mijn slaapkamer stond een stukje open, alles was nog hetzelfde. Ze gaf me een kus terwijl de jas van mijn armen gleed.

'Hoe is het?'

'Goed,' zei ik. 'Net nog even bij Ruben geweest. Is pa er nog niet?'

'Die is er over een uurtje.'

'Wat eten we?'

'Verrassing.' Ze keek naar me. 'Alles goed?'

'Ja hoor,' loog ik. 'Prima.'

'Hoe gaat het in het studentenhuus?'

'Goed. Ik heb echt geluk gehad met die kamer.'

'Dat meisje woont er ook nog steeds? Hoe heette ze ook alweer?'

'Karlijn.'

'Ja, Karlijn. Vrolijk typ.'

Ik lachte. 'Dat is ze zeker. Beetje teveel af en toe.'

Mijn moeder keek naar me terwijl ze bezig was in de keuken.

'Nee, ze is wel aardig, echt.'

'Zie je haar vaak?'

'Soms wel, soms niet. Hangt er vanaf.'

Ze glimlachte. Toen ze me voorbij liep kreeg ik een kus.

'Je moet eens wat vaker langskomen. Ik zie je veel te weinig.'

'Druk mama.'

Ze keek spottend.

'Mam, ik heb echt veel te doen.'

'Wat wij niet mogen zien zeker?'

Ik keek haar aan. Wat bedoelde ze daar mee? Ze zat te vissen. Ze glimlachte.

'Ja,' zei ik toen, 'soms wel.'

'Ik snap het jongen.'

Nou was ik echt verbaasd. 'O ja?'

'Ja.'

Wat was dit? Wat wilde ze nu zeggen? Wat ze ook wilde, de voordeur ging dicht dus het ging niet meer gebeuren. Hij kwam meteen daarna de woonkamer in.

'Hé, jongen. Ook weer eens hier.'

'Hoi pap.'

Ik kreeg een hand van hem. Hij liep daarna meteen naar zijn werkkamer om zijn tas neer te zetten. Ik hing mijn jas op, ging even naar mijn eigen kamer. Ik keek rond. Het was mijn kamer nog wel, maar eigenlijk ook weer niet. Ik ging terug naar de keuken.

'Dek jij de tafel even?'

Ik vond het best. Gewoon even wat doen, even niet nadenken. Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Hij kwam dus gewoon regelmatig bij Ruben. Wat wilde hij er mee bereiken? Ik had het gevoel alsof hij gewoon in mijn leven inbrak. Ik had wat minder tijd en hij pikte gewoon mijn broertje in. In gedachten dekte ik de tafel verder.

'Dus je bent nog bij Ruben geweest?' vroeg mijn moeder.

Ik keek op. 'Ja, voordat ik hierheen kwam.'

'Hoe was het?'

'Goed.'

Ik ging gewoon door met de tafel, ik wilde het er eigenlijk helemaal niet over hebben.

'Zeker weten?'

'Mam... Ja, het gaat goed met hem.'

Ze keek maar zei verder niets meer. Ik wou dat we konden gaan eten.

Mijn vader zat aan tafel over zijn werk te vertellen. Normaal zou ik me er aan geërgerd hebben, maar nu vond ik het wel best. Alles was goed, behalve mijn studie of mijn kamer, waar tenslotte Wijnand bij woonde, of Ruben. Godverdomme Stijn! Lul die je bent. Waar haal je het recht vandaan om...

‘Maar dat moet jou bekend in de oren klinken denk ik,’ zei mijn vader.

‘Wat?’ zei ik, terugkomend uit mijn gedachten.

‘Laat maar,’ zei hij.

Mijn moeder probeerde mijn gedachten te raden met haar blik. Ik liet niets los. Mijn vader praatte al weer verder. Ik at gewoon door. Het smaakte, dat ik dit nooit eerder gemist heb eigenlijk. Beter dan wat wij maakten op kamers. Ik schepte nog een keer op.

‘Weer eens gewoon eten,’ zei mijn moeder glimlachend.

‘Wij koken ook gewoon zelf hoor,’ verdedigde ik.

‘Ik plaag je maar,’ lachte ze. ‘Koken jullie vaak samen?’

‘Best vaak. Niet met zijn vieren, maar Wijnand en ik.’ Ik keek. ‘Die nieuwe,’ zei ik er meteen achteraan.

‘O ja, die. Aardige jongen.’

‘Ja,’ Zei ik. ‘En hij kan goed koken.’

Het was waar, Wijnand kon beter koken dan ik. Hij vond het ook leuk om te doen, maar meestal waren we samen in de keuken bezig. Ik genoot daar altijd van, gewoon samen beetje klooien. Maar ik deed wat hij zei.

‘Ijs?’

Ik keek op en knikte lachend. ‘Lekker.’

Ik hielp haar mee de tafel af te ruimen. Daarna zette ik schaaltes neer. Ja, dit had ik veel eerder moeten doen.

Ik was nog lang gebleven en ging met de laatste trein naar huis. Samen tv kijken, met mijn vader discussiëren over het nieuws. Hij kon het waarderen zag ik. Zoveel dacht ik niet anders dan hij. Over de meeste dingen dan. Er was maar één onderwerp waar we het niet over eens waren. Veel verhalen over zijn werk. Dat was zijn belevingswereld. Ik hoorde zelfs de naam van die ene collega van hem. Werkte er nog steeds, zal ook nog wel steeds getrouwd zijn. En in het park. Dat bracht me met mijn gedachten weer terug bij Stijn. Ik was nog steeds kwaad. Ik staarde de duisternis in, zag mijn eigen gezicht in de weerspiegeling van het raam. Ruben had het allemaal niet door. Die werd er vrolijker van en rustiger van. Voor hem was het niet slecht dat het gebeurde. Vaker bezoek, vaker speciale aandacht. Maar dat wilde ik zelf doen. Niet Stijn.

Ik was zijn broer die voor hem zorgde, niet hij. Ik keek kwaad, zag ik. Dat bleef ook nog even zo. Ik was daarna dan ook vrij snel thuis op de fiets, vanaf het station. Wijnand zat op zijn kamer. Die zag ik zo wel. Ik liep meteen door naar mijn kamer, gooide mijn jas over de rugleuning van een stoel en trok een biertje uit de koelkast. Achter me piepte de deur.

'Hé, wat ben je laat?'

'Ja,' zei ik.

Ik draaide om, Wijnand stond nog in de deuropening.

'Alles goed? Ging het slecht thuis?'

'Dan was ik niet zo lang gebleven.'

'Wat is er dan?'

Ik haalde mijn schouders op. Hij kwam naar me toe en gaf me een kus.

'Sorry voor vanochtend, ik had niet zo moeten reageren. Ben je daar boos over?'

'Nee,' zei ik zacht.

'Wat dan?'

Ik maakte me los en ging op bed zitten.

'Niets,' zei ik voor me uit, 'gewoon kleine dingen. Gaat wel weer over.'

'Kleine dingen?'

'Gewoon...'

'Maar wat dan?'

'Gewoon, van alles. Ik ben vandaag bij mijn ouders geweest en dat was best leuk. Echt. Maar ik moet constant oppassen wat ik zeg, wat ik vertel. Ik kan het niet over jou hebben.'

Wijnand keek begripvol en kwam naast me zitten. Ik wist het, ik vertelde hem niet alles. Maar ik ging hem niet vertellen dat Stijn bij Ruben was geweest en dat wel vaker deed. Geen idee wat dat voor uitwerking zou hebben op hem, geen idee hoe hij zou reageren.

'Verder gaat het goed hoor,' zei ik maar.

Wijnand lachte en gaf me een kus op mijn wang. Ik dronk het flesje verder leeg.

'Ik weet niet wat jij doet, maar ik ga slapen. Sorry.'

Wijnand aaide over mijn hoofd. 'Ik moet nog wat afmaken.'

'Geeft niet.'

We kusten elkaar, daarna ging hij naar zijn kamer en ik ging nog even douchen. Ik was ineens moe. Ik deed het licht uit op mijn kamer en ging in bed liggen. Meteen slapen lukte niet, hoe moe ik ook was. In de kamer naast me neuriede Wijnand mee met muziek. Ik dacht aan Stijn. Hij had weer normaal haar, woonde op kamers en volgde een opleiding. Dat

klonk alsof hij het allemaal weer een beetje op de rit had. Dat alles weer onder controle was bij hem. Daar kon hij trots op zijn, als dat zo was. Ik had het niet verwacht, om heel eerlijk te zijn. Goed voor hem, ik gunde het hem wel. Maar waarom kwam hij weer terug bij Ruben? Ik vond dat hij er weg moest blijven, hij kwam zo veel te veel in mijn leven. Hij bemoeide zich zo veel te veel met mijn leven en de dingen die ik met Ruben had. Hij kwam voor mijn gevoel tussen ons in te staan. En dat liet ik niet toe. Nooit.

Ik werd wakker van Wijnand.
'Hé,' zei ik zacht, 'kom je slapen?'
'Ik moet er al weer uit,' grinnikte hij. 'Het is half negen.'
Toen zag ik pas dat het al licht was buiten.
'Flink geslapen,' zei hij. 'Wil je ook koffie?'
Ik schudde mijn hoofd. 'Nee.'
'Blijf je nog even liggen?'
'Ja,' zei ik lusteloos.
Wijnand kwam weer naast me op bed zitten. Hij hing half over me heen.
'Wat is er met je?'
'Niks, gewoon moe.'
Hij geloofde me niet, dat zag ik.
'Echt, laat me maar vandaag.'
Ik kreeg een kus. 'Praat eens.'
'Wijnand, alsjeblieft, laat me nou maar vandaag.'
Hij deed het, met tegenzin. Hij pakte een mok koffie en ging naar zijn eigen kamer. Hij kwam nog wel even zeggen dat hij weg ging. Vroeg ook nog of hij me straks op de universiteit zou zien, maar dat wist ik nog niet. Daarna was ik alleen. Ik hoorde nog wat gemompel op de gang, daarna was het stil. Karlijn was boven me op haar kamer, hoorde ik. Ik draaide me weer om en sloot mijn ogen.

Slapen ging niet meer, een half uur later was ik uit mijn bed. Ik zette nieuwe koffie. De koffie die Wijnand heel lief voor mij gezet had spoelde ik door de wasbak. Klein ontbijtje, ik had geen zin in eten. Ik schoof de gordijnen open en daar kreeg ik iets betere zin van. Ik rekte me uit en dacht na. Ik ging niet meer weg vandaag, gewoon een lekkere hangdag op mijn kamer. De groeten met zijn allen. Op deze manier had ik ook gewoon tijd om naar Ruben te gaan. Daar was ik wel nerveus over. Ik liep

de kans Stijn tegen te komen. Had ik daar zin in? Eigenlijk niet, maar hij ook niet volgens mij. Anders was hij niet meteen weggegaan. Ik zou wel zien. Ik gedachten liep ik naar de keuken. Op de gang kwam ik Karlijn tegen.

'Hé, ben je thuis vandaag?'

'Ja.'

Ze keek me aan.

'Niet naar vragen,' zei ik meteen.

'Oké, oké,' zei ze met haar handen omhoog.

Ik glimlachte. 'Dank je.'

Ik zette mijn spullen op het aanrecht en zette de warmwaterkraan open.

Ze kwam me achterna, leunde in de deuropening.

'En toch vraag ik of alles goed gaat met je.'

Ik zuchtte. 'Jij ook al?'

Ze glimlachte. Mijn vaat duwde ik onder water en ik begon af te wassen.

'Karlijn, echt, het gaat goed. Gewoon zin om niets te doen vandaag en om even naar Ruben te gaan.'

'Ruben?'

'Ruben.'

'Mis ik iets? Wie is Ruben?'

'Mijn broer. Woont in een verzorgingstehuis.'

'O?' Ze trok mijn theedoek van mijn schouder en begon af te drogen.

'Ja, heel verhaal. Kan niets, dat soort dingen.'

'Ongeluk?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Zo geboren.'

'En die ga je opzoeken vandaag?'

Ik knikte. 'Ja, zo veel ik kan. Toen ik nog daar op school zat bijna iedere middag, maar dat lukt me niet zoveel nu.'

'Wat lief.'

Ik haalde mijn schouders op. Ze lachte. Ik kreeg een arm om me heen en een kus op mijn wang.

'Jij bent lief ja. Dat je dat doet. Typisch jou. Zorgzaam.'

Ik kleurde.

'Wijnand mag erg blij met je zijn.'

'Ja, ho maar, daar word ik verlegen van,' grinnikte ik.

'Niet doen, jij bent gewoon zo. Niet verlegen worden. Eerder trots.'

'Sodemieter op,' zei ik lachend.

'Was dit het?'

'Ja.'

'En daar begin jij al een afwasje voor? Heb je niet meer in je kast staan?'

Ze hing de theedoek over mijn schouder.

‘Opgeruimd staat netjes toch?’

‘Zorgzaam, zelfs in het huishouden.’

Oprotten,’ lachte ik. ‘En bedankt voor de hulp.’

Ze prikte een keer in mijn zij en ging terug naar haar kamer. Ik pakte mijn spullen bij elkaar en nam alles weer mee terug naar de mijne.

Ze had me goede zin gegeven. Zoals zo vaak. Ik ging vrolijk naar het station. Ik kocht een croissant met ham en kaas en liep naar het perron. Ik was vroeg. Ik hing tegen een paal en bekeek mijn telefoon. Geen berichten, niemand gebeld.

‘Hey,’ hoorde ik ineens naast me.

Ik schrok op en keek in het gezicht van Jurre.

‘Alles goed? Waar was je vandaag?’

‘Geen zin.’

‘Ruzie met Wijnand?’

‘Nee, hoezo?’

‘Die liep vanmorgen ook met een onweersgezicht rond.’

Ik zuchtte. ‘Alles prima hoor.’

‘Ga je naar jouw broer?’

‘Ja, even kijken.’

Er viel een stilte. Ik keek hem nog een keer aan en zuchtte.

‘Kun jij een geheim bewaren?’

‘Tuurlijk. Wat is er?’

Ik vertelde hem het hele verhaal van de vorige middag, met Stijn en Ruben.

‘En ik weet niet wat ik daar nou bij moet denken,’ zei ik aan het einde van mijn verhaal. ‘Ik ben jaloers ook op een of andere gekke manier.’

‘Kan ik me voorstellen,’ zei hij na de hele tijd geluisterd te hebben. ‘Dus daarom ga je vandaag weer, om te kijken of hij er is?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik weet niet of ik hem wil zien.’

Jurre glimlachte.

‘Wat sta je nou te lachen,’ grijnsde ik terug.

‘Gewoon, oude liefde roest niet toch?’

‘Schei uit zeg.’

Mijn trein kwam binnenrijden. Jurre sloeg even zijn arm om mijn middel.

‘Nou, veel plezier. Ben je er morgen?’

‘Denk het wel. Zie je.’

Hij knuffelde even. Ik vond het niet erg. Hij zwaaide toen ik me nog een keer omdraaide in de trein, daarna was hij weg.

‘Hé,’ zei Lisanne, ‘wat een verrassing.’

‘Verrassing?’

Ze lachte. ‘Niet echt. Ik had al wel verwacht dat je weer zou komen.’

‘Is hij nog hier geweest?’

Ze knikte.

‘En?’

‘Hij vroeg hoe je gereageerd had.’

‘Wat heb je gezegd?’

‘De waarheid, wat anders?’

‘De waarheid? Ik weet zelf nog niet eens wat ik er van moet denken.’

‘Ik heb hem de groeten gedaan van je. Maar er wel bij gezegd dat je erg verbaasd was en er ook niet echt om kon lachen.’

‘Hoe reageerde hij daarop?’

‘Teleurgesteld gezicht terwijl hij zei dat hij dat begreep.’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Ik moest je de groeten terug doen.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘En nu? Gaat hij nog vaker komen?’

‘Ik heb hem de tip gegeven om het even rustig aan te doen.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op.

‘Toen keek hij nog meer teleurgesteld.’

Ik zuchtte.

‘Jullie moeten toch een keer praten denk ik.’

‘Ik weet nog niet of ik hem nu al weer wil zien.’

‘Waarom niet?’

‘Geen idee. Iets houdt me tegen.’

Ze glimlachte. ‘Bang om jouw oude liefde weer te zien? Hij ziet er goed uit nu.’

‘Dat was me al opgevallen, Lisanne.’

Ze glimlachte. ‘Zo stevig sta je toch wel in jouw schoenen? Dat kun je toch wel weerstaan?’

‘Jawel.’

‘Nou dan. Zelf weten, maar ik denk echt dat jullie dit uit moeten praten. Ook voor Ruben zelf.’

‘Ik denk er over.’

Lisanne knipoogde. ‘Doe dat. En neem yoghurt mee, die heeft ie nog te goed.’

'Nog niet op?'

Ze schudde haar hoofd en lachte. 'Ik wist dat je nog zou komen vandaag.'

Ruben staaarde naar buiten en reageerde uitzinnig toen hij me zag.

'Ja!'

'Hé, Ruben. Krijg ik een kus van je?'

Mijn wang was nat binnen een paar tellen.

'Lief!'

'Ja, Ruben is lief.'

Hij was aanhankelijk, graaide met zijn hand naar mijn shirt en probeerde die vast te houden.

'Yoghurt,' zei ik.

Ruben keek er maar half naar. Hij bleef zijn arm strekken. Ik boog voorover en verloor mezelf in een dikke, stevige knuffel. Hij kreunde tevreden.

'Zo, wat heb jij vandaag?'

'Ja!'

Ik kreeg weer een natte kus op mijn wang.

'Ja!'

Dit had ik zo niet vaak van hem meegemaakt. Hij wilde me dicht tegen zich aan houden. De yoghurt kon hem gestolen worden. Ik probeerde me nog los te wurmen om het bekertje te pakken maar daar wilde hij niets van weten. Lianne kwam er bij staan.

'Wat is dit met hem?' Ik lachte. 'Hij is wel erg knuffelig vandaag.'

'Zijn vorige bezoek,' zei Lianne droog.

Ruben had me vast, ik zat voorover, mijn hoofd tegen zijn borst. Ik keek schuin omhoog.

'Wat doet hij dan met hem?'

'Zichzelf zijn denk ik. Hij probeert hem rustig te maken, knuffelt hem. Zachtjes praten, veel aankijken en glimlachen. Het werkt.'

'Zo is hij,' zei ik.

'Ja!'

Ik lachte om zijn reactie. 'Ja, zo is Stijn. We gaan jou eens yoghurt geven.'

'Ja!'

Hij had er nog niet veel zin in, maar toen het bekertje eenmaal open was en ik de eerste hap nam, had ik zijn aandacht. Hij riep, sloeg bijna de lepel uit mijn hand. Hij at snel en knoeide navenant. Lachend veegde ik zijn kin schoon.

'Straks een schone trui aan.'

'Ja!'

'Viespeuk.'

Hij schaterde. 'Jahaaa!'

'Jarno,' hoorde ik Lisanne achter me zeggen, 'kun je niet beter die yoghurt zo over hem heen mikken?'

Ik keek lachend om. 'Eigenlijk wel.'

'Hij is door het dolle heen vandaag.' Ze glimlachte, streek Ruben over zijn haar. 'Het is een aparte jongen.'

'Ruben of Stijn?'

Ze dacht heel even na. 'Allebei.'

Zonder er bij na te denken liet ik de hand van Ruben los en staarde voor me uit. Ruben protesteerde luid.

'Jarno, ga met hem praten.'

'Ik zie wel. Misschien.'

Ze schudde haar hoofd en liep weer weg. Ruben had nu weer mijn volledige aandacht. Daar maakte hij dankbaar gebruik van. Hij glimlachte, trok zijn hoofd schuin en probeerde mijn hand vast te pakken. Soms was het zoeken wat hij nou wilde. Ik kneep in zijn hand maar dat was blijkbaar niet de bedoeling. Ik boog voorover en gaf hem een kus. Ik kreeg er eentje terug, maar helemaal tevreden klonk hij niet. Ik legde mijn hand op zijn schouder, aaide daarna in zijn nek. Zijn hand graaide. Ik boog nog wat verder naar voren, legde zijn hoofd tegen mijn schouder en aaide met mijn duim in zijn nek. Hij zuchtte, glimlachte.

'Ja.'

Hij ontspande. Voor zover het kon. Ik deed het zelf ook. Lisanne kwam nog even kijken.

'Dat krijgen wij dus echt nooit voor elkaar hè,' zei ze.

'Dit heb ik zelf ook nog maar weinig meegemaakt.'

Ruben brabbelde wat geluiden, zachtjes. Ik glimlachte.

'Hij slaapt,' zei ik verbaasd.

Toch moest ik hem wakker maken na een tijdje. Ik wilde gaan. Ik kon niet stiekem weggaan, vond ik, dan wist hij niet waar ik was als hij weer wakker werd. Dat dacht ik tenminste. Ik kuste hem, schudde even met zijn schouder.

'Ruben.'

Zijn ogen gingen langzaam open, meteen glimlachte hij. Ik maakte me een beetje los.

'Ik ga naar huis,' zei ik zachtjes.

'Ja.'

Ik lachte. 'Ja. Ik ga naar huis.' Ik knuffelde hem een laatste keer, ging daarna rechtop zitten. Ruben was nog aan het wakker worden.

'Dag Ruben,' zei ik.

'Ja.'

Ik stond op, hij strekte zijn arm.

'E.'

'Ja, lief. Ruben is lief.'

Hij bleef rustig, ook toen ik bij hem wegliep. Hij zat nog met zijn gezicht naar het raam en zag me niet weglopen. Ik stak mijn hoofd om de hoek van de deur naar de keuken.

'Ik ben weg.'

'Wil je nog wat drinken?'

'Ik wil op tijd thuis zijn.'

Ze dacht na en keek me toen aan.

'Half uurtje.'

Ze zag mijn gezicht en glimlachte, keek daarna serieus.

'Hij is nu nog aan het werk in de keuken, over een half uur is hij klaar.'

Ik zuchtte. 'Nee, ik ga nu naar huis.'

'Denk er nog eens over na, Jarno. Ook voor Ruben. Jullie hebben een goede invloed op hem.'

'Doe ik, maar niet nu,' zei ik en draaide me om.

Ik stond met mijn rug tegen het hok van de afvalcontainers geleund, achter het gebouw. Ik zag de deur naar buiten, het fietsenhok. Ik kon alles in de gaten houden. Ik keek op mijn horloge. Lang kon het niet meer duren. Ik was al bijna de straat uit toen ik weer omdraaide. Lianne had gelijk. Ik moest hem een keer spreken, onvermijdelijk. Dan ook maar beter meteen. Ik stond er nu al een kwartier, ik kon de afvalcontainers ruiken. Het was wel de beste plek, een beetje uit het directe zicht. Door het glas zag ik iemand door de gang naar de deur lopen. Hij deed de deur open, viste een sigaret uit zijn jaszak en boog een beetje schuin tegen de wind om hem aan te steken. Daarna liep hij naar het fietsenhok en maakte die open met een sleutel. Ik liep er langzaam naar toe, ik hoorde hem binnen zijn fiets uit het rek trekken. De deur van het hok zwaaide weer open. Hij zag me niet meteen, ik stond er achter. De deur ging langzaam dicht door de dranger, daarna keek ik hem op zijn rug. Hij zwaaide zijn been over zijn fiets, zette zijn voet op de trapper.

'Stijn,' zei ik.

Meteen draaide hij zich om. Hij probeerde te glimlachen.

Chapter 6

Ik besloot meteen in de aanval te gaan. Ik had er nog even over nagedacht, maar dit moest ik doen.

'Kunnen we even praten?' vroeg ik voor hij iets kon zeggen.

Hij knikte voorzichtig, hij moest de toon van mij waarop ik het vroeg begrepen hebben.

'Kun je wegblijven bij Ruben?'

'Sorry, ik had het zo niet moeten doen.'

'Nee, inderdaad.'

'Ik kwam bij toeval hier en...'

'Stijn, dit kun je gewoon niet maken. Je hebt me toen zomaar buiten gesloten, en dan kom je nu ineens mijn leven weer binnenlopen alsof er niets gebeurd is? Echt, dat trek ik niet.'

Hij zweeg.

Ik schudde mijn hoofd. 'Dit kan niet Stijn. Niet op deze manier. Had me dan gebeld of zoiets, weet ik veel. Maar niet stiekem achter mijn rug om. Je weet wat Ruben voor mij betekent.'

Hij trok aan zijn fiets. Hij keek berustend. Moest ik nog iets zeggen?

'Je hebt gelijk,' zei hij timide. 'Sorry. Ik had het niet moeten doen.'

Zonder nog iets te zeggen stapte hij op en reed weg. Ik bleef alleen achter.

Ik had nog getwijfeld of ik even terug zou gaan naar Lisanne. Ik besloot het niet te doen, ik wilde naar huis. Ze kwam er vanzelf achter. Stijn zou niet meer komen. Tenminste, daar ging ik van uit. Stijn. Hij zag er weer goed uit. Verf uit zijn haar, kort geknipt. Heldere blik. Ik was blij dat ik het gedaan had. Hij had ook niet geprotesteerd, snapte zelf ook wel dat het allemaal raar was. Dat hij dit niet kon maken. Mijn leven binnenstappen alsof er niets gebeurd was. Dat kon ik niet. Daar was teveel voor gebeurd. Hij wilde me toen niet meer zien en daar heb ik het lang moeilijk mee gehad. Zoiets slijt langzaam. Ik had hem nu anderhalf jaar niet gezien en was er aan gewend. Mijn leven was ook verder

gegaan. Ik woonde op kamers, had Wijnand en was daar gelukkig mee. Daar ging hij zich nu niet mee bemoeien. En zeker niet op deze manier. Hij moest snappen dat je niet net kon doen alsof er niets gebeurd was. Misschien dat ik nog wel eens met hem wilde praten, gewoon om elkaar te vertellen hoe het nu ging. Maar niet nu. Ik was er nog niet klaar voor. Ik keek op mijn horloge toen ik de trein uit stapte. Ik moest opschieten. Over een uur zou Wijnand thuis zijn. Ik wilde er zijn voordat hij er was. Ik racete door de stad, ging snel door de supermarkt heen en kwam redelijk hijgend bij mijn kamer aan. Ik propte wat spullen in de koelkast en trok toen een biertje open. Even rustig aan.

Ik hoorde de deur beneden dichtgaan. Dat was Wijnand. Gek eigenlijk, ik hoorde aan de manier hoe de deur dicht ging wie het was. Wijnand deed hem gewoon dicht, als het Gijs was maakte het meer lawaai. Karlijn klonk anders op de trap, lichter. Ik hoorde zijn tas op de grond neerkomen in de kamer naast me, een paar tellen later ging mijn deur open.

'Hoi,' zei ik.

'Hey. Hoe is het?'

'Goed,' zei ik.

Wijnand bukte en kustte me. Ik stond op en hield hem vast.

'Pak een biertje, ga zitten. Ik ga eten koken.'

'Niet helpen?'

'Nee,' lachte ik, 'verrassing.'

Ik haalde de spullen uit mijn koelkast, maar ging zo staan dat hij niets kon zien. Ik strekte mijn arm naar achteren met een flesje bier.

'Hier.'

'Dank je.'

Ik stopte alles terug in de plastic boodschappentas en vluchtte de kamer uit. In de keuken ging ik aan de gang. Vlees in de pan, vuur niet te hoog. Ondertussen ging ik verder met de rest. Wijnand stak nog even zijn hoofd om de hoek van de deur.

'Ruikt lekker.'

'Niet kijken. Kun je twee borden brengen?'

Wijnand bracht ze, ik pakte ze over en duwde hem de deur weer uit. Hij ging lachend terug naar mijn kamer.

'Wat heb jij?' vroeg hij toen we zaten te eten. 'Wat is er aan de hand?'
'Kun je niet gewoon zeggen dat ik lekker gekookt heb voor je?' plaagde

ik hem.

Hij leunde naar me toe en gaf me een kus op mijn wang. 'Het is lekker.'

'Dank je.'

'Je bent vrolijker dan gisteren en vanmorgen. Wat was er nou?'

Ik slikte mijn laatste hap door. Ging ik hem dit vertellen?

'Ik heb nog ijs,' zei ik.

'Lekker,' zei Wijnand.

Hij had wel door dat ik het nu niet wilde vertellen. Hij glimlachte en liet zich verwennen. We wasten daarna samen af, Wijnand zette koffie terwijl ik alles opruimde. Ik ging op mijn bed zitten, rug tegen de muur, mok in mijn hand. Ik strekte mijn arm.

'Kom hier zitten.'

Wijnand glimlachte, ging tegen me aan zitten en liet mijn arm op zijn schouders neerkomen. Ik nam een slok van mijn koffie. Ik had de afstandsbediening vast die Wijnand uit mijn hand trok. Hij zapte door de kanalen waarbij hij bleef hangen bij een comedyserie. Ik zette mijn lege mok naast het bed en hield Wijnand vast. Hij lag bijna, ik keek naar zijn kruin. Mijn hand ging door zijn haar. Ik liet mijn andere hand over zijn borst glijden. Hij grinnikte.

'Dit zit je toch niet echt te volgen, of wel?'

Hij grinnikte. 'Niet echt.'

Ik pakte de mok op zijn buik tussen zijn handen vandaan.

'Mooi.'

Hij lachte. Zijn hoofd lag tegen mijn borst. Hij wurmde zich een beetje los en keek schuin omhoog achterom, mond een stukje open. Ik bukte en kustte hem. Ik trok aan zijn shirt. De kus werd zoenen.

'Straks komt Karlijn binnenlopen voor koffie.'

'Ze klopt altijd eerst,' zei ik terwijl ik zijn broek los maakte.

Toen mijn shirt uit was en mijn hand in zijn boxer zat grinnikte hij.

'Je moet eens een haakje op de deur maken.'

'Niet zeiken.'

Toch ging het allemaal een beetje gehaast, door het idee dat er iemand de kamer in kon komen. Wijnand hijgde in mijn oor. In het begin probeerde hij het nog tegen te houden, maar daar was niets meer van over. Hij had mijn boxer van mijn enkels gerukt, kustte mijn dij en likte langs mijn eikel. Nu lag zijn hoofd via mijn buik en borst tegen die van mij, en hij duwde met zijn heupen tegen me aan. Boven me kraakte de vloer, we hoorden voetstappen op de trap.

'O, nee,' zei Wijnand half lachend.

'Die gaat naar de keuken, geloof me.'

Wijnand duwde nog wat harder. Ik sloeg mijn benen om hem heen en zorgde ervoor dat hij boven op me lag. Ik kneep in zijn billen, half met mijn nagels. Hij kreunde. Ik kneep mijn benen bij elkaar en kwam klaar. Wijnand gniffelde.

'Jij wou opschieten,' zei ik.

Hij duwde nog een keer. Ik probeerde wat omhoog te komen, Wijnand ging zitten. Ik bukte, zoog hem langzaam naar binnen. Met mijn andere hand trok ik hem verder af. Ik proefde mijn eigen zaad, waar hij op had gelegen, maar dat werd al snel verdrongen door de warme golf die mijn mond in stroomde. Wijnand griste een handdoek van de rugleuning van een stoel en maakte mijn buik schoon. Meteen daarna pakte hij zijn kleren.

'Nerveus,' lachte ik.

'Ze komt meestal nog voor koffie.'

'Schijtert.'

Ze kwam pas een half uur later. Maar lang bleef ze niet. Ze zag en merkte aan ons dat er een aparte sfeer tussen ons hing. Dat kon ze wel raden. Dat deed ze dan ook, aan haar grijns te zien toen ze weer ging. Mijn zin in hem was nog lang niet verdwenen. Hij was er een beetje verbaasd over maar erg vond hij het niet. Ik bleef vlak bij hem, plukte af en toe aan hem. Zijn mouw, zijn broekspijp, zijn hand, zijn oor, Ik raakte alles aan. Af en toe een kus. Ik voelde aan mijn piemel dat ik nog niet klaar was met hem. Ik wilde nog een keer.

We lagen naakt onder het dekbed, alleen nog het lampje naast mijn bed aan, en de tv. Wijnand had de afstandsbediening vast. Hij zapte af en toe, richtte dan op de tv waarna zijn hand weer op mijn borst hing. Hij blies in mijn nek. Ik duwde mijn billen naar achteren.

'Nóg een keer?' vroeg hij lachend.

Ik grinnikte. 'Straks misschien.'

Wijnand lachte en hield me vast. Hij kuste mijn schouder. Ik ontspande tevreden. Ik was gelukkig met hem, ik hield van die gast. Daar kon Stijn niets aan veranderen. Stijn. Waar haalde hij het lef vandaan? Het was vast goed bedoeld allemaal, maar waarom deed hij het zonder iets te laten weten? Ik had er best over ingezet, maar ik was blij dat ik hem had opgewacht en gevraagd had niet meer te komen. Ik wilde hem niet zien. Ook stom eigenlijk, ik was gruwelijk verliefd op hem toen. Zwaar

teleurgesteld ook, later. Wijnand's hand bewoog een beetje. Ik was wel bang om hem te ontmoeten. De opmerking van Jurre was wel blijven hangen. Het was bij mezelf ook de eerste gedachte die door me heen ging toen ik hem daar gezien had. Hij zag er weer goed uit, beter dan dat ik hem ooit gekend had. Mooie jongen, zeker als hij verlegen glimlachte. Maar ik had Wijnand nu, en was daar meer dan tevreden mee. Daar kon niemand tussen komen.

'Of jij nog iets wil zien,' hoorde ik ineens dicht bij mijn oor, met een kus.

'Huh?'

'Er is geen zak op tv, of wil jij nog iets zien?'

'Eh, nee.'

Wijnand zette de tv uit. 'Man, waar was je met je hoofd?'

'Hm,' mompelde ik.

'Wat heb jij? Gisteren stil, vanmorgen helemaal, vanavond ineens vrolijk, speciaal eten voor me gekookt, seks tot twee keer toe... Vertel, wat is er?'

'Niks.'

Wijnand kuste mijn schouder weer. Ik staarde voor me uit, diep in gedachten.

'Ik heb Stijn gezien,' zei ik ineens voor me uit.

Ik voelde dat hij er van schrok. 'Echt? Waar?'

'Dat geloof je nooit.'

'Nou?'

'Hij was gisteren bij Ruben.'

Wijnand kwam wat van me los en keek me verbaasd aan toen ik me omdraaide. 'Bij Ruben?'

Ik knikte. 'Ja, bij Ruben. Hij zat bij hem toen ik binnen kwam. Ik herkende hem in het begin niet eens.'

'Hoe gaat het met hem?'

'Goed denk ik. Hij schrok, had me niet verwacht. Hij stond op, zei "sorry" en was weg. Ik hoorde van Lianne dat hij vaker kwam.'

'Vaker?'

'Hij volgt een opleiding en werkt daar in de keuken. Hij komt af en toe na zijn werk even bij hem kijken.'

'Hij heeft wel lef.'

'Kun je wel zeggen.'

'Dus dat zat je dwars?'

'Ja. Ik wist even niet wat ik er mee moest.'

'Wat is er vandaag veranderd?'

'Ik ben teruggegaan vandaag. Heb hem opgewacht na zijn werk.'

'En?'

'Ik heb hem gezegd niet meer te komen.'

Ik hield zijn gezicht in de gaten. Hij keek tevreden.

'Hoe reageerde hij?'

'Hij snapte het wel. Verder zei hij niet zoveel.'

Wijnand duwde mijn arm weg en ging rechter zitten. Hij sloeg zijn arm om me heen en trok me dicht tegen zich aan. Ik ging zitten, mijn rug half tegen zijn zij. Zijn hand lag op mijn borst. Ik pakte hem vast en speelde met zijn vingers. Ik hield van hem, dat besepte ik me meer dan ooit.

Ik lag rustig, ik had de goede beslissing genomen en ik had het Wijnand verteld. Hij was nu degene die lag te woelen. De derde keer seks was niet meer gebeurd. Het licht was uit, tv stil, en wij ook. Wijnand was gespannen, het nieuws over Stijn beviel hem niks. Het was ook wel raar, dat Stijn zomaar ineens weer tevoorschijn kwam. Bij Ruben nog wel. Wat wilde hij er mee bereiken? Bedankt Wijnand, door jouw gedraai begon ik ook weer opnieuw te piekeren.

Er werd niet meer over gepraat. Niet met Wijnand in ieder geval. Wat dat betreft ging hij op mijn vader lijken: "ik wil het niet horen". Mij best, voor mij was het ook afgehandeld. Ik praatte er niet meer over. Niet met Wijnand dan. Jurre vroeg er natuurlijk wel naar.

'Hoe was het, heb je hem nog gezien?' vroeg hij de volgende dag.

'Ik heb hem even gesproken.'

'En?'

'Gezegd dat ik niet wilde dat hij nog bij Ruben kwam.'

'Meer niet?'

'Nee, niet echt. Hij snapte het en reed weg.'

Jurre was even stil, hij had duidelijk meer spektakel verwacht.

'Hij was er niet,' zei ik glimlachend, 'dus heb ik hem opgewacht bij de fietsenstalling.'

Jurre lachte, dat begon ergens op te lijken.

'Was hij verbaasd?' vroeg hij redelijk gretig.

'Dat ik daar was? Geen idee. Niet echt denk ik. Op dat moment misschien, maar hij kon wel raden dat er wat zou gaan gebeuren, nadat ik hem de eerste keer bij Ruben had betrappt.'

'Weet Wijnand het?'

Ik knikte, keek in de verte waar hij aan kwam lopen.

'Not amused, maar we hebben het er verder niet meer over geloof ik. Ik

heb verteld dat ik Stijn heb weggestuurd, dat stelde hem wel gerust. Hoop ik.'

'Komt ie aan. Ander onderwerp dan maar?'

Ik grinnikte. 'Goed plan.'

Wijnand kwam bij ons staan en wreef even over de onderkant van mijn rug.

'Waar is Floris?' vroeg hij.

'Geen idee,' zei Jurre, 'heb hem al de hele ochtend niet gezien.'

'Hij is er wel,' zei Wijnand. 'Vanmorgen vroeg tenminste.'

Jurre haalde zijn schouders op, alsof het hem niets kon schelen. Ik wist wel beter, kon het aan zijn gezicht ook wel zien. Hij praatte met ons, maar zijn ogen zochten rond.

'Wat heb je gedaan?'

'Gezegd dat hij niet meer moest komen.'

Ik zei het strak, Lianne schudde haar hoofd.

'Ik snap het wel,' zei ze na even nadenken, 'maar ik vind het jammer voor Ruben. En voor jullie.'

'Hij kan toch niet zomaar weer mijn leven binnenstappen, alsof er niets gebeurd is?'

'Nee. Hij heeft het dom aangepakt.'

'Hoe bedoel je?'

'Hij had je eerst moeten bellen.'

'Hij heeft mijn nummer niet meer.'

'Ik toch wel? Dat had hij dan toch aan me kunnen vragen?'

'En jij had het me ook wel eerder mogen zeggen.'

Ze keek schuldig. 'Ja, heb je gelijk in. Sorry.'

We keken elkaar even aan.

'Maar Ruben werd er zo vrolijk van... En Stijn smeekte me om jou niets te vertellen.'

'Die kon wel raden hoe ik zou reageren.'

Lianne glimlachte. 'Denk je?'

'Hij heeft me pijn gedaan toen, Lianne. Echt. Ik zie het zo nog allemaal voor me, in het park. En ik mocht hem niet helpen. Dat verbood hij me bijna. Weet je hoe dat voelt? Ik hield van hem, echt. Hij was alles. En dan zie je zo iemand wegglijden, de afgrond in. Weet je hoe dat voelt als je niet door kunt dringen tot iemand? Je wil het beste doen voor iemand maar je kunt niet doordringen in dat hoofd. Weet je hoe dat voelt?'

'Ik heb er een hele afdeling vol mee.'

'Dat is anders.'

'Weet ik,' lachte ze. 'Maar het voelt machteloos. Ze glippen af en toe tussen je vingers door.'

'Als los zand.'

'Als los zand, ja. Maar ook al heb je hem niet mogen helpen, ben je niet blij dat het nu een stuk beter met hem gaat?'

'Jawel...'

'Gelukkig maar.'

Ik zuchtte. Lianne glimlachte.

'Wijnand was er niet blij mee.'

'Waarmee?'

'Dat ik Stijn had gezien.'

'Waarom niet?'

'Wat denk je? Ik was nog niet over hem heen toen ik al iets met Wijnand kreeg. Die weet wel wat ik voor Stijn heb gevoeld.'

'Ze kenden elkaar toch?'

'Ja, maar niet echt van harte. Wijnand vond hem altijd al raar.'

'Jaloers dus.'

'Misschien.'

'Misschien?' vroeg Lianne spottend.

Ik grijnsde.

'Ik weet het wel zeker. Teken dat ie veel van je houdt, Jarno.'

'Weet ik ook wel.'

Lianne glimlachte, kneep in mijn arm en stond op. Ze liep naar de koelkast en gaf me een beker yoghurt.

'Maak hem maar eens blij,' lachte ze.

Ik grijnsde.

'En wat Stijn betreft, je hebt gedaan wat jij denkt dat het beste is. Laat het los nu.'

'Heb jij hem nog gezien?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik denk ook niet dat hij nog komt. Stijn is geen domme jongen, dat weet jij ook wel.'

Ik peuterde aan het lipje van het dekseltje.

'Als hij hier weer komt dan zal ik zeggen dat hij dat niet meer moet doen.'

Ik keek omhoog, van het bekertje naar haar. Aardbei. 'Dank je.'

'Wil van de familie is wet.'

Ik glimlachte. 'Voor dit gesprek bedoelde ik.'

Wijnand keek raar. Ik was even naar de keuken geweest, hij kwam mijn kamer uit om naar het toilet te gaan. Floris en Jurre zaten op mijn kamer.

‘Wat is dat met die twee?’

Ik lachte.

‘Echt,’ ging hij op fluisterton verder, ‘er broeit iets. Jurre zit hem nog net niet met zijn ogen uit te kleden.’ Hij keek even naar de deur. ‘Of met zijn handen, hij zit de hele tijd te plukken. Ik zou kloppen voordat je naar binnen gaat.’

‘Tsja...’

‘Jij weet meer. Wat is er aan de hand?’

‘Vertel ik je nog wel. Maar er is niets tussen die twee. Niet echt iets bedoel ik. Floris is een rare.’

‘Zo erg vindt hij het allemaal niet krijg ik de indruk.’

‘Maar toehappen doet hij ook niet. Jurre wordt daar een beetje gek van.’

‘Dus toch. Hij wil wel?’

Ik knikte. ‘Heb je niet van mij.’

‘Ik weet van niets,’ grijnsde hij en liep verder.

Ik ging mijn kamer in, zonder te kloppen. Er hing inderdaad een raar sfeertje. Wat gewoon een leuke avond moest worden werd een beetje ongemakkelijk met die twee. Het was vrijdag, we hadden samen besloten het weekend bij ons in te luiden. Eerst nog even de stad in, daarna bij ons thuis gegeten. Helemaal nieuw was het niet voor me, ik had al eerder gemerkt aan die twee dat er wat was. Jurre probeerde van alles, maar Floris reageerde ook wel erg raar. In de stad was het allemaal nog gezellig, tijdens het eten maken liet hij zelfs veel toe. Jurre had hem nog stukjes ham gevoerd en dat vond hij helemaal niet erg. En nu? Nu was hij vooral bezig afstandelijk te doen. Ik deed maar of er niets aan de hand was. Wijnand kwam terug de kamer in. Hij keek naar me, ik gaf snel een knipoog terug. Zijn laptop stond op een stoel, we zaten een film te kijken. Die stond al even op pauze. Wijnand zette hem weer aan en ging naast me op mijn bed zitten. We zaten op een rijtje, de stoel ervoor. Wijnand zat in de hoek, Floris in de andere. Ik en Jurre in het midden. Wijnand sloeg een arm om me heen, ik ging tegen hem aan hangen en pakte zijn hand op mijn schouder vast. Ik zag Jurre even kijken. Daar ging hij weer, proberen. Tot mijn verbazing liet Floris het toe. Het duurde even, maar toen hingen ze toch schouder tegen schouder tegen elkaar aan. Het was niet te volgen. Rare gast.

Het ontwikkelde zich wel. Jurre probeerde steeds meer, hij zat ondertussen al weer een tijdje met zijn hand op het bovenbeen van Floris.

Wijnand maakte zich los. 'Iemand nog bier?'

'Lekker,' zei Jurre.

Floris knikte.

'Domme vraag,' grijnsde ik.

Wijnand stond voor het bed en deelde uit.

'Zeg,' zei hij ineens, 'waarom blijven jullie niet slapen? Ruimte zat hiernaast.'

Van binnen lachte ik. Jurre reageerde niet meteen, even afwachten wat Floris zou doen.

'Kan,' zei Floris.

'Leuk, graag,' zei Jurre er achteraan.

'Geregeld dan,' zei Wijnand met een druk op het toetsenbord van zijn laptop. De film ging weer verder. Hij liet zich naast me vallen en gaf me een snelle kus op mijn wang. Ik had moeite om mijn lach in te houden. Naast me leek er wat te veranderen, ze waren meer ontspannen. Jurre had zijn schoenen al uitgetrokken, die had hij niet meer nodig. Hij was even bezig met zijn telefoon, stopte die daarna weer in zijn broekzak. Floris bleef naar de film kijken, ook toen Jurre zich nog wat steviger tegen zijn schouder nestelde. Dat werd een voorzichtige poging tot stap twee. Zijn hand lag tegen het been van Floris, zijn duim streelde de zijkant. Geen reactie van Floris, dus Jurre ging nog even door. Wijnand nam nog een slok van zijn bier. Ik liet ze naast mij maar begaan, ik keek weer naar de film. Ik had mijn hand op Wijnand's been liggen, en kneep zachtjes. Wijnand kneep terug in mijn schouder. De film liep naar zijn eind, ik kende hem al. Wijnand ook, wist ik. Het maakte mij niet uit, ik gaf hem een kus en kreeg er eentje terug. Tijdens de aftiteling stond Wijnand weer op met zijn lege flesje. Hij rekte zich uit.

'Leuke film,' zei Jurre.

'Wij hadden hem al gezien,' zei Wijnand, 'maar je hebt gelijk. Iemand nog iets drinken?'

'Lekker,' zei Jurre.

'Jij Floris?'

Floris schudde zijn hoofd. Jurre kneep in zijn been. Floris stond op, ging naar het toilet. Ik keek een keer naar Jurre, die keek behoorlijk vrolijk terug. Ik knipoogde. Dit ging dan waarschijnlijk toch de avond worden dat hij een stap kon maken bij Floris. Hij grijnsde. We zeiden er niets over, Wijnand zat voor ons op zijn hurken, zocht in de lijst op zijn scherm.

Floris kwam weer terug in de kamer.
'Nog een film doen?' vroeg Wijnand.
Tot mijn verbazing pakte Floris zijn jas.
'Voor mij niet,' zei hij droog. 'Als ik nu ga kan ik de laatste trein nog halen.'
'Ga je naar huis?' vroeg ik verbaasd.
'Ja, morgen weer vroeg op.'
'Kan hier ook hoor.'
Wijnand zat nog steeds op zijn hurken, keek verbaasd naar hem omhoog.
'Nee, ik ga toch maar naar huis.'
'Blijf toch gewoon man,' zei Jurre, 'is toch gezellig? Pak je morgenochtend de trein.'
Floris schudde zijn hoofd. 'Nee, ik ga.'
Jurre keek teleurgesteld.
'Bedankt,' zei Floris tegen ons, 'tot maandag.'
'Eh, ja, tot maandag,' zei ik.
Floris stak zijn hand op en ging de kamer uit. Jurre sprong op van het bed en ging achter hem aan.
'Floris...'
Verder konden we niet horen wat er werd gezegd. Hij had de deur achter zich dicht gedaan.
'Jezus,' zei ik.
Wijnand haalde zijn schouders op.
'Rare gast,' zei ik half mopperend.
'Jij zegt het.'
'Zit ie een beetje te flikflooiën en dan gaat ie alsnog. Dit is wel heel erg kut voor Jurre.'
Wijnand glimlachte. 'Beetje wel ja.'
Ik stond op en kuste hem. Hij sloeg even een arm om mijn middel.
'Ik ga maandag met Floris praten,' zei ik.
'Bemoei je er nou niet mee.'
'Ik wil weten hoe het zit. Wat hij nou eigenlijk wil.'
Wijnand lachte. 'Nieuwsgierige vent die je bent.'
'Als ik dat een beetje vlot kan trekken tussen die twee... Hij doet dit toch niet voor niets? Jurre zit tegen hem aan, laat hem gewoon doen. Als je echt niets wil dan doe je dat niet. Hij moet eens over die streep getrokken worden.'
Wijnand schudde zijn hoofd. 'Je hebt wel gelijk hoor. Maar doe rustig.'
Jurre bleef nog een tijdje weg. We hoorden het toilet, daarna kwam hij

terug de kamer in. Ik keek hem vragend aan.

'Lul.'

'Bedankt,' glimlachte ik half.

'Je weet wie ik bedoel.' Hij zuchtte.

'Heeft ie nog iets gezegd?'

'Niet veel.'

'Nadat ik jullie zo zag zitten dacht ik dat er wel iets meer zou gebeuren,' zei Wijnand. 'Ik nodigde jullie niet voor niets uit.'

Jurre keek even verbaasd.

'Wat wil ie nou? Vanmiddag in de stad, net hier in de keuken... Hij vindt het allemaal prima, nog leuk ook volgens mij. En dan gaat ie toch ineens weer. Ja, bedankt,' zei hij toen Wijnand hem een nieuw flesje gaf. 'Hebben jullie die glimlach van hem gezien toen jij zei dat we konden blijven slapen? En dan gaat hij even naar het toilet en trekt hij ineens zijn jas aan om naar huis te gaan. Ik kan hem echt niet meer volgen.'

'Wat zei hij dan net nog?' vroeg ik.

'Dat hij naar huis ging, omdat hij vroeg op moet morgen. Hij vond het heel gezellig allemaal, daar lag het niet aan. Ja, dat zei hij, het lag niet aan mij.'

Wijnand sloeg een arm om zijn schouders. 'Het zal tijd nodig hebben.'

'Tijd nodig? Ik ben al sinds de intro bezig.'

'Toen ging het even goed,' zei ik.

'Ja toen wel.'

Wijnand zijn wenkbrauwen gingen omhoog. 'O?'

Jurre grijnsde. 'Er is wel wat gebeurd toen in de kamer hiernaast.'

'Dus toch.'

'Ja.'

'Ik vond al iets hangen tussen jullie, toen jullie hier bleven slapen.'

'Jij ook al? Karlijn, Jarno, jij dus ook?'

Wijnand grijnsde. 'Dit ga je niet leuk vinden als ik dat zeg, maar ik zag het aan Floris. Ik dacht eigenlijk dat hij juist teleurgesteld ging worden omdat jij het waarschijnlijk niet zou zijn.'

Jurre schudde zijn hoofd. 'Hij is het ook.'

'Zeker?' vroeg ik.

Hij nam een flinke slok. 'Kom op, Jarno, anders ga je niet met je hand in iemands boxer.' Nog een slok. 'Twee avonden.'

'Het kan ontdekken zijn geweest,' zei Wijnand. 'Je weet het niet.'

Jurre haalde zijn schouders op. Wijnand aaide nog een keer door zijn haar.

'Nog een film?' vroeg hij.

'Best,' zei Jurre en ging weer op mijn bed zitten.

Tijdens de film werd het toch weer normaal gezellig. We hadden het er niet meer over, er werd gewoon gelachen en er werden opmerkingen over de film gemaakt. Jurre lag onderuit, zette zijn flesje op de grond toen het leeg was. Hij had een stuk dekbed opgefrommeld en lag daar met zijn hoofd op. Toen de film afgelopen was sloep hij. Wijnand glimlachte, zette zijn laptop uit.

'Maken we hem wakker?'

'Wat anders?' vroeg ik.

'Gaan wij in mijn bed liggen.'

'Da's krap.'

'Waar. Maar om hem zo te laten liggen...'

Ik ging naast hem zitten en schudde hem wakker.

'Slaap ik?' vroeg hij slaapdronken.

'Ja,' grinnikte ik.

'Sorry,' mompelde hij en viel weer op zijn zij.

Zijn ogen waren weer dicht. Wijnand lachte.

'Jurre,' zei ik, 'we gaan slapen.'

'Hm.'

Wijnand kwam er bij zitten.

'Wil je blijven liggen?'

'Hm.'

Jurre deed zijn ogen open. 'Ik lig hier prima,' grijnsde hij.

Wijnand keek me vragend aan. Wat bedoelde hij? Hij ging toch niet...?

Mij zou het niet uitmaken op zich, al had ik zin in seks met hem. Dat konden we niet maken met Jurre erbij.

'Opschuiven dan,' zei Wijnand terwijl hij zijn shirt uittrok.

Jurre ging zitten, trok zijn shirt uit en gooide die op een stoel. Hij begon zijn broek uit te trekken. Ook die ging met een boog tegen de stoel aan, gevolgd door zijn sokken. Ik zag Wijnand kijken. Terwijl Jurre onder het dekbed kroop keek Wijnand me grijnzend aan. Ik zei niets, kroop in bed en kwam tussen hun in te liggen. Ik draaide op mijn zij, sloeg mijn arm om Wijnand heen en kustte zijn nek. Achter me draaide Jurre even en lag toen stil. Daarna begon hij licht te snurken.

Chapter 7

Wijnand draaide zich om en glimlachte. Hij begon te zoenen. Ik draaide op mijn rug en zoende terug. Zijn hand gleed over mijn boxer.

'Wijn, kom op, dit kunnen we niet maken.'

'Hij slaapt.'

'Dan nog.'

Wijnand hield niet op. Ik grinnikte. Het wond me wel op, het idee alleen al. Toch stopte ik hem.

'Kappen nou.'

Wijnand speelde alsof hij teleurgesteld was, dat hij het flauw van me vond. Daarna draaide hij zich weer op zijn zij, ik ging achter tegen hem aan liggen. Plagerig stopte ik mijn hand in zijn boxer. Zo bleven we liggen. Achter me snurkte Jurre rustig door.

Dit was raar. Niet zozeer dat Jurre vlak achter me lag, dat was eerder gebeurd, al wist Wijnand daar niets van. Leek me toen beter om niet te vertellen, hij zou er van alles bij denken. Ook niet helemaal onterecht, Jurre had toen wel wat geprobeerd. En nu lagen we hier met zijn drieën, en het was Wijnand's idee. Ik liet Wijnand los en draaide me om. Onrust. Meteen lag ik oog in oog met Jurre. Al had hij ze dicht. Ik moest gaan slapen. Jurre draaide wat, tot hij op zijn rug lag. Zijn voet raakte de mijne en bleef liggen. Zijn teen wreef. Of ik wilde of niet, mijn voet speelde terug. Jurre hapte een keer naar lucht en draaide toen met zijn rug naar me toe. Zijn voet was weg. Achter me kroop Wijnand tegen me aan, zijn hand wreef over mijn buik. Daarna was het stil.

Wijnand was als eerste wakker. Daar kwam ik pas achter toen ik de deur hoorde. De kamer begon net naar koffie te ruiken. Wijnand was weg. Douche of toilet waarschijnlijk. Jurre sliep nog. Ik was moe, ik had nog lang na liggen denken. Ik lag op mijn zij, zag zijn gezicht. Helemaal ontspannen was hij niet. Zo leek het tenminste. Beetje gespannen trekje

om zijn mond. Mijn ogen zakten weer dicht. Ergens ver weg kwam Wijnand weer terug de kamer in. Niet veel later voelde ik een hand op mijn schouder en een kus op mijn wang.

‘Goeiemorgen.’

Ik kreunde zachtjes.

‘Je bent wel wakker,’ grinnikte hij. ‘Je bewoog toen ik binnen kwam.’

‘Hm,’ protesteerde ik.

Wijnand liet me los, sprong van het bed. Ik hoorde hem bezig met het koffieapparaat. Ik draaide me om en zag hem naar me toe komen met twee mokken. Ik glimlachte.

‘Dank je.’

Wijnand ging bij mijn voeten zitten. Hij keek naar Jurre en glimlachte.

‘Hij is lief als hij slaapt.’

‘Met een hoop zorgen in zijn kop,’ zei ik met een blik opzij.

Wijnand zat met opgetrokken benen, zijn mok op zijn knie. Hij blies er in.

‘Goed geslapen?’

‘Ging wel,’ zei ik, ‘beetje krap.’

‘Dat gezicht van jou toen ik zei dat Jurre wel kon blijven liggen,’ grinnikte hij.

‘Ik dacht even dat je een trio ging voorstellen.’

Wijnand blies weer, keek me balorig aan over de rand van zijn mok. Mijn mond viel open.

‘Je maakt een geintje.’

Wijnand haalde zijn schouders op. ‘Ik vond het zo kut voor hem gisteren. Volgens mij had hij heel erg een knuffel nodig.’

‘Een knuffel?’ vroeg ik spottend.

‘Nou ja... Zoiets.’

‘Als we dat hadden gedaan, waar was het dan opgehouden?’

Hij haalde zijn schouders op, nam nog een slok. Ik keek naast me, Jurre sliep gewoon door. Zo gewoon zag het er niet uit. Hij worstelde, leek het.

‘En toch dacht ik toen dat Floris homo zou zijn, en hij niet.’

Ik glimlachte, keek weer terug naar Wijnand. Hij keek nog naar Jurre.

‘Weet jij wat er hiernaast gebeurd is toen?’

‘Beetje, niet alles. Vertelde hij me een tijdje geleden. Beetje voelen, dat soort dingen.’

‘Meer niet?’

Ik knikte veelbetekenend. ‘Jawel.’

Wijnand grijnsde. ‘En dan dit. Jammer zoiets.’

Jurre kreunde een keer. Hij draaide, zuchtte een keer. Langzaam gingen zijn ogen een stukje open.

'Hé, goedmorgen,' zei Wijnand.

Meer dan een protesterende kreun kwam er niet uit. 'Hm-m. Hm.'

Ik keek naast me en lachte. Jurre lag op zijn buik, hoofd op zijn arm. Met één oog keek hij me vernietigend aan. 'Lach niet.'

Ik aaide een keer door zijn haar.

'Wil je koffie?'

'Nee.'

'Slapen?'

'Ik wil niet wakker worden vandaag.'

Ik aaide nog een keer door zijn haar. 'Slecht geslapen?'

'Hm.'

'Floris?'

'Hm-m.'

Jurre draaide zich weer om en bleef op zijn zij liggen. Wijnand keek naar me. Jurre bewoog weer. Hij draaide weer op zijn andere zij, zijn gezicht nu naar me toe, zijn ogen half open. Ik ging weer onderuit liggen, sloeg even mijn arm om hem heen.

'Rustig wakker worden,' zei ik.

Hij glimlachte, draaide zijn hoofd wat verder in het kussen. Wijnand zette zijn mok op de grond.

'Gewoon koffie erin en opstaan,' plaagde hij lachend.

'Nee,' zei Jurre.

Wijnand greep onder het dekbed zijn voet vast. Jurre slaakte een protesterende kreet en trok zijn voet terug. Hij lachte en draaide zich op zijn buik. Wijnand had zijn voet weer te pakken. Jurre probeerde zijn been weer los te trekken maar Wijnand had hem goed vast. Het werd een kleine stoeipartij. Het dekbed zat gedraaid tussen ons in. Jurre greep hem vast en probeerde het over zich heen te trekken.

'Laat me nou gewoon slapen,' lachte hij.

'Oké,' zei Wijnand. 'Jij je zin.'

Jurre lag tussen ons in, Wijnand lag achter hem. Het bleef even rustig. Daarna prikte hij Jurre in zijn zij.

'Lekker slapen, toe maar.'

Nog een prik. Jurre morde wat. Wijnand keek over me heen en grijnsde. Ineens trok hij het dekbed weg.

'Lekker slapen,' zei hij treiterend.

'Jullie zijn erg,' lachte Jurre.

'Nee hoor,' zei Wijnand, 'als jij lekker wil slapen dan mag dat hoor.'

Hij schoof wat op, sloeg een arm om Jurre heen en pakte mijn arm. Hij trok lichtjes. Jurre lag bijna klem tussen ons in, er was niet veel ruimte. Op zijn zij, zijn gezicht mijn kant op. Hij keek me aan, glimlachte, licht verbaasd over wat er gebeurde. Dat was ik ook. Ik speelde het spelletje van Wijnand gewoon mee. Ik aaide Jurre een keer door zijn haar en kuste zachtjes zijn voorhoofd.

‘Lekker slapen,’ zei ik zachtjes.

Wijnand leunde met zijn hoofd op zijn hand, elleboog in het kussen. Hij grijnsde. Hij had het kussen voor zichzelf, Jurre lag op die van mij, ik nog net op de rand. Ik voelde zijn adem op mijn gezicht. Wijnand strekte zijn arm weer over hem heen en streelde mijn schouder. Jurre had zijn hand onder zijn wang gelegd. Wijnand maakte een kusgebaar naar me. Dat deed ik terug. Hij boog zich verder over Jurre heen, boven hem kwamen we elkaar tegen en kusten. Dat werd voorzichtig zoenen. Goed, ik liet me meeslepen. Ik had de avond ervoor al zin, en dat was nog niet gestild. Nu was de spanning hoog en dat hielp niet mee om nuchter te denken.

‘Jongens,’ zei Jurre, ‘ik word jaloers zo.’

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Wijnand zei ook niets, maar hij kwam wat dichtter naar me toe. Jurre lag nu tegen me aan. Mijn voet raakte die van hem, ik speelde met zijn tenen. Dat deed hij terug. Ik trok één been op, mijn voet gleed langs zijn kuit. Hij keek me weer aan, mijn hoofd lag vlak voor hem op het kussen. Wijnand liet zijn hand van mij af glijden waardoor die op de buik van Jurre terecht kwam. Ik keek even naar beneden. Wat ik al dacht, zijn boxer vulde zich, net als die van mij. Ik kon mezelf niet tegenhouden, ik duwde mijn neus tegen die van hem en kuste hem voorzichtig. Zijn arm bewoog, streelde mijn zij en ging toen over mijn rug. Hij kuste me terug. Kon ik met hem zoenen? Waar lag de grens? Ik kreeg nog een kus. Wijnand streelde zijn buik nog en mijn neus wreef langs zijn wang. Nog een kus, maar nu bleven onze lippen licht tegen elkaar. Hij hapte. En nog een keer. Ik voelde het puntje van zijn tong en liet hem toe. We zoenden, eerst traag, maar Jurre was niet meer te houden. Hij trok me tegen zich aan, de hand van Wijnand zat klem tussen ons in. Mijn been gleed tussen die van hem, mijn voet tegen zijn kuit. Ik graaide achter hem naar Wijnand, vond zijn gezicht en kneep in zijn haar. Zijn hand gleed tussen onze boxers. Ik voelde hem wurmen, zijn vingers onder de elastische rand van de boxer van Jurre. Hij had beet, ik voelde dat Jurre even verstarde. Hij kreunde zachtjes in mijn mond. Ik gleed met mijn hand over zijn zij, ik probeerde zijn boxer wat weg te duwen. Dat lukte. Daarna greep ik naar Wijnand. Hij was hard, ik

masseerde zijn eikel met de stof van zijn boxer. Hij had zijn lippen op de schouder van Jurre gedrukt, dat ging een plek worden. Hij liet de pik van Jurre los, duwde zijn boxer verder weg en greep toen in mijn kruis. Jurre zoende door, wild. Dat had zijn effect op Wijnand en mij. Ik duwde mijn boxer weg, trappelde met mijn benen om hem via mijn voet op de grond te laten vallen. Dat merkte Jurre, hij deed hetzelfde. Zijn boxer bleef om een enkel zitten, maar hij zat niet meer in de weg. Wijnand duwde met zijn bekken Jurre dicht tegen me aan. Jurre keek en zag hoe Wijnand ons allebei vastpakte. Hij was heet en hard. Hij lekte voorvocht. Wijnand verdeelde het over mijn eikel. Ik kreunde, die werd gesmoord door de mond van Jurre. Ik zoende maar kort, ik wilde kijken. Ik kuste hem, kuste daarna zijn nek en keek tussen ons in. Hij zag er uit zoals hij voelde, hard, dik, niet te lang. Eigenlijk net zoals die van mij. Wijnand trok ons langzaam af, speelde een beetje met ons. Af en toe had hij ze allebei vast, dan weer alleen die van Jurre of die van mij. Ik trok aan zijn boxer. Hij was de enige die hem nog aan had. Hij liet ons los, ging half zitten om hem verder uit te trekken. Ik pakte Jurre zijn piemel vast, bekeek hem, liet zijn huid over zijn eikel glijden en weer terug.

‘Jezus, Jarno...’

‘Niets zeggen nu,’ zei ik.

Ik wilde niet dat we er nu over na gingen denken. Geen overleg. Wijnand kroop weer tegen zijn rug aan, keek naar me en wilde me zoenen. Dat wilde ik ook. Mijn lichaam drukte hard tegen Jurre, Hij reed op zijn zij tegen me aan. Ik voelde zijn erectie langs die van mij glijden. Wijnand zoende traag, terwijl Jurre toch hard duwde. Daardoor versnelde ik het tempo van de zoen, waar Wijnand gretig op in ging. Jurre kneep in mijn bil. Hij duwde, trok met zijn hand op mijn bil. Hij wilde klem zitten, wrijving. Die kreeg hij, ik hielp wel mee. Wijnand liet me los, gaf me nog een laatste kus en grijsde. Ik legde mijn hoofd weer op het kussen, mijn voorhoofd tegen dat van Jurre. Jurre liet mijn bil los, graaide achter zich en pakte de heup van Wijnand. Jurre zat klem, met waarschijnlijk Wijnand tussen zijn billen. Ik kuste hem, daarna Wijnand, daarna Jurre weer. Ik wilde meer. Ik liet hem los, kuste zijn schouders en daarna zijn schouder. Ik likte aan zijn tepel, kuste zijn buik. Jurre had mijn haar al vast. Daar was hij, vlak voor me, glimmend van zijn vocht. Of was dat van mij? Traag zoog ik hem een stukje naar binnen. Wijnand zag het. Hij liet Jurre los, draaide hem op zijn rug. Hij trok aan mijn hoofd, kuste me. Samen likten we half zoenend aan zijn eikel. Jurre lag met zijn mond half open naar het plafond te staren. Daarna keek hij naar wat wij aan het doen waren. Hij kreunde. Wijnand likte langs de basis van zijn piemel, ik

zoog aan de zijkant van zijn eikel. Af en toe vonden onze lippen elkaar, met zijn harde pik er tussen. Ik likte, zoog. Ik had mijn hand tussen zijn benen, zijn ballen in mijn hand. Mijn andere hand streelde zijn buik. Jurre pakte die met twee handen vast. Hij kneep. Hij kromde zijn rug, buik omhoog. Hij ademde zwaar. Wijnand merkte het. Hij trok zijn hoofd terug, pakte hem met zijn hand vast. Hij trok hem traag af, ging steeds sneller. Ik keek naar het gezicht van Jurre. Hij lag met zijn achterhoofd op het kussen. Ik boog naar hem toe, zoende hem. Hij sloeg zijn armen om me heen en zoende terug. Ik reed tegen zijn heup aan. Ineens hield zijn tong stil. Ik tilde mijn hoofd iets op, hij kreunde hard. Hij kneep zijn ogen dicht, ik keek nog net op tijd om zijn zaad te zien spuiten. Hij gaf veel. Meer dan Wijnand meestal. Zijn buik ging op en neer. Ik voelde zijn vingers duwen in mijn rug. Ik voelde zijn nagels. Wijnand zijn hand vertraagde en liet hem toen los. Hij kroop over Jurre heen en kwam op me zitten. Zijn ballen raakten die van mij, zijn piemel stak omhoog, de mijne lag op mijn buik. Hij begon me af te trekken. Jurre keek, half op zijn zij. Hij streelde mijn buik, pakte toen Wijnand zijn piemel vast. Hij boog hem wat naar voren, wreef onze eikels tegen elkaar aan. Wijnand liet los, Jurre pakte ze in één hand. Hij kuste de eikel van Wijnand, maar zoog mij even een flink stuk zijn mond in. Daarna had hij ons weer samen vast. Wijnand boog wat naar voren. Hij reed mee. Ik keek en zag hoe Wijnand klaar kwam. Hij spoot op mijn buik, de derde golf liep over mijn pik. Het was warm, heet. Jurre liet hem los en trok mij verder af, glad door het zaad van Wijnand. Jurre ging zitten en trok me rustig verder. Wijnand likte aan mijn eikel. Jurre zijn piemel werd langzaam zachter, hij lag op zijn bovenbeen, een laatste druppel hing er nog aan. Hij kon trekken, en hoe. Het duurde niet lang of ik voelde de tinteling komen. Ik spande mijn benen, kreunde en kwam. Wijnand had zijn tong tegen mijn eikel gedrukt, mijn zaad liep er langs. Jurre liet mijn huid helemaal over mijn eikel gaan en kneep de laatste druppels eruit. Wijnand likte en kuste Jurre. Die grijnsde alleen maar. Er kwam weer rust. Jurre ging weer liggen met een zucht, Wijnand zocht zijn plek weer achter hem op. Jurre keek naar me, glimlachte. Wijnand nam het dekbed mee en gooide dat over ons heen. Hij legde zijn arm om Jurre heen, kroop tegen hem aan en sloot zijn ogen. Jurre hield zijn ogen open en keek me diep in de mijne aan. Ik kreeg een voorzichtige kus. Zijn hand speelde met mijn zachter wordende piemel. Hij glimlachte en kuste me nog een keer. Ik kuste terug, likte langs zijn lippen en trok toen mijn hoofd een stukje terug. Ik aaide over zijn wang. Hij deed zijn ogen dicht

en bleef stil liggen. Mijn pik in zijn hand. Ik zocht met mijn hand naar Wijnand, pakte zijn arm. Gek of niet, maar ik wilde slapen.

Jurre was halverwege de ochtend gegaan. Koffie, klein ontbijtje. En een kus aan ons allebei. Het was raar geweest, onverwacht. Had ik er spijt van? Helemaal niet. Het enige wat knaagde was dat ik na die ene nacht met Jurre altijd wel een beetje nieuwsgierig was geweest naar hoe het zou zijn met hem. Dat wist ik nu. Zonder het schuldgevoel dat me er altijd van weerhouden had het te doen. Wijnand was er gewoon bij geweest. Hij had het zelfs aangeslingerd. Wijnand was aanhankelijk toen Jurre weg was. Zoenen, vasthouden, aanraken wanneer hij maar kon. Ik had hetzelfde. Dat resulteerde in nog een keer seks, kort nadat Jurre weg was, in het bed wat volgens mij nog steeds rook naar Jurre. Het was misschien gek, maar de seks was anders nadat we het met Jurre gedaan hadden. Spannender weer. En volgens mij hadden we er heel erg behoefte aan om te laten zien en om te voelen dat wij elkaar toch het belangrijkste vonden. Ik had Wijnand zijn blik wel gezien, toen het begon met Jurre. Begeerte. Dat was zijn blik. Ik was druk geweest om Jurre bij me te houden, ik wilde met hem zoenen om zeker te weten dat Wijnand er niet met hem vandoor zou zijn gedaan in bed. Dat ik meer toeschouwer zou zijn. Begeerte van mij kant ja. Hypocriet dus ook. Goed, we hadden het prima opgelost door hem samen te pijpen. Maar iets van een strijd had ik wel gevoeld. Wijnand niet volgens mij, hij vond het gewoon één avontuur. Mij zat het niet helemaal lekker in het begin, ik wist niet waar Wijnand op uit was, daarom probeerde ik hem voor te blijven. Maar één ding was ook wel duidelijk, ik had er gewoon zin in. Na die ene nacht waarbij Jurre mij had vastgepakt en had willen trekken, had willen zoenen, wilde ik dat een keer afmaken. Dat Wijnand daar bij was zorgde er alleen maar voor dat ik geen schuldgevoel had. Maar mijn focus had op Jurre gelegen. Zonder twijfel. Betekende dat dan dat ik Jurre interessanter vond dan Wijnand? Nee, ik hield van Wijnand, wilde hem ook niet kwijt. Maar dat gevoel van iets nieuws... Het maakte me gek. Die honger was nu wel even gestild. En die seks daarna met Wijnand één op één maakte het alleen maar compleet.

‘Je meende het dus echt,’ zei ik toen we zaten te eten. We hadden samen gedoucht, en hadden tosti’s gemaakt. ‘Het gebeurde,’ zei Wijnand. ‘Geen idee waarom. Toen hij zo lag te

slapen... Ik weet niet. Het idee flitste door mij heen en ik zag niet waarom we het niet konden doen.'

'Spijt van?'

'Nee. Jij?'

'Nee.'

'Ik hoop alleen dat hij wel weet dat het bij deze keer blijft.'

'Volgens mij had hij dat wel door. Zeker toen ik hem uitliet. Het was de situatie.'

Dat hij me nog een keer kuste en kort zoende vertelde ik maar niet. Ik had hem toen gezegd dat het voor één keer was waarschijnlijk. Dat begreep hij, maar hij bedankte me wel.

'Mooi zo.'

Hij keek me aan en grijnsde. 'Nooit gedacht dat we dat zouden doen, maar het voelde wel goed eigenlijk.'

Ik knikte. Ineens boog hij naar me toe en gaf me een vette kus, van de tosti.

'Ik hou van je,' zei hij.

Ik kuste hem meteen terug. 'Ik ook van jou.'

Hij keek op zijn horloge. 'Ga je nog naar Ruben vandaag?'

'Ik denk het. Ga jij nog naar jouw ouders?'

Hij schudde zijn hoofd.

'Als jij blijft dan blijf ik ook. Dan ga ik maandag wel. Of ga je mee?'

'Ik moet nog een essay schrijven. Dus ik ga me straks wel opsluiten op mijn kamer als je het niet erg vindt.'

'Nee hoor.'

'Als ik dat hier doe komt er waarschijnlijk niets van terecht.' Hij lachte.

'Dan kan ik toch niet van je afblijven.'

Natuurlijk was het raar om Jurre maandag weer te zien. Hij had zijn kleren aan uiteraard, maar het enige wat ik voor me zag was zijn lichaam, zijn buik, zijn harde pik. Hoe hij mooi en naakt door mijn kamer had gelopen. Hij keek onwennig toen ik naar hem toe liep. Floris was nergens te bekennen.

'Hé,' zei hij rustig.

Het klonk verlegen.

'Hé,' zei ik. 'Nog heel thuisgekomen?' grijnsde ik er achteraan.

'Ja, dat wel.'

Ik glimlachte.

'Ik was verbaasd.'

'Ik ook. Wijnand ook.'

Nu glimlachte hij.

'Het gebeurde. Niet dat het je helpt om Floris te vergeten waarschijnlijk.'

'Nee, dat lukt nooit. Maar het was lekker.'

'Jammer dat hij er niet bij was.'

Jurre lachte. 'Dat had hij nooit gedaan volgens mij.'

'Niet? Bovendien hadden jullie dan op Wijnand's kamer gelegen.'

'Alsof daar dan wel wat gebeurd was.'

'In een eenpersoons bed,' zei ik er achteraan.

'Hou op, het idee alleen al.'

'Waar is hij eigenlijk?'

'Hij is wat later vandaag, hij heeft me gebeld.'

'Vanmorgen?'

Hij schudde zijn hoofd en grijsde. 'Zaterdagmiddag. Hij wilde weten hoe het verder geweest was.'

'Hij had toch niets door hoop ik?'

'Nee. Gelukkig niet. Volgens mij belde hij om toch nog iets van excuus te maken, omdat hij toch weg was gegaan.'

'Hij blijft raar.'

'Maar wel lief.'

Ik lachte.

'En mooi.'

'Tja...'

'En hij wint het in ieder geval op één gebied van jullie.'

'Ow?'

Hij maakte een afstandsgebaar met zijn vingers. 'Echt. Dat winnen jullie nooit.'

'Ik wil het niet weten.'

Jurre lachte.

Ik zag Floris in de middagpauze. Gelukkig geen Wijnand of Jurre in de buurt. Nog niet, in ieder geval.

'Hey,' zei ik toen ik hem inhaalde in de gang, 'je hebt wat gemist vrijdag.'

Hij keek om en glimlachte.

'Hé, Jarno. Was het nog gezellig ja?'

Dat wist hij al, hij had Jurre nog gesproken maar dat liet hij mij niet merken.

'Zeker. Jammer dat je weg was.'

Hij glimlachte een keer.

'Waarom ging je eigenlijk?'

'Ik moest vroeg op zaterdag.'

'Eerst zei je dat je wilde blijven slapen.'

'Ja.'

Ik pakte zijn arm en hield hem tegen.

'Wat is dat tussen jou en Jurre?'

'Hoe bedoel je?'

'Kom op man, er is iets. Dat kun je zo zien aan jullie. Hoe jullie tegen elkaar zaten tijdens die film...'

'Er is niets.'

'Nee, dat zag ik,' zei ik spottend.

Floris keek me getergd aan.

'Floris,' zei ik, 'er is iets. Hoe jullie om elkaar heen draaien, hoe jullie tegen elkaar aan lagen vrijdag. En toen ging je toch ineens weg. Jurre baalde als een idioot.'

'Echt?' Hij was echt verrast.

'Floris, kom op. Als er iets duidelijk is... Dat kun je toch niet ontkennen.'

'Ik weet het,' zuchtte hij.

'Doe er iets mee, Floris.'

Hij wilde doorlopen. 'Zo simpel is het niet, Jarno.'

'Ik mag me er niet mee bemoeien, ik weet het.'

'Daarom.'

'Maar als je wil praten... Ik ben er.'

'Weet ik,' zei hij terwijl hij doorliep, 'weet ik.'

Jurre reed met me mee naar het station. Ik vertelde maar niet dat ik Floris gesproken had. Ik had een beetje geschud met Floris, hij was aan zet nu.

'Floris ontweek me de hele dag,' zei Jurre op het perron.

'Zou hij zich schuldig voelen, dat ie toch is gegaan vrijdag?'

Jurre lachte. 'Spijt zou hij er in ieder geval van moeten hebben.'

Ik grijnsde.

'Maar verder, hij zoekt het maar uit.'

'Hoe bedoel je?'

'Ik ga er geen tijd meer in steken.'

'Niet?'

'Jarno, kom op. Ik blijf niet tegen die muur aan lopen.'

'Jammer,' kon ik niet nalaten om te zeggen.

Hij lachte ongelovig. 'Jammer?'
'Ja. Ik vond jullie wel leuk bij elkaar.'
'Nou, fantastisch.'
'Nee, ik bedoel, jullie pasten wel bij elkaar. Vond ik.'
'Nou, misschien als hij eens wakker wordt of de ballen heeft. Maar ik ga er niet meer op hopen.'
'Binnenkort gaan we weer eens stappen, je zou eens mee moeten gaan.'
'Gay feestje bedoel je?'
'Ja.'
'Is dat leuk?'
'Daar hebben Wijnand en ik elkaar leren kennen tenminste.'
Hij glimlachte. 'Nice.'
'Dus, je moet maar eens meegaan. Zal Wijnand vast gezellig vinden. Slaapplaats regelen we wel.'
'Spreken we nog wel af. Daar is jouw trein.'
'Ja, ik zie je morgen.'
Hij pakte me even vast.
'En als Floris ineens toch toenadering zoekt, geen nee zeggen.'
Jurre lachte. 'Zo gek ben ik nou ook weer niet.'
Hij drukte kort heel snel een kus op mijn wang. Ik glimlachte en liet hem los.

'Ja-o!'
'Ruben!'
'Ja!'
Hij lachte. In de verte keek Lisanne en knipoogde. Ze kwam naar ons toe. Ruben had me al vast.
'We hebben je gemist zaterdag.'
'Ik merk het. Ik had veel te doen, sorry. Heel verhaal.'
'Je hoeft je niet te verantwoorden hoor.'
'Nee, weet ik. Maar het kwam er even niet van. Daarom ben ik er vandaag.'
'Hij kan geen kalender lezen, hem maakt het niet zoveel uit.'
Ik glimlachte.
'Alles goed toch wel?'
'Uitstekend zelfs. Met mij dan.'
'Met Wijnand niet dan?'
'O jawel hoor. Andere jongen die we kennen.'
Ruben trok aan mijn arm. Ik keek naar hem en kreeg meteen een klap.

'Zeg!'

Hij schrok een beetje. 'Ja.'

Ik glimlachte en gaf hem een kus. Ik kreeg er meteen eentje terug.

'Hij en een andere jongen zijn vrijdag blijven eten en we hebben een film zitten kijken. Hij vindt die jongen leuk, alleen andersom wil het niet echt loskomen.'

'Zoiets kun je niet dwingen toch?'

'Nee, maar er is wel eens wat gebeurd tussen die twee. En ze zaten best klef tegen elkaar aan. Maar dan gaat die gast toch ineens gewoon naar huis, terwijl we afgesproken hadden dat ze zouden blijven slapen.'

Lisanne glimlachte. 'Koudwatervrees?'

'Geen idee hoe je het moet noemen. Geen idee wat het is. Ik heb hem vandaag nog gesproken, maar een antwoord komt er niet uit.'

'Jarno is aan het koppelen?'

'Een beetje.'

'Niet doen, stoppen ermee. Werkt negen van de tien keer averechts. Koppelen is leuk als je twee mensen aan elkaar moet voorstellen, maar als ze elkaar al kennen, zelfs al wat gehad hebben, dan moet je je er niet mee bemoeien. Negeren, dat werkt vaak nog het beste.'

'Ik zal het onthouden, tante Lisanne.'

Ze stond lachend op. 'Snotneus.'

'Ja!'

We lachten, Ruben lachte mee.

Ik keek op mijn horloge. Tijd genoeg. De bus kon ieder moment komen, en dan had ik nog tijd genoeg voor de trein. Ik zag hem al aankomen, hij was vroeg. Ik stapte in, hield mijn kaart tegen de lezer en ging zitten. De bus kwam net in beweging toen hij ineens weer stopte. De chauffeur deed de deur weer open, er kwam nog iemand aanrennen waarschijnlijk. Ik keek naar buiten, tot de bus weer begon te rijden. Ik keek terug de bus in en keek recht in het gezicht van Stijn. Hij hijgde nog.

Chapter 8

Hij liep naar achteren en hield de stangen vast. We keken elkaar aan, zonder na te denken haalde ik mijn rugzak van de stoel naast me. Het was een reflex, ik kon op een of andere manier niet doen alsof ik hem totaal niet kende. De bus zat ook redelijk vol.

'Pfoe, net gered,' zei hij toen hij zich naast me op de stoel liet vallen.

'Mooi toch?'

'Het zat al niet mee vanmorgen. Lekke band van mijn fiets, dus moest ik met de bus. Straks even plakken.'

Ik glimlachte.

'Bij Ruben geweest?'

'Ja.'

'Hoe gaat het met hem?'

'Goed, hij heeft me maar één keer geslagen.'

Stijn lachte. Hij snapte die humor. Daardoor lachte ik ook.

'Sorry dat ik naar hem toe ben geweest.'

'Het is oké.'

'Ik had het niet moeten doen. Mijn fout. Die maak ik wel vaker.'

'Het gaat goed met je hoorde ik van Lisanne.'

'Een stuk beter ja.'

'Opleiding.'

'Ja, koksopleiding. Erg leuk om te doen.'

'Ik zeg je eerlijk, ik had het niet meer verwacht.'

'Ik ook niet.'

'Is knap van je. Kun je trots op zijn.'

'Ben ik ook. Op mijn opleiding, mijn werk en zeker ook op mijn kamer.'

'Klinkt goed.'

'Zin om mee te gaan? Laat ik je mijn kamer zien, drinken we iets.'

'Ik moet echt naar huis,' zei ik. 'Andere keer misschien.' Ik keek hem aan. 'Sorry.'

'Nee, geeft niet, was ook zomaar een idee. Ik heb je genoeg te vertellen over wat er gebeurd is. Uit te leggen denk ik.'

Dat raakte me. Dat had hij misschien ook wel. Ik zat toen tenminste met

genoeg vragen waar ik nooit een antwoord op heb gehad.

'Doen we een keer,' zei ik.

De bus draaide de halte bij het station op.

'Ik moet er hier uit,' zei ik.

'Ik ook, de rest loop ik.'

Samen liepen we naar het station.

'Hoe laat gaat jouw trein?'

'Tien minuten.'

'Hm, iets drinken zit er niet meer in.'

'Nee, dat halen we niet.'

We bleven even ongemakkelijk staan.

'Ik moet mijn trein halen,' zei ik.

'Is goed. We zien elkaar.'

Ik glimlachte en liep naar binnen. Op het perron keek ik even om, hij was me niet gevolgd. Dit was ongemakkelijk. Had ik er eigenlijk wel zin in om hem tegen te komen? Zijn opmerking gonsde door mijn hoofd. Hij had me nog genoeg te vertellen en uit te leggen. Ik was nieuwsgierig. Antwoorden op vragen die een hele tijd door mijn hoofd spookten. En daar kon hij me eindelijk antwoord op geven. Misschien wel goed, het sloot alles wel af. Geen open wond meer, al was die voor het grootste gedeelte dicht, na al die tijd. Mijn trein reed binnen, ik stapte in en zocht een rustig plekje. Ik pakte mijn telefoon en stuurde Wijnand een berichtje. Over drie kwartier was ik thuis. Met drie kusjes.

Het liet me niet los. Ik wilde gewoon alles weten. Ik stond er bij en keek er naar. Jurre hield zich goed, en aan zijn afspraak met zichzelf. Hij hield afstand. Voor zover dat mogelijk was natuurlijk. Als je verliefd was op iemand kon je dat nooit helemaal buiten sluiten. Je kon dan wel ontkennen en doorgaan, maar dat lukte je nooit. Ik had medelijden met hem. Af en toe was het een rare situatie, ging hij juist expres weg als Floris er aan kwam. Vaak kwam dat raar over, onlogisch. Zeker omdat een ander moment we met zijn vieren bij elkaar zaten zoals we dat altijd deden, vier goede vrienden bij elkaar. Wijnand en ik werden er af en toe gek van. Floris kon er ook niet helemaal mee omgaan. Natuurlijk voelde hij dat er wat speelde, maar als hij er naar vroeg dan deden we net of er niets aan de hand was. We zaten smoesjes te verzinnen voor Jurre als hij er niet was, lichtten hem wel in naderhand. Daar vroeg hij ook om. Hij wilde altijd weten of Floris nog iets gezegd had.

'Het wordt eens tijd voor een vriend voor Jurre,' zei Wijnand.

'Ik heb hem al aangeboden om eens mee te gaan stappen.'
Wijnand glimlachte. 'Helemaal geen gek idee.'
'Wij hebben elkaar daar tenslotte ook leren kennen.'
Wijnand kustte me op mijn wang. 'Daarom. Goed idee.'
'Nemen we Floris ook mee en schuiven die in de armen van Ralf. Wordt ie eindelijk eens wakker.'
Wijnand grinnikte. 'Jij bent gemeen.'
'Nee, we nemen Floris niet mee. Is beter voor Jurre.'
'Veel beter voor Jurre.'
'Wanneer is het weer eigenlijk?'
'Over twee weken volgens mij.'
Ik glimlachte. 'Gaan we regelen. Ik zal Jurre vast zeggen dat hij die avond vrij moet houden. Kan hij ook bij jou thuis slapen?'
Wijnand haalde zijn schouders op. 'Vast wel.'
'Mooi, doen we.'

Jurre reageerde enthousiast.
'Gaaf!' Hij lachte. 'Maar we nemen Floris niet mee.'
'Dat hadden wij zelf ook al bedacht.'
'Hij zoekt het maar uit.'
'Hoe gaat het nu?'
Hij liet een schampere lach horen. 'Wat denk je zelf? Natuurlijk gaat hij niet uit mijn kop. Niet zolang ik hem iedere dag zie hier, niet zolang ik zelf niemand anders heb, niet zolang ik niet geconfronteerd word met zijn vriend.' Hij keek me grijnend aan. 'Of vriendin.'
'Wat zou je erger vinden?'
'Vriend,' was het stellige antwoord binnen een seconde.
Ik glimlachte.
'Echt, dan word ik gek.'
Hij kwam in de verte binnen. Jurre maakte een beweging zodat hij met zijn rug loskwam van de muur.
'Ik ben effe pissen.'
Floris had ons al gezien, en zag Jurre dus weglopen. Hij keek verstoord.
'Is Jurre kwaad op mij of zo?'
'Geen idee.'
'Echt niet? Is er iets wat ik gedaan heb, gezegd heb of zo?'
'Floris, echt, ik weet het niet. Kan het me niet voorstellen.'
Hij zuchtte. Jurre kwam terug van de toiletten, werd aangesproken door iemand en maakte daar dankbaar gebruik van. Floris keek hem na.

'Er is iets,' zei hij stellig.

'Wat zou er kunnen zijn?'

'Geen idee.'

'Echt niet? Of is er iets wat je mij niet wil vertellen?'

Hij keek me aan en zuchtte. 'Hij is zo sinds die vrijdagavond bij jullie.

Toen ik toch naar huis ging.'

'En wat zou de reden kunnen zijn?'

'Geen idee.'

'Ja, dàààg, Floris. Volgens mij weet jij dat heel goed.'

Hij keek getergd.

'Wil je mijn visie hebben? Er broeit wat tussen jullie. Flikflooiën, plukken. Vaak doet hij dat, maar jij begint ook wel eens. Zeker als het te lang duurt voordat hij er mee begint. Is het ooit in je opgekomen dat hij dat met een reden doet? Dat hij jou waarschijnlijk gewoon erg leuk vindt? En dan ineens sluit je de deuren, draai je je weg en doet net alsof er niets aan de hand is. Vind je het gek dat hij afstand gaat houden om zichzelf te beschermen?'

Floris keek voor zich uit. Dit vond hij niet leuk, om de les gelezen te krijgen.

'Je speelt met hem. Wil zijn aandacht, gaat die ook opeisen als hij die niet meteen geeft. Maar je geeft geen moer terug.'

Hij wilde weglopen maar ik trok aan zijn arm.

'Ik wil nog één ding zeggen. Wijnand en ik vinden jullie leuke gasten. Dat willen we zo houden. Volgens mij kan dat ook. Maar dan moet je wel normaal gaan doen. Eerlijk zijn tegen hem.'

Hij trok zijn arm los en liep weg. Ik zag nog net zijn gezicht. Had hij nou rode ogen? Ik kreeg een tik tegen mijn rug. Ik draaide om. Wijnand.

'Wat was dat ineens?'

'Ik vloog even uit de bocht geloof ik.'

'Nee hoor. Ik stond vlakbij, heb alles gehoord.'

Ik glimlachte.

'Ik blijf er bij dat we ons er niet mee moeten bemoeien, maar dit was goed gezegd.'

'Hij had rode ogen.'

'Echt?'

'Geen idee wat het is.'

'Zou Jurre zijn eerste zijn? Dat hij bang is voor alles?'

'Koudwatervrees?'

Wijnand grinnikte. 'Zoiets?'

'Misschien.'

Wijnand stootte even met zijn schouder tegen me aan. 'We zouden hem eens alleen moeten uitnodigen en laten slapen. Dan weet ie tenminste wat het is.'

'Smeerlap. Als het echt zo is, dan doet Jurre dat maar.'

We lachten. Jurre keek naar ons. Hij had alles gevolgd wat er gebeurde.

Er was ook nog steeds dat andere dat me bezig hield. Stijn. Ik wilde zijn verhaal horen. Ik wilde weten wat er allemaal nog gebeurd was en vooral waarom hij me toen buiten sloot. Mij niet liet helpen. Hoe kwam ik met hem in contact? Ik kon dat wel via Lianne regelen maar ik had er eigenlijk geen zin in dat ze dat meteen zou weten. Waarom wist ik ook niet. Was er een andere mogelijkheid? Ik had al op internet zitten zoeken maar kon hem niet vinden. Geen Facebook, niets. Hij loste het zelf op. Lianne belde me. Ik was verbaasd, ze belde eigenlijk nooit.

'Hoi, is er wat met Ruben?' vroeg ik dan ook bezorgd.

'Nee hoor, buiten dan dat hij meer bananenyoghurt wil dan we in huis hebben. Wat heb jij de laatste tijd uitgevreten wat ik niet weet?'

'Hoe bedoel je?'

'Stijn is hier geweest, met een briefje met zijn nummer erop.'

'Echt?'

'Nee, dat verzin ik, nou goed? Hij vertelde me dat jullie elkaar weer waren tegengekomen in de bus. Of ik jou zijn nummer wilde geven. Ik moest er wel bij zeggen dat het helemaal jouw keus was om te bellen of niet.'

'Geef maar.'

Ik hoorde haar glimlachen.

'Goed zo jongen.' Ze gaf me zijn nummer. 'Wanneer ga je hem bellen?'

'Geen idee.'

'Je gaat hem toch wel bellen hè?'

Ik lachte. 'Met geen idee bedoelde ik vanmiddag nog of vanavond.'

Lianne lachte. 'Goed zo. Uitpraten, na wat er toen gebeurd is.'

'Gaan we ook doen. Is dat Ruben op de achtergrond?'

Lianne lachte. 'Zijn dolle vijf minuten. Hij vond het leuk om Stijn weer te zien.'

'Is hij bij hem geweest?'

'Als hij hier binnen loopt, en Ruben hoort zijn stem... Denk jij nou echt dat hij hier dan weg komt zonder dat de tent afgebroken wordt?'

Ik lachte. 'Nee, waarschijnlijk niet. Is hij net weg?'

'Als je hem nu belt dan zit hij nog op de fiets denk ik.'

'Ik moet hem echt bellen van je hè?' lachte ik.

'Dag Jarno. Ik zal Ruben een kus van je geven.'

Ik hing lachend op en keek naar mijn telefoon. Wijnand was er nog niet, maar dat kon geen kwartier meer duren. Ik drukte het nummer van Stijn in en wachtte.

'Stijn?' hoorde ik met rijwind.

'Hoi, met Jarno.'

'Jarno?' Hij lachte. 'Djeez, dat doet ze snel.'

'Ja, ze belde me net.'

'Fijn. Maar ik zit nu op de fiets, dat praat niet zo makkelijk.'

'Ik moet zo ook weer verder, weinig tijd. Ik wilde gewoon even bellen.'

'Zal ik vanavond terugbellen?'

'Beetje lastig. Heb je zaterdag tijd?'

'Ik moet wel werken tot drie uur.'

'Ik ga naar Ruben. Daarna misschien?'

'Is goed. Zie ik je daar buiten, bij de fietsenstalling?'

'Doen we.'

'Gaan we daarna de stad in. Blijf je eten?'

'Kan dat?'

'Hallo... Koksopleiding weet je nog?'

Ik lachte. 'We zien wel.'

'Is goed. Zie je zaterdag!'

Hij hing vrolijk op. Ik wist nog niet wat ik moest denken. Toch keek ik er wel naar uit. Ik was benieuwd naar zijn verhaal. Tien minuten later werd ik uit mijn gedachten gehaald door een kus in mijn nek van Wijnand.

'Wat zullen we gaan eten vanavond?'

Of ik wilde of niet, ik kon het niet voor me houden bij Lianne. Toen ik ging wenste ze me succes. Ja, ik was best nerveus. Ik liep naar de achterkant van het gebouw, Stijn stond al te wachten. Hij trapte ongeduldig zijn peuk uit. Toen hij me zag glimlachte hij. Hij had zijn fiets al vast.

'Spring achterop, gaan we de stad in.'

'Of naar jouw kamer.'

'Ook goed.'

Beter zo. Wijnand was naar zijn ouders, en ik had geen zin om hem in de stad tegen te komen. Niet met Stijn. Stijn knalde wel recht door de winkelstraat heen. Hij remde af bij een oud herenhuis en zette zijn fiets vast in een rek tegen de gevel. Hij viste een stel sleutels uit zijn broekzak en deed de kolossale deur open. Grote gang, met oude krullerige elementen aan het plafond. Hier en daar afgebladderd. Ik volgde hem de

trap op. Op de bovenste verdieping maakte hij weer een deur open. Ik keek zijn kamer rond. Schuine daken, flinke dakkapel met een balkonnetje.

'Mooi.'

'Niet liegen Jarno, het is ouwe meuk.'

'De kamer zelf,' zei ik, 'dat balkonnetje is leuk.'

'En handig.'

Ik keek naar buiten, er stond een oude tuinstoel en een paar bakjes met groen. Hij deed de deur open.

'Welkom in mijn kruidentuintje,' lachte hij.

We stonden naast elkaar, onderarmen geleund op de rand van het muurtje. We keken over de straat heen en sommige daken.

'Mooi uitzicht.'

'Als je hier staat wel. Als je binnen zit zie je alleen het muurtje en wat lucht.'

'Het blijft een leuke kamer.'

'Hoe is die van jou?'

'Ongeveer net zo groot denk ik, eerste verdieping, met een soort erker.'

'Ook mooi. Lisanne vertelde me dat je daar met Wijnand woonde.'

Ik knikte.

'Weten jouw ouders dat?'

'Nee,' zei ik balorig, 'die weten niet eens dat hij bestaat.'

'Niets veranderd dus.'

'Nee, had je dat verwacht dan?'

We keken naar elkaar en glimlachten. Hij had nog hetzelfde gezicht. Wat ouder geworden, ouder dan je zou denken, maar zijn ogen waren nog hetzelfde. Zijn glimlach ook.

'En bij jou thuis?' vroeg ik voorzichtig.

'Niet goed,' zei hij droog. 'Ik kom er nog af en toe, beetje puinruimen. Lang blijf ik nooit.'

'Da's kut.'

'Het is zo,' antwoorde hij nuchter. 'Ik heb het ondertussen wel opgegeven om dat te veranderen. Proberen de schade te beperken, meer kan ik niet doen.'

'En jijzelf?'

'Weer op de been.'

'Ik moet zeggen, je ziet er beter uit dan de laatste keer dat ik je toen zag.'

Hij glimlachte. 'Dat is niet zo moeilijk volgens mij. Veel erger kon het niet.'

'Ik heb je nog gezocht nadat je me weggestuurd had, maar je was

helemaal weg.'

Hij knikte. 'Weet ik. Ik ben een tijdje later weer teruggekomen, Roy vertelde me dat je naar me op zoek was geweest. Ik kreeg nog op mijn ballen van hem. Ik had bij je moeten blijven vond hij, volgens hem was het dan niet zo slecht met me gegaan.'

Ik glimlachte. 'Je liet het niet toe, maar dat was inderdaad mijn plan.'

'Jij had op een gegeven moment Wijnand.'

'Dat wis je toen niet.'

'Jawel.' Hij keek schuldig over de rand van zijn mok koffie. 'Toen ik weer terug was heb ik jullie gezien, bij dat maandelijke feest. Ik wist genoeg.'

'Ik heb je daar nooit meer gezien.'

'Ik ben ook niet binnen geweest, geen geld voor. Maar ik moest het weten.'

'Je bent me aan het volgen geweest?'

Hij kleurde wat. 'Sorry. Ik moest het weten. Jij, Wijnand... Het lag zo voor de hand. Hij had toen wel iets met Ralf, maar goed, dat kon nooit lang duren.'

We lachten.

'Daarom. Ik ben gaan wachten, zag jullie aan komen lopen, hand in hand naar binnen. Ik was niet eens verbaasd.'

'Waarom heb je me nooit meer gebeld dan, of... Weet ik veel. Na school opgewacht of zo.'

'Ik had mijn telefoon toen al niet meer. Verkocht. Ik had een gruwelijk tekort aan geld. En dan nog. Ik was toen niet echt... ehh... geschikt voor je.'

'Dat was je wel.'

'Op een gegeven moment niet meer.'

'Was het zo erg?'

Hij knikte. 'Foute boel. Ben er ook niet trots op. Alles gedaan wat God verboden heeft.'

Ik keek hem vragend aan.

'Dat wil je allemaal niet horen.'

'Jawel.'

'Drank, geen drugs gelukkig. Al heb ik wel eens wat poppers gesnoven als dat voor mijn neus gehouden werd. Maar ik dronk op een gegeven moment wel heel erg veel. En verder...'

Hij hield op met praten.

'En verder?' vroeg ik.

'Ik had echt een geldtekort. Ik heb wat grenzen verlegd, laat ik het zo

zeggen.'

'Grenzen verlegd? Met die mannen in het park bedoel je?'

Hij knikte.

'Zoals?'

Ik wilde het weten, geen idee waarom. Ik kon wel raden wat hij bedoelde, maar toch. Ik wilde het hele verhaal horen. Hij schudde zijn hoofd.

'Seks, Jarno. Alles. Met iedereen die betaalde. Zelfs die foute collega van jouw vader.'

Ik keek toch verschrikt, ook al vermoedde ik het al.

'Je vroeg er zelf naar. Ik zei je dat het geen mooi verhaal was.'

'Maar je bent er uit gekomen. Toch?'

Hij glimlachte. 'Ja, maak je geen zorgen. Ik ben helemaal weg uit dat wereldje. Ik verdien mijn geld eerlijk nu.'

'Knap van je.'

'Ik had wel een zetje nodig. Zelf was het me nooit gelukt.'

'Hoe?' vroeg ik.

'Je weet dat, nadat ik jou al een tijdje kwijt was, het park nog een keer helemaal is leeg geveegd? Maar dan ook echt helemaal?'

'Nee?'

Hij schudde lachend zijn hoofd. Hij draaide zich om en liep naar binnen. Hij kwam terug met twee blikjes bier.

'Je leest nog steeds geen kranten. Het liep daar ook helemaal uit de hand. Laatste tijd werd er steeds openlijker drugs gedeald. Spuiten en naalden in de speeltuin, dat soort dingen. Dat moest een keer fout gaan. Ze hebben het park toen weer eens hermetisch afgesloten, en iedereen die er was meegenomen. Ik zat als een rat in de val. Sterker nog, ik had het eerst niet eens in de gaten. Ik was druk bezig met ehh... Nou ja, ineens scheen er een zaklamp in mijn gezicht. Heterdaadje. Ik schrok me kapot. Die vent achter me ook. We moesten ons aankleden, maar daar was hij al lang mee bezig. Hij had zijn condoom nog om toen hij zijn broek aantrok. Ik ben opgestaan, heb mijn kleren aangetrokken, handen op de rug, boeien om en mee, het busje in. Ik protesteerde maar daar trokken ze zich niets van aan. Ik vloekte, zei dat ik mijn spullen nog op wou halen. Daar werden ze nieuwsgierig van. Ik werd het busje weer uitgetrokken, moest ze de weg wijzen. Ze waren verbaasd, dat ik daar zo'n beetje woonde. Het had wel wat gevolgen. Ze zijn bij mijn vader langs geweest, maar goed, daar kwam niet veel uit. Ze hebben me toen in een soort jeugdgevangenis geplaatst. Vluchtgevaarlijk verklaard. Terecht waarschijnlijk.'

'Jezus.'

'Ik zag het ook niet zitten, maar achteraf is dat mijn redding geweest. Half jaar daar gezeten, veel begeleiding. Daar heb ik mijn opleiding ook aan te danken. Ik sta nog steeds onder toezicht, maar het gaat goed. Ik moet twee dagen in die keuken werken voor school, maar ik heb daar ook nog een bijbaantje geregeld. Samen met een beurs lukt het prima. Eigen kamer, redelijk zelfstandig.'

Ik glimlachte. 'Dat kun je, weet ik zeker.'

'Het gaat ook goed.'

Ik glimlachte. Hij glunderde, twinkeling in zijn ogen.

'Maar het blijft je achtervolgen,' zei hij er serieus achteraan. 'In je hoofd. Iedereen weet dat ik een jongen met een verleden ben. Op school, in de keuken... Mensen doen toch gereserveerd tegen je soms.' Hij slikte. 'Daarom raakte het me ook zo toen ik Ruben zag. Hij veroordeelde niet, was gewoon blij om me weer te zien.'

Ik glimlachte en nam een slok.

'Jij maakt ook nog geen aanstalten om te vertrekken na dit verhaal.'

'Waarom zou ik?'

'Nou ja, ik ben niet echt de meest normale gast. Ik ben altijd slecht nieuws.'

'Kom op zeg,' protesteerde ik.

'Smerig.'

'Stijn...'

'Oké, dat laatste niet meer. Ik heb me na dat hele gedoe ook laten testen op alles wat je op kunt lopen. Ik ben schoon wat dat betreft. Maar ik heb het allemaal goed verknald, dat moet je toegeven.'

'Maar dat is geweest. Stijn, je bent een goede gast. Ruben is een tijdje heel dwars geweest, en dat veranderde de laatste tijd. Hij is weer vrolijker, rustiger ook. Dat was sinds jij bij hem langs ging.'

'Echt?'

Ik knikte. 'Je bent oké, Stijn. Je doet weer goede dingen. School, werk, zorgzaam... Wat geweest is, is geweest.'

'Dank je.'

Ik tilde mijn blikje een stukje op naar hem en nam toen een slok.

'Jullie zijn twee aparte broers, weet je dat?'

Ik lachte en dronk het biertje verder leeg.

'Je blijft wel eten hè?'

'Is goed.'

'Gelukkig, want ik had al een hoop voorbereid.'

Na nog een biertje, zittend aan een tafel begon hij met koken. Hij was er gedreven in. Ik glimlachte toen hij met een schaar zijn balkon op ging en weer terug kwam met wat groene takjes. Het smaakte ook allemaal. Dit was meer dan studentenhuivoer.

‘Het heeft wel zijn nut, die opleiding,’ lachte ik toen ik mijn stoel achteruit schoof.

‘Verborgene talenten, wie had dit ooit gedacht na goedkope drinkyoghurt, oude broodjes en wijn uit kartonnen pakken in een park.’ Hij lachte.

‘Waarom heb je mij toen ooit weggestuurd?’ vroeg ik ineens.

Het overviel hem niet. Hij had het wel verwacht.

‘Mag ik het eerlijk zeggen? Geen idee. Echt niet. Ingeving, alles moest kapot. Ik had toen zo’n hekel aan de hele situatie, aan mezelf... Ik vond niet dat ik jou daar in moest betrekken. Ik schaamde me voor alles, ook tegenover jou.’

‘Ik wilde je zo graag helpen.’

‘Weet ik. Maar dat kon ik niet toelaten. Wat ik daar allemaal deed met die mannen... Iedere keer had ik het gevoel jou te verraden, niet eerlijk tegen je te zijn.’

‘Waarom deed je het dan?’

Hij keek me verwijtend aan, alsof ik een domme vraag stelde. ‘Geld, Jarno, ik had geld nodig om te eten.’

‘Waarom nam je dat dan niet van mij aan? Je hoefde het niet te doen met die mannen, ik had je eten kunnen betalen. Daar hoefde je het niet voor te doen.’

Hij werd fel. ‘Suggereer jij nou dat ik het ook deed omdat ik het gewoon lekker vond?’

‘Nee, dat bedoel ik niet. Maar waarom...’

‘Ik kon toch niet de hele tijd op jouw zak teren? Jouw ouders wisten van niets, ze wilden niet weten dat je een vriendje had en ineens gaat de koelkast een stuk sneller leeg en je geeft ineens twee keer zoveel geld uit. Heb je daar nooit vragen over gekregen?’

‘Niet echt.’

‘Dat was dan zeker een keer gekomen, dat weet ik zeker. Dat wilde ik voorkomen. Jij ging geen problemen krijgen door mijn kutsituatie.’

‘Ik had wel wat verzonnen.’

‘Ik walgde van mezelf, Jarno, om alles wat ik deed. Jij verdiende beter. Jij hoorde niet eens in dat park thuis.’

‘Jij ook niet.’

Hij keek naar me. 'Dank je.'

'Waarom?'

'Jij bent de enige die dat zegt. De rest kon het allemaal geen moer schelen toen. Ze ontweken me, omdat ik in dat park was. Niemand vroeg zich af waarom.'

'Je was sowieso een rare met dat rode haar,' grijnsde ik.

Hij glimlachte. 'Ja. Afgeknipt toen het weer goed ging.'

'Twee keer zelfs.'

'Twee keer ja. Na die eerste keer, dat was de mooiste tijd van mijn leven. Pa van de drank af, jij...'

We keken elkaar even aan. Ongemakkelijk.

'Maar goed, ik heb het nu wel weer voor elkaar.' Hij keek om naar zijn koelkast. 'Ik heb nog een meesterlijk dessert.'

'Oe, een toetje, lekker.'

Hij keek bestraffend. 'Dessert, Jarno, dessert,' zei hij lachend. 'Dit mag geen toetje heten.'

Ik zat onderuit op zijn bed, tv aan, uitbuiken. Over dat dessert had hij geen woord teveel gezegd. Stijn zat in de hoek, zijn knieën opgetrokken. Ik nam een slok van mijn mok.

'Zow, je zet zelfs culinaire koffie.'

'Lekker hè?'

'Heerlijk.'

'Gejat spul, moet ik toegeven. Nou ja, overblijfsels, wordt anders toch weggegooid. Restaurant van school.'

Ik lachte. 'Crimineel.'

Hij kon de grap hebben.

'Wat studeer jij nou eigenlijk?'

Het werd snel laat, we hadden de hele tijd zitten praten over mijn studie, herinneringen aan onze oude school. Het stappen, Ralf en Wijnand. We hadden het over seks, we hebben zelfs zitten lachen toen ik vertelde dat Wijnand mij wel neukte maar niet andersom. Hij kon niet veel hebben, verkrampte altijd. Stijn stelde zelfs nog voor om hem eens flink zat te voeren, dan zou hij wel ontspannen. Met een lach uiteraard. Het was gezellig, zonder enige reserves. Hij praatte maar door, zonder schaamte. Hij was volgens mij blij dat hij eindelijk eens zijn hele verhaal kon vertellen. Maar het was al laat, ik keek op mijn horloge.

'Ik moet zo gaan, anders mis ik de laatste trein.'
Ik wist wat hij ging zeggen, en ik wist wat ik dan zou doen.
'Blijf slapen,' hoorde ik hem zeggen, 'kom op. Het is nu veel te gezellig.'
Ik haalde mijn schouders op.
'Ik kan een luchtbedje neerleggen, als je dat liever hebt.'
'Nee, hoeft niet.'
'Dus je gaat?'
Ik keek hem aan en glimlachte. 'Nee, doe nog maar een biertje.'

Ik zorgde er voor dat ik niet helemaal dronken werd. Hij deed dat ook niet. Hij had zichzelf helemaal onder controle, had hij me verteld. In zijn eentje dronk hij nooit, alleen als er iemand bij was, voor de gezelligheid. Maar alleen op zijn kamer durfde hij geen druppel aan te raken. Ik vond dat knap. Ik kneep mijn laatste blikje fijn en gooide die in de afvalbak op zijn balkon.

'Nog eentje?' vroeg Stijn vanuit zijn kamer.

'Nee.'

'Slapen?'

Ik draaide me om en knikte.

'Waar denk je aan?'

'Dat ik blij ben dat ik je gesproken heb vandaag. Dat alles nu eindelijk is uitgepraat. Ik heb lang met een hoop vragen gezeten.'

Stijn keek schuldig.

'Ik was ook nog lang niet over alles heen toen ik al iets met Wijnand kreeg. Dat wist hij, en daar ging hij goed mee om.'

'Netjes.'

'Hij was net van Ralf af, dus we hielpen elkaar, zeg maar,' lachte ik.

'Weet hij dat je hier bent?'

'Nee,' zei ik meteen. 'En dat hou ik ook zo. Ik denk niet dat hij daar blij mee gaat zijn. Dus hoeft hij het ook niet te weten. Als er nou meer aan de hand was... Maar hij gaat zich dingen in zijn hoofd halen die er niet zijn.'

Stijn glimlachte. 'Je hebt wel gelijk denk ik.'

Samen leunden we nog even op het muurtje en keken over de huizen heen.

'Het wordt koud,' zei ik.

'Naar binnen dan.'

'Dat we ooit in dat park hebben geslapen met dit weer.'

'Ja,' lachte hij, 'inderdaad.'

'Het had ook wel wat.'

'Ik heb die deken nog.'

'Echt?'

'Die doe ik nooit meer weg. Maar als je wil, ik kan hem hier neerleggen, als je de ouwe sfeer weer wilt proeven.'

We lachten.

'Nee,' zei ik, 'binnen is warmer.'

Niet veel later lagen we naast elkaar, op onze rug.

'Je hebt gelijk, dit is veel beter dan die deken in het park,' zei Stijn.

Ik lachte. 'Zachter ook, met zo'n matras.'

Zijn arm raakte die van mij. Huid tegen huid. Stijn draaide op zijn zij, rug naar me toe. Het lag niet echt makkelijk in dat eenpersoonsbed. Misschien had ik toch voor dat luchtbedje moeten kiezen. Ik draaide ook, lag vlak achter hem. Ik voelde de rand bij mijn rug, ik viel er nog net niet uit. Ik hoorde Stijn zijn ademhaling. Die sliep nog niet, dat kon ik horen. Als hij sliep ademde hij anders. Hij ging nog minstens twee keer omdraaien wist ik. Dat deed hij altijd. Ik voelde een knoop in mijn buik. Stijn zuchtte en draaide om. Even keken we elkaar aan, daarna sloot hij zijn ogen weer. Hij deed alsof er niets aan de hand was, maar hij moest nu toch ook aan toen denken? Dat kon bijna niet anders. Ik keek naar zijn gezicht. Ontspannen, zijn oogleden bewogen zachtjes. Maanlicht, geen gordijnen dicht, ik kon alles goed zien. Hij keek altijd serieus als hij sliep, of bijna sliep. Ik glimlachte. Hij was niet veel veranderd. Ik hoestte een keer, schraapte mijn keel. Hij deed zijn ogen weer even open. Die ogen... Hij was echt niets veranderd. Voor hij ze dicht kon doen tilde ik mijn hoofd iets op en drukte zachtjes een kus op zijn lippen. Nu waren zijn ogen helemaal open. Ik moest het doen, kon het niet tegenhouden. En niet voor één keer. Ik kuste hem weer. Stijn bleef liggen zoals hij lag. Verbaasd. Dat was ik ook, maar ik wilde het niet tegenhouden. Pas toen ik mijn arm om hem heen sloeg en begon te zoenen kwam hij ook in beweging. Hij pakte me vast en draaide me mee, op zijn rug. Ik lag op hem en keek hem aan. Ik bukte en kuste hem weer. Hij zei niets gelukkig. Ik duwde met mijn bekken, wreef mijn boxer over die van hem. Hij werd hard, net zoals ik. Achter mijn rug trok ik mijn boxer uit. Ik wilde naakt tegen hem aan liggen. Onder me trokken zijn handen aan zijn boxer. We hielpen elkaar. Eindelijk lag ik naakt op hem. Ik likte langs zijn lippen en duwde mijn tong traag zijn mond in. Hij likte terug, ze draaiden om elkaar heen. Hij sloeg zijn benen om mijn heupen. Hij klemde me tegen zich aan. Hij ademde zwaar door zijn neus. Zijn handen gleden over

mijn rug en knepen in mijn billen. Hij stuurde me. Mijn pik gleed over zijn ballen en weer terug over zijn buik. Hij streelde mijn wang. Zijn vingers raakte mijn mondhoek. Ik hapte, zoog twee vingers naar binnen. Ik draaide mijn tong er omheen. Hij trok ze terug, en kustte me. Hij drong zijn tong wild mijn mond in. Zijn hand op mijn billen duwde. Ik gleed weer naar beneden. Ik wist wat hij wilde. Zijn andere hand trok zich weer terug, pakte mijn stijve en richtte. Ik duwde tegen hem aan. Ineens duwde hij me omhoog, leunde op zijn elleboog en trok een laatje van het kastje naast zijn bed open. Hij pakte een condoom, trok de verpakking open. Ik zat rechtop, keek hoe hij het omdeed bij me. Hij kneep haastig in een tube glijmiddel en smeerde me in. Hij liet de tube naast het bed vallen, trok me terug op zich en gleed met zijn handen over mijn rug. Hij trok zijn benen nog iets verder op. Ik voelde, masseerde hem. Daarna ging het snel, Stijn wilde niet wachten. Met een kreun liet hij mijn eikel toe. Ik wachtte even, zijn hielen duwden op mijn billen. Ik gleed verder naar binnen en voelde de warmte om mij heen gaan. Zijn hand op mijn hoofd duwde mijn mond stevig tegen die van hem. Hij zoende nog steeds wild, hijgend bijna. Ik bewoog heen en weer, steeds sneller op zijn aangeven. Het bed kraakte, Ik kreunde met Stijn mee. Af en toe kneep hij zijn spieren samen. Toen hij dat voor de derde keer deed ontplofte ik. Ik gleed diep bij hem naar binnen, hield hem daar en duwde nog een laatste keer. Ik trilde, tilde mijn hoofd op en keek diep in zijn ogen toen ik kwam. Stijn hield me stevig vast toen ik schokkend spoot. Ik liet me op hem zakken, lag zwaar op zijn lichaam. Ik gleed traag uit hem maar hij hield me tegen.

‘Blijf,’ zei hij, ‘nog even. Hou hem hard,’ zei hij terwijl hij met zijn spieren kneep.

Hij greep tussen ons in en begon zich af te trekken. Ik ging meer omhoog, duwde zijn hand weg en nam het over. Ik probeerde voorover te bukken en likte zijn eikel. Hij kneep met schokjes in mijn piemel, die redelijk hard bleef. Ik duwde hem wat dieper.

‘Doe dat nog eens.’

Ik duwde weer. Stijn kneep hard en met een harde kreun spoot hij op zijn buik. Hij kneep hard in mij, diep in hem. Ik stootte mee met de schokken van zijn orgasme. Hij ontspande, zakte dieper weg in zijn kussen. Ik boog voorover en kustte hem. Langzaam kwamen we tot rust. We nestelden ons zoenend tegen elkaar, keken elkaar aan, streelden en probeerden te slapen.

‘Sorry,’ zei Stijn na een tijdje, ‘dit had ik nodig, al dacht ik dat het nooit meer zou gebeuren.’

'Waarom?'

'Om dat van toen af te ronden.'

'Ik misschien ook wel.'

'Ik was het echt niet van plan.'

'Ik ook niet.'

Stijn gaf me een kus.

'Goed zo. Morgen praten we verder.'

Hij draaide me op mijn zij, rug naar hem toe. Ik voelde hem tegen me aan kruipen, arm over me heen, hij aaide even over mijn buik en borst en bleef toen stil liggen. Hij sliep even later. Dat kon ik aan zijn ademhaling horen.

Chapter 9

Ik werd wakker toen hij bewoog. Echt wakker. Ik was me al bewust van zijn ademhaling, zijn hand, zijn lichaam, zijn geur. Even dacht ik in het park te liggen. Toen hij bewoog en ik mijn ogen een stukje open deed wist ik weer waar ik was.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ik.

‘Geen idee. Uurtje of tien denk ik, als ik naar het licht buiten kijk.’

‘Het is warm.’

‘Nadeel van een zolderkamer.’

Hij klom over me heen en liep naar de balkondeur. Hij zette hem op een kier en draaide zich om.

‘Koffie aanzetten?’

‘Lekker.’

Ik keek naar hem, naar de zijkant van zijn lichaam, hoe hij naakt zijn koffiemachine met water vulde en aanzette. Daarna rommelde hij met een klein elektrisch oventje. Hij pakte een rol, sloeg die op de rand van het aanrecht en draaide het open. Croissants om zelf te maken. Hij keek opzij en grijnsde.

‘Niet kijken.’

‘Word je daar verlegen van?’

‘Nee, maar dit is eigenlijk heel erg. Deeg maak je beter zelf.’

‘Vakidoot.’

‘Het is het enige wat ik heb.’

Ik ging op mijn elleboog leunen en glimlachte. ‘Ik heb het nou toch al gezien.’

‘Nog niet wat ik er verder mee ga doen. Omdraaien of naar buiten.’

Ik keek door de open deur, heldere blauwe lucht. Ik stapte uit bed en ging op zijn balkon staan. Niemand die me verder beneden mijn middel kon zien. Er schuurde zand onder mijn voeten. Ik leunde op het muurtje, keek de straat in. Stijn stond ineens achter me, hij legde zijn handen even tegen mijn billen.

‘Wat sta je te denken?’

‘Vannacht,’ zei ik zonder om te kijken.

'Spijt van?' vroeg hij achter me.

'Gek genoeg niet.'

'Waarom niet?'

'Ik zou het wel moeten hebben, en me schuldig voelen, maar dat is niet zo. En dat vind ik raar.'

Stijn leunde voorover, zijn handen stonden naast mijn ellebogen.

'Dit was iets van voor Wijnand,' zei ik, 'iets wat ik nog af moest ronden.'

Klinkt dat raar?'

'Nee.'

Ik haalde mijn schouders op en ging weer rechtop staan. Hij moest het muurtje loslaten, ik pakte zijn handen en hield ze tegen mijn buik.

'Je was toen ineens weg, dit moest nog. Een laatste keer. Een soort van afscheid of afsluiting van wat we gehad hebben.'

Zijn duim wreef. 'Het spijt me, wat ik toen gedaan heb.'

'Mooi zo,' zei ik. Ik keek half om en lachte. 'Toen was toen. We zijn goed terecht gekomen.'

Stijn glimlachte en drukte zijn neus in mijn nek. Zachtjes kuste hij mijn schouder. Ik kneep in zijn handen. Hij trok me dicht tegen zich aan, ik voelde het langzaam wat harder worden tegen mijn billen. Zijn kussen in mijn nek werden langer, hij zocht mijn wang. Ik draaide iets opzij en liet hem mij zoenen. Eén hand had hij los, hij speelde met mijn ballen. Ik kroop langs zijn onderarm omhoog.

'Stijn...'

'Niet doen?' grinnikte hij.

'Nee,' zei ik zachtjes.

Hij liet me los. 'Je hebt gelijk.'

'Kleren aan,' zei ik, 'anders loopt het helemaal uit de hand.'

Hij liep voor me de kamer in, en trok wat kleren aan. Ik vond mijn boxer pas na wat zoeken terug.

'Hoe doe jij dit?' vroeg ik even later aan tafel.

'Wat?'

'Die croissants.'

'Beetje ham en kaas erin draaien.'

'Ja, dat snap ik. Maar als ik dat zou doen dan heb ik afbakcroissant met ham en kaas.'

Stijn lachte. 'Dat is dit ook.'

'Dit smaakt anders. Beter.'

Hij grijnsde. 'Hand van de meesterkok. Nee gek, dit smaakt precies

hetzelfde, gewoon spul uit de supermarkt. Aanbieding zelfs.'

'Deze week in de bonus...,' deed ik de reclame na.

'Precies.'

'Het is lekker.'

Ik ging achteruit zitten en leunde met een arm op de rugleuning. Strekte mijn andere arm voor mijn mok.

'Het was lekker Stijn.'

'Dat vond ik ook,' zei hij dubbelzinnig.

'Ik had het over het ontbijt, Stijn.'

'O. Dat andere was niet lekker?'

'Jawel. Lang geleden dat ik het zo gedaan heb, maar daar hebben we het al over gehad.'

'Lang geleden dat ik het zo gedaan heb, met iemand die ik leuk vond.'

We keken naar elkaar.

'Jij bent de eerste sinds...Je weet wel,' zei hij toen ik een slok koffie nam.

Ik keek op van mijn mok.

'Vind je dat gek? Ik moest even een tijd niets van seks hebben.'

'Kan ik me voorstellen.'

'Laatste keer dat ik er plezier van had was eh... Met jou toen. De rest...'

Hij trok een soort vies gezicht.

'Ik heb me vaak afgevraagd hoe je dat deed.'

'Knop omzetten.'

'Tot daar aan toe, maar een stijve kun je niet faken.'

'Toch lukte me dat wel vaak. Knop omzetten.'

'Hoe dan?'

Hij lachte verlegen. 'Dat wil je niet weten.'

Ik glimlachte. 'Nou maak je me nieuwsgierig.'

'Terugdenken aan de leuke keren met jou,' zei hij ineens.

Nu keek ik verlegen.

'Ik moet ineens aan André denken,' zei ik.

'Die leeft niet meer, weet je dat?'

'Niet?'

Hij grijnsde. 'Kranten lezen Jarno. Ik zag de overlijdensadvertentie.'

'Aparte vent ook.'

'Hij was de enige die mij met respect behandelde. Ik ben er vaak thuis geweest. Hij heeft me nooit aangeraakt, dwong me tot niets. De rest dacht dat ze je konden bezitten als ze betaalden, dan vonden ze dat ze alles met je mochten doen. André nooit. Hij genoot en was dankbaar.'

'Ja, dat is waar denk ik.'

'Ik ben naar zijn begrafenis geweest,' zei Stijn tegen zijn mok op tafel. 'Ik

zat net op kamers. Ik weet niet, ik moest er naar toe. Ik was weg uit dat wereldje, zag er niemand meer van. Ik heb hem nog eens opgezocht, verteld wat er toen in dat park gebeurd was en dat ik alles weer een beetje onder controle had. Hij feliciteerde me, echt. Aardige vent.’ Stijn keek me aan. ‘Ik heb hem nog één keer laten genieten. Stom hè?’

Ik glimlachte. Stijn stond op.

‘Nog koffie?’

Ik was nog bijna de hele middag gebleven. Samen lunch gemaakt. Samen nog wat gedronken. De laatste blikjes bier had hij me meegegeven. Die wilde hij niet in huis houden. Ik ben gegaan zonder afspraken. Geen vervolg, geen verplichtingen. Thuis ging ik meteen douchen. Voor mijn gevoel alles van Stijn van me af wassen voordat Wijnand thuis zou komen. Ik vond het een raar idee om te doen. Na de douche zette ik een knop om, even niet meer aan Stijn denken. Dat was nu geweest. Klaar. Afgerond. Ik was blij dat ik hem gesproken had, gezegd had wat ik altijd al had willen zeggen. De seks was bijzaak, deel van de afsluiting. Strak kwam Wijnand thuis, en daar keek ik naar uit. Ik zette de blikjes in de koelkast, op eentje na. Ik wilde nog even één biertje drinken van Stijn.

Wijnand merkte niets aan mij. Hij kwam binnen zoals altijd, we gaven elkaar een kus. Samen eten, nog wat drinken met Gijs en Karlijn. Zelfs Karlijn merkte niets aan mij volgens mij en dat was op zich best een compliment. Natuurlijk dacht ik er toch nog veel aan, zeker de eerste dag. Het had indruk gemaakt, het voelde ook raar. Alsof het opnieuw net uit was tussen Stijn en mij. Maar nu definitief. Dat was goed, maar ik moest er wel doorheen.

‘Nog één biertje?’

Ik lag al in bed en grijsde. ‘Eentje dan.’

Wijnand trok de koelkast open en pakte twee flesjes.

‘Waar komen die blikjes eigenlijk vandaan?’

‘Zaterdag klasgenoot tegengekomen,’ zei ik zonder twijfel, ‘biertje mee gedronken. Ik heb de rest meegenomen.’

‘Euroshopper?’

‘Ja, het moest goedkoop.’

Wijnand lachte.

‘Hier,’ zei hij terwijl hij over me heen stapte en het dekbed over zijn benen trok.

'Proost,' zei ik met een slok.
'Ik heb een vermoeden,' zei hij ineens.
'Een vermoeden?'
'Dat er iemand stiekem een vriendje heeft.'
Daar brak me toch even het zweet van uit. 'Vriendje?'
Wijnand knikte. 'Floris.'
Ik keek hem meteen aan. 'Hoe kom je daar bij?'
'Gevoel.'
'Gevoel?' lachte ik schamper. 'Maar waarom?'
'Geen idee. Onderbuik.'
Ik nam nog een slok. 'Leg uit.'
'Even er van uit gaan dat hij homo is...'
'Of bi.'
'Of bi. Mee eens?'
'Eens.'
'Stel dat hij Jurre leuk vindt. Maar daar doet hij niets mee.'
Ik knikte.
'Kan dat niet zijn omdat hij een vriendje heeft?'
'Raar. Dat kan hij dan toch zeggen?'
'Misschien wil hij nog niet uit de kast komen.'
Nu lachte ik echt. 'Bij ons niet? Als er ergens een stel is dat zoiets oké vindt dan zijn wij het wel. Bovendien, als hij het zou vertellen dan weet Jurre ook genoeg. Win-win situatie. Sorry Wijn, maar dit is echt onzin.'
Ik lachte en pakte het lege flesje uit zijn hand. Ik zette het naast het bed en trok het dekbed over me heen. 'Genoeg gedronken jij, je begint rare dingen te denken.'
Wijnand lachte en kustte me. Ik kroop tegen hem aan en zoende terug.
'Spijt dat hij heeft liggen rotzooien met Jurre. Niet willen vertellen dat hij eigenlijk vreemd is gegaan. Dat is nogal wat om te vertellen. Ook tegen degene waar je vreemd mee hebt liggen gaan.'
Ik zei even niets. Wijnand lachte.
'Zo gek is dat niet toch?'
'Nee.'
'Zie je nou wel, mijn theorie zou zo maar eens kunnen kloppen.'
'Goed, goed, misschien. We zullen hem eens in de gaten gaan houden.'
Wijnand grinnikte en kustte me weer. Zijn hand gleed over mijn lichaam en trok me hard. Veel was daar niet voor nodig.

Ik wou dat Wijnand er nooit over begonnen was. Nu bleef ik Floris weer in de gaten houden. Af en toe vragen stellen, proberen te vissen. Hij had me niet door gelukkig. Nog niet. Jurre was al plannen aan het maken voor het weekend, we zouden gaan stappen. Daar mocht Floris niets over horen. Wijnand had nog als idee opgeworpen om hem toch mee te nemen maar daar wilde Jurre niets van weten. Hij wilde zonder hem op stap en dat snapte ik wel. Hij was ook redelijk uitgelaten toen we in de trein zaten. Eerst nog even langs Wijnand thuis en dan ging het los.

In het begin keek hij nog even wat onwennig rond, maar hij had het al snel naar zijn zin. Hij dronk bier, praatte honderduit. Er kwam een jongen voorbij gelopen die hij nakeek. Ik zag het en grijnsde naar hem toen hij zijn wenkbrauwen naar me optrok.

‘Op jacht?’

Jurre lachte. ‘Nee, niet echt. Maar ogen open houden kan geen kwaad toch?’

Ik keek nog een keer om en zag de jongen zijn vriend een kus geven.

‘Hm,’ hoorde ik achter me, ‘da’s jammer.’

Ik draaide me lachend terug naar Jurre en Wijnand. Die stootte me aan.

‘Die jongen daar was de vorige keer met Ralf hier.’

‘En nu is hij alleen.’

‘Verbaast me niks.’

‘Het kan ook zijn dat hij er al is en dat Ralf later komt.’

‘Pfft, denk je dat echt?’

‘Nee,’ lachte ik, ‘maar het zou kunnen.’

Wijnand schudde zijn hoofd. Ik kreeg een elleboog van Jurre.

‘Pak aan.’

‘O, ja, dank je.’

Ik nam een slok van mijn beker en keek rond. Goed gevuld al. Aardig wat bekende gezichten ook. De jongen stond nog steeds alleen. Hij keek rond, hield de deur naar de foyer in de gaten. Ineens glimlachte hij en zwaaide. Meteen draaide ik mijn hoofd, zou het dan toch Ralf zijn? Er kwam een jongen binnen die ik niet kende, hij glimlachte verlegen en stak zijn hand op. Daarna liep hij naar hem toe. Ze stonden een beetje onwennig bij elkaar, vooral te glimlachen. Maar die manier van glimlachen sprak boekdelen. De verliefdheid spatte er van af. Ik glimlachte ook, leuk om te zien. Ze zeiden wat tegen elkaar en glimlachten weer. Ik moest me inhouden, ik kreeg bijna zin om wat te drinken voor ze te gaan halen.

‘Die is gered,’ zei Wijnand achter me.

'Gelukkig wel.'

'Ik zei het je toch?'

Ik grijnsde. De jongen keek mijn kant op en zag me grijnzen. Hij voelde meteen dat het over hem ging. Ik keek meteen onschuldig, alsof het toeval was. Hij bleef nog even kijken, ging wat dichtert tegen de andere jongen aan staan. Ik draaide me maar om, niet meer kijken. Jurre leunde tegen de bar en stond met Wijnand te praten. Ik ging naast Jurre hangen en zette mijn lege beker op de bar. Ik voelde een hand op mijn schouder.

'Iemand nieuws bij?'

Al had ik zijn stem niet herkend, aan de manier van vragen wist ik al dat het Ralf was. Hij had toch ineens het lef om ons weer eens aan te spreken. Lang geleden, eigenlijk al sinds het uit was met Wijnand. Aan de vraag van hem snapte ik wel waarom hij dat nu toch deed.

'Ja,' zei ik half omgedraaid, 'jongen van school.'

'Leuk.'

'Ja,' zei ik. 'Heel gezellig, aardige gast.'

Ik zag Wijnand al afkeurend kijken.

'Hé, Wijnand,' zei Ralf joviaal. 'Hoe gaat ie?'

'Goed hoor.' Wijnand keek strak.

Ralf keek naar Jurre en stak zijn hand uit.

'Ralf.'

'Jurre.'

'Wil je wat drinken?'

'Ik heb nog, dank je.'

Ralf bekeek hem een keer van top tot teen, maar dat deed Jurre bij hem ook al. Ik probeerde zijn gezicht te lezen. Ik kon er niet uit opmaken wat hij van hem dacht. Ralf praatte ondertussen vrolijk door. Jurre lachte om zijn grappen, praatte vrolijk mee. Ongemerkt wist Ralf hem langzaam een klein beetje van ons weg te halen. Hoe deed hij dat toch? Hij was er wel handig in.

'Moeten we nou ingrijpen?' vroeg Wijnand.

'Nee, lekker laten gaan. Als het echt fout dreigt te gaan dan zien we wel weer. Tot nu toe gaat er nog niets fout. Het blijft bij praten, let maar op. Straks even naar zijn vrienden, toevallig weer tegenkomen en dan wat te eten gaan halen. Werkt altijd.'

Wijnand schudde zijn hoofd. 'Je kent hem goed.'

'Jij toch ook?' grijnsde ik.

Tot zover had ik gelijk, Ralf ging even naar zijn vrienden. Hij had nog geprobeerd of Jurre mee wilde gaan dansen maar daar had Jurre voor bedankt. We keken hem met zijn drieën na.

‘Oké,’ zei Jurre, ‘zeg het maar.’

‘Hoe zeg ik dit netjes? Hij is best aardig en gezellig, maar we hebben er ook een beetje slechte herinneringen aan.’

‘Zoiets,’ beaamde Wijnand.

Jurre keek me half lachend aan. ‘Dat is jouw ex?’

‘Nee, die van hem. Al moet ik toegeven dat ik er ook wel eens... Laat maar, kun je wel raden.’

Hij keek met een ruk naar Wijnand.

‘Ja, ik weet het. Domme zet van me.’

‘Hij lijkt me wel aardig.’

‘Is hij ook. Hij heeft er alleen moeite mee een relatie langer vol te houden dan een maandje, hooguit een paar.’

‘Een jager dus.’

‘Kun je wel stellen.’

‘Maar jij hebt er ook iets mee gehad?’ vroeg Jurre aan mij.

‘Het is maar hoe je het wil noemen. Ik heb hem hier leren kennen. Mee gezoend, later is hij nog een keer bij mij thuis geweest. Dat liep wat minder goed af.’

‘O?’

‘Betrap door mijn vader. Daar is de hele rotzooi zo’n beetje mee begonnen thuis.’

‘Ai.’

‘En daarna heeft hij Wijnand ingepakt. Ik heb hem er nog even van weerhouden door zelf met Wijnand te gaan zoenen, maar dat mocht op de lange duur niet helpen.’

‘Want?’

‘Ik had ondertussen iets met Stijn.’

Jurre schudde een keer met zijn hoofd. ‘Lekker wereldje weer dit.’

‘En toen het tussen Stijn en mij fout ging,’ praatte ik verder alsof er niets aan de hand was, ‘was hij net weer van Ralf af, dus toen zijn we met elkaar verder gegaan.’

Jurre lachte.

‘Ik wil maar zeggen: kijk uit voor hem. We gunnen je een vriendje hoor, zolang het maar niet Ralf is. Dat gaat zeer doen bij je.’

‘Ik heb de boodschap begrepen.’

‘Straks komt ie nog wel een keer, vraagt hij of je zin hebt om wat te gaan eten hier in de foyer.’

'Altijd lekker toch?'

'Als je het daar maar bij laat.'

Ik keek langs Jurre af en zag de jongen weer naar me kijken. Hij had ons met Ralf gezien, dus waarschijnlijk trok hij nou de verkeerde conclusies.

'Ik vreet hem leeg en verder niets dus?' hoorde ik Jurre zeggen.

Wijnand lachte. 'Kijk uit is alles wat ik zeg.'

Ik dwaalde af met mijn gedachten. De eerste keer dat ik hier was. Met Ralf. Ik kon niet zeggen dat ik er spijt van had. Wijnand had meer haatgevoelens tegen hem dan ik. Ralf had me geholpen, zijn ouders zelfs, door met die van mij te praten. Af en toe kon ik me nog moeilijk voorstellen dat ik toen van huis was weggelopen en in dat park was gaan leven. Stijn. Ik was nog vaak met hem hier geweest, tot het weer slechter met hem ging. Rare tijd was dat geweest. Hij woonde niet eens zo ver hier vandaan. Straks kwam hij nog binnen, wat moest ik dan zeggen? Jurre stootte me aan.

'Zo, waar was jij met je gedachten?'

'Herinneringen.'

Jurre lachte.

'Waar is Wijnand?'

'Toilet. Jij nog een biertje?'

'Lekker,' zei ik timide.

Daar was hij weer, we hadden het voorspeld. Hij wilde wat gaan eten. Wijnand kaatste het meteen af. Jurre had wel zin. Met een dikke knipoog naar ons ging hij met hem mee. Wijnand keek ze na.

'Moeten we die nu niet in de gaten gaan houden?'

'Nee, Jurre kan heel goed voor zichzelf zorgen.'

'Maar....'

'Wijnand, kappen nou. We hebben Jurre gewaarschuwd, hij kent de verhalen. Kom op zeg, hij weet vast wel wat hij doet.'

'Ik hoop het maar.'

Ik lachte en wreef hem op zijn rug.

Jurre kwam na een half uurtje terug. Alleen. Ralf kwam een minuutje later de zaal in. Jurre keek balorig. Ik grijnsde, die blik van hem zei niet veel goeds. Wijnand keek nieuwsgierig, maar Jurre liet niets los. Het enige wat hij zei dat er niets gebeurd was. Ik geloofde hem wel, ondanks die blik van hem. Ik ging nog wat te drinken halen. Het was druk bij de

bar, Jurre en ik stonden naast elkaar, Wijnand stond op een klein afstandje. Ik wachtte tot ik aan de beurt was.

'Wat een voorspelbare slijmbal is het,' zei Jurre in mijn oor.

'Ik weet het.'

'Hij bood me een hapje aan en toen wist ik al dat hij me wilde voeren. Echt doorzichtig.'

Ik lachte. Jurre kwam nog wat dichterbij tegen me aanhangen, zijn hand pakte even mijn vingers vast, tussen mij en de bar.

'Maar hij zoent wel lekker.'

'Wat?'

Ik keek opzij en zag hem balorig kijken.

'Je zit me te fucken.'

'Nee, we hebben gezoend. Had ik zin in.'

Ik schudde mijn hoofd. 'En nu?'

'En nu niets. Nou ja, hij werd een beetje hangerig, zeker toen ik zei dat ik terug de zaal in ging. Hij wilde nog even blijven.'

'Wat heb je gezegd? Hij kwam later terug dan jij.'

'Dat ik gewoon even zin had om te zoenen, dat hij er verder niets achter moest zoeken.'

Ik schoot in de lach.

'Volgens mij vond hij het niet zo erg. Beetje teleurgesteld misschien.'

'Vooral omdat jij het eerder zei dan hij. Drie bier.'

De barman knikte.

'Zou kunnen,' zei Jurre. Hij keek me aan en lachte. 'Waarschijnlijk wel ja.'

'O, nee,' zei Jurre ineens na een half uur.

'Wat?'

'Ralf staat daar met een jongen te praten. Zijn lichaamstaal zegt me genoeg.'

'Waar?'

Wijnand en ik speurden de zaal af. We zagen hem al snel staan.

'Volgende slachtoffer,' zei Wijnand.

'Dat dacht ik toch niet,' zei Jurre heel beslist. 'Ik heb die jongen al een tijdje zien staan. Die is van mij.'

Ik lachte. Jurre keek me aan en knipoogde.

'Hij staat er al een tijdje alleen, beetje onwennig om zich heen te kijken.'

'En dan nu Ralf.'

Jurre sloeg tegen mijn rug. 'Ben zo terug.'

Wijnand en ik keken hem na. Ralf stond nog steeds met de jongen te praten, Jurre ging er in een rechte lijn op af. Hij legde even zijn hand tegen de rug van Ralf, hij lachte. Ze stonden met zijn drieën bij elkaar, we zagen alleen maar de rug van Jurre. Ralf keek een beetje verstoord. Ik kende Ralf goed genoeg, hij deed gewoon gezellig, maar dat hield hij niet lang vol. Die ging nog wel bijdehand doen. De jongen lachte, Jurre maakte volgens mij de goede opmerkingen. Ralf werd ongeduldig. Jurre wees met zijn vinger naar Ralf en daarna naar de jongen. Ze knikten. Jurre legde even zijn hand tegen de arm van de jongen en draaide zich om. Hij liep naar de bar, keek naar ons en grijnsde. Hij stak zijn tong uit, lachend. Ralf was wat dichterbij de jongen gaan staan, praatte tegen hem met zijn mond vlak bij zijn oor. Hij raakte even zijn arm aan. Trok de jongen nou terug, om wat afstand te bewaren? Nee, hij lachte naar Ralf. Jurre kwam weer terug, ging zo bij ze staan dat Ralf weer iets meer afstand moest nemen. Hij gaf eerst Ralf zijn beker, daarna de jongen. Hij proostte, tikte tegen zijn beker aan. Jurre bleef maar praten, Ralf kwam er bijna niet meer tussen.

'Jurre is gek,' zei Wijnand.

'Jurre is goed,' antwoordde ik.

Wijnand lachte. Ralf begon op te geven zag ik. Hij stond naast ze, keek rond terwijl hij een slok nam. Een paar van zijn vrienden kwamen er bij staan. Ralf zei wat tegen Jurre en de jongen, Jurre wachtte af. De jongen haalde zijn schouders op, Jurre schudde nee. Ralf kneep even in hun schouders en ging toen weg. Met zijn vrienden naar de dansvloer.

We waren ze kwijt. Ik zag ze nergens meer. Wijnand en ik waren even wat te drinken gaan halen bij de bar, toen we omdraaiden en terug de zaal in keken was Jurre weg. De jongen ook.

'Hij pakt het snel aan.'

Ik knikte terwijl ik nog door de zaal zocht. Nergens meer te zien.

'Missie geslaagd?'

Ik lachte. 'Daar ziet het wel naar uit.'

Wijnand sloeg een arm om me heen en gaf me een kus. Ik kuste terug. Ik keek hem aan en grijnsde.

'Nee, Wijnand, we gaan ze niet zoeken.'

Hij pakte mijn hand en trok me mee naar de dansvloer.

Dat zoeken moest toch. Het liep tegen sluitingstijd. We kwamen hem tegen in de foyer. De jongen had zijn jas al aan. Ze lachten naar elkaar. Jurre zei iets, de jongen lachte en kreeg een kus op zijn wang. Even hielden ze elkaars hand vast, daarna ging de jongen naar buiten. Jurre draaide zich om, zag ons staan en glimlachte. Hij kwam naar ons toe. 'Zo maar eens gaan?' zei hij alsof er niets aan de hand was. Ik lachte. 'Is goed. Maar daarna vertel je ons alles.'

'Goed,' zei Wijnand op zijn slaapkamer, 'hij heet Tom, jullie hebben nog wat gegeten in de foyer en wat gedronken en het is een heel gezellige jongen.'

Jurre lachte vanaf zijn matras op de grond. Ik keek half over Wijnand heen naar hem. Hij glunderde. Wijnand trok het dekbed nog wat strakker om zich heen.

'Maar wat is er verder gebeurd?' vroeg hij daarna.

'Niet veel. Gewoon zitten praten.'

'Waarover dan?'

'Zijn school, mijn studie.'

'Hoe oud is hij eigenlijk?'

Jurre grijnsde. 'Vijftien. Beetje jong dus.'

'Eerste keer dat hij er was?'

'Ja, dat kon je ook wel merken. Voorzichtig, beetje nerveus. Het lullige was, hij had er afgesproken met iemand die hij kende, maar die is dus nooit op komen dagen.'

'Flauw.'

'Ja, dat vond ik ook. Hij baalde, eigenlijk wilde hij wel weer gaan, maar toch blijf je dan wachten. Je weet nooit of ie toch nog komt.'

'Dan bel je toch,' zei Wijnand half verbaasd.

'Had ie gedaan, maar die jongen zijn telefoon stond uit.'

'Wat vond hij van Ralf?'

Jurre lachte. 'Hij vond hem wel aardig.'

Wijnand siste afkeurend tussen zijn tanden.

'Kom op Wijnand, dat is hij ook best wel. Goed, met een dubbele agenda, maar hij is wel aardig als je hem verder niet kent.'

'Oké, oké...'

Jurre lachte. 'Je had zijn gezicht moeten zien toen ik er bij kwam staan.'

'Dat hebben we.'

'O ja, jullie stonden de hele tijd te kijken ja, ook toen Ralf eindelijk afdroop.'

'Vind je het gek?' vroeg ik verontwaardigd.

'Nee hoor, daarom ging ik ook even iets met hem te eten halen in de foyer, toen jullie naar de bar liepen.'

'De Ralf-truc?' vroeg Wijnand.

'Nee, hij wilde niets eten, zelfs geen hapje.'

Ik grinnikte.

'En wat is er toen nog gebeurd?' vroeg Wijnand nieuwsgierig.

'Niets.'

'Niet gezoend?'

'Nee.'

Ik keek naar zijn gezicht, dat stond behoorlijk strak.

'Wilde hij niet?'

'Geen idee. Hij begon er niet mee in ieder geval.'

'Jij dus ook niet.'

'Nee,' zuchtte Jurre.

'Je vindt hem wel leuk.'

'O, zeker wel.'

'Maar?'

Jurre zuchtte nog een keer.

'Weet je,' zei hij, 'hij wilde wel, maar durfde niet goed. Hoe hij keek naar me... Ik wist genoeg. Ook na zijn hand tegen mijn arm en mijn been en zo.'

'Klinkt goed.'

'Te goed. Ik vond dat ik het niet moest doen. Hij vond me wel heel erg leuk geloof ik.'

'Dat was te zien.'

Jurre ging verliggen. 'Ik vond dat ik het niet kon maken.'

Ik keek naar hem. 'Floris?'

Jurre lag op zijn rug en draaide zijn hoofd naar me toe. Hij knikte.

'Daar heb je toch geen verantwoording aan af te leggen?' vroeg Wijnand verbaasd.

'Nee, maar die blijft leuker. Dat kan ik Tom niet aan doen.' Hij keek naar ons. Hij zocht bevestiging. 'Kom op, dat is toch zo? Stel dat het iets zou worden, wat dan? Heb ik iets met hem terwijl Floris nog steeds niet uit mijn kop is. Dat kun je gewoon niet maken, dat snappen jullie ook wel.'

Ik glimlachte. 'Je hebt wel gelijk denk ik.'

'Stom, maar wel gelijk. Ik moet die Floris toch eens uit mijn kop zien te krijgen.'

'Misschien,' zei ik.

Jurre draaide zich weer op zijn zij.

'Welterusten.'

'Slaap lekker,' zei ik naar zijn rug toe.

Wijnand deed het licht uit. Ik kroop tegen hem aan, gaf hem een kus in zijn nek die hij beantwoordde met een zachte kneep in mijn kruis achter zich. Jurre draaide, ik heb hem niet meer in slaap horen vallen.

Jurre was een stuk vrolijker de volgende ochtend. Hij zat rechtop op zijn matras toen ik mijn ogen open deed. Hij grijnsde naar me.

'Twee sms'jes van hem.'

Ik glimlachte terug. 'Van Tom?'

Hij knikte. Wijnand werd wakker. Hij kreunde.

'Hé,' zei ik zachtjes, 'ook al wakker?'

'Nee.'

Ik lachte. 'Kom, wakker worden, ik heb zin in een ontbijtje.'

Wijnand was mee opgestaan, zijn ouders waren al lang beneden. We zaten met zijn drieën aan tafel.

'En nu?' vroeg Wijnand.

Jurre keek vragend. 'En nu?'

'Ja, na gisteravond en de sms'jes vanmorgen. Ga je er nog wat mee doen?'

Jurre haalde zijn schouders op. 'Daar denk ik nog even over na.'

'Je moet ze wel beantwoorden vind ik.'

'Heb ik al gedaan hoor.'

'Heel goed,' glimlachte Wijnand. 'Ga je dit aan Floris vertellen?'

Jurre keek op met een ruk van zijn hoofd. 'Nee. Jongens, alsjeblieft, we gaan hem hier nog even niets over vertellen. Floris proberen jaloers te maken met een andere jongen. Dat is zó goedkoop...'

Ik hield mijn twee handen op. 'Ik zeg niks.'

Het was raar om Floris maandag weer te zien, zeker met de opmerking van Jurre erbij in mijn hoofd. Ik hield mijn mond, maar het voelde toch ongemakkelijk toen hij vroeg hoe ons weekend was geweest. Maar Jurre wilde hem echt niets laten weten. Niet jaloers maken. Halverwege de dag kwam ik hem nog een keer tegen, alleen. Hij zag me, kwam meteen op me af en hield me staande.

'Jarno.'

'Hé.'

Hij keek strak.

'Zijn jullie uit geweest zaterdag, bij jou in de stad?'

'Wijn en ik?'

'En Jurre.'

'Hoe ben jij daar achter gekomen?'

'Gehoord.'

Ik knikte. Wat kon ik anders? Dit was ongemakkelijk. Dit voelde als ver-
raad. Dat was het ook natuurlijk. Ik keek hem aan. Floris was jaloers.

Chapter 10

Hij keek niet alleen jaloers, hij keek getergd.

‘Floris, het zit anders dan je denkt.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Wijnand en ik gingen naar een gay feest, gaan we vaker naar toe. Sterker nog, daar hebben we elkaar leren kennen. Dat vertelden we Jurre en die vond het wel interessant. Ik wist niet of jij het wel zo interessant zou vinden.’ Ik wachtte even met praten. ‘Mag ik het je eerlijk zeggen? Ik weet niet eens zeker of je wel homo bent of niet. En als je dat niet bent vraag ik me af of je het daar wel zo leuk zou vinden.’

‘Vast wel.’

‘Dus je bent het wel?’ vroeg ik.

Floris keek me aan. ‘Ik dacht dat dat wel duidelijk was.’

‘Ik had er niet om durven wedden. Echt niet.’

‘Jurre weet dat wel. Hij wilde mij niet meehebben zeker?’

Ik zuchtte. ‘Nee, dat is het niet.’

‘Wat dan wel?’

‘Nou,’ zei ik.

Floris keek me ineens indringend aan.

‘Daar komt ie aanlopen. Vertel hem maar niet dat ik weet dat jullie uit zijn geweest daar.’

‘Eh, nee,’ zei ik verbaasd.

Floris draaide zich om en liep weg. Jurre sloeg tegen mijn arm waardoor ik me half omdraaide.

‘Wat heeft die ineens? Hij ziet me aankomen, trekt zijn gezicht op onweer en hij loopt weg. Je hebt hem toch niet verteld dat we uit zijn geweest hè?’

Ik zuchtte. Ik werd hier een beetje gek van. Floris mocht niet weten dat we uit waren geweest, maar dat wist hij wel en dat mocht Jurre weer niet weten. Als ze zo om elkaar heen bleven draaien dan werd het nooit meer wat. Goed, dat Floris het niet mocht weten dat was ook mijn idee. Maar hij was er wel achter gekomen. Hoe eigenlijk? Zou iemand ons gezien hebben? Moest haast wel. Maakte verder ook niet uit, hij wist het en dat

was probleem genoeg. En dan vroeg hij me weer om niet tegen Jurre te zeggen dat... Ja, doe, daar had ik allemaal geen zin in.

'We zijn gezien denk ik,' zei ik tegen Jurre. 'Hij weet dat we uit zijn geweest.'

'Wat?'

'Ja, meer weet ik ook niet. Ik heb maar gezegd dat we naar een gay feest zijn geweest en dat ik niet zeker wist of hij nou wel of niet homo was.'

Jurre lachte.

'Ja, hallo, ik moest iets.'

'Geloofde hij het?'

'Half. Hij zei dat jij dat allang wist. Hij denkt dat jij hem niet mee wilde hebben.'

'En verder? Zei hij daar verder nog iets over?'

'Niets, toen kwam jij aangelopen.'

'Kut,' zei hij fel met een trek van zijn hoofd.

'Doe met de informatie wat je wil. Ik weet het ook even niet meer.'

'Hij zoekt het maar uit.'

'Daar meen je niets van. Ik zeg nog maar één ding: hij reageerde jaloers. Meer zeg ik niet.'

Ik sloeg tegen zijn schouder en liep weg, Jurre bleef half verbaasd achter.

Gemeen van me, dat wist ik ook wel. Maar wat moest ik anders? Het was hun probleem, en daar ging ik niet tussen zitten. Ik wilde Jurre er best mee helpen, Floris ook, maar ik had geen zin om verstrikt te raken in dat gedoe, dan wrong ik me er mooi tussenuit. Ik liep naar de kantine en zocht Wijnand. Hij zat met een paar jongens aan een tafel. Hij stak zijn hand op, ik knipoogde terug. Ik kocht wat te eten en ging bij hem zitten.

'Floris weet dat we uit zijn geweest,' zei ik zachtjes tegen hem.

'Hoe?'

'Geen idee. Ik vertel je straks alles verder wel. Ik wou alleen even dat je dit wist.'

'Weet Jurre dit?'

'Ja, dat mocht ik niet zeggen van Floris maar ik blijf niet aan de gang.'

Wijnand schudde lachend zijn hoofd. Ik gaapte en rekte me uit.

'Ik wil naar huis.'

'Hoe lang nog?'

'Drie uur.'

'Ik nog langer.'

'Kan ik weer gaan koken zeker?'

Wijnand grinnikte. 'Als je eerst boodschappen doet wel ja.'
'En bedankt,' lachte ik.
Wijnand pakte onder de tafel mijn been vast. Ik duwde ze tegen elkaar, zijn hand zat klem, hoog tussen mijn dijen.
'Ik ben zo blij dat wij het beter voor elkaar hebben.'
Ik glimlachte. 'Gelukkig wel ja.'
Hij kneep, zijn pink wreef even langs mijn kruis.
'Hou op, of we gaan nu meteen naar huis.'
'Mij best.'
'Zorg nou maar dat je straks zo snel mogelijk thuis bent.'
Wijnand lachte zachtjes. Ik pakte zijn hand, hield die even vast en liet toen los.
'Ik zie je straks.'

Ik liep redelijk gehaast met mijn mandje door de supermarkt. Zoveel had ik niet nodig. Ik wilde naar huis, Wijnand zou een uurtje later thuis komen. Als laatste griste ik nog een fles wijn uit het schap en ging naar de kassa. Ik deed alles in een tas, pakte mijn fiets en reed naar huis. De wijn legde ik koud, al zou dat niet veel meer uitmaken voor die drie kwartier. Ik deed mijn gordijnen dicht, zette wat kaarsjes op tafel. Er werd op de deur geklopt, die daarna meteen open ging.
'Hey, ik wou vrage... Zo,' kan er meteen verbaasd achter aan.
Ik keek verschrikt om.
'Iets goed te maken?' vroeg Karlijn grinnikend.
'Nee, niet speciaal. Gewoon zin om te verrassen.'
Ze lachte. 'Ik ben al weer weg, sorry.'
'Hij is er pas over een half uur, wat wou je vragen?'
'Nee, niets bijzonders.'
'Wegwezen dan,' lachte ik.
'Oké, doei.'
Ze knipoogde nog een keer, daarna hoorde ik haar de trap op gaan. Niet veel later klopte ze weer.
'Hier,' zei ze, 'geurkaars. Succes verzekerd.'
Ik keek verbaasd.
'Steek ik altijd aan als ik eh... bezoek heb. Werkt altijd voor de sfeer.'
Haar hoofd trok zich terug achter de deur. Ze stak haar hand nog even op. 'Doei.'
Lachend zette ik hem op tafel en stak hem aan. Inderdaad, hij rook flink.

Niet veel later kwam Wijnand binnen. Hij keek verbaasd rond en lachte toen.

'Kom hier,' zei ik terwijl ik aan de kraag van zijn jas trok. Hij zette zijn rugzak neer, sloeg zijn armen om me heen.

'Wij hebben het veel beter voor elkaar dan die twee.'

'Zeker,' zei hij terwijl hij zijn jas uit deed.

Mijn voet stond op zijn schoen. Ik wreef, mijn voet schoof in mijn sok heen en weer.

'Uit.'

'Wat?'

'Alles.'

Hij schopte zijn schoenen de hoek in. Hij keek naar de tafel.

'Hoe kom je aan die kaars?'

'Karlijn.'

'Sorry, maar wat meurt dat ding.'

Ik grinnikte. Wijnand liet me los en blies hem uit. Hij pakte hem van tafel en zette hem net buiten de deur op de gang. Lachend trok ik hem op bed. Zijn kleren verdwenen, samen met die van mij. Hij trok me naar zich toe, ik draaide me op mijn rug. Ik wilde hem bovenop me hebben. Zijn gewicht drukte me in het matras. Ik hield hem stevig vast, zoende wild.

'Rustig, rustig,' fluisterde hij.

'Nee,' zei ik gehaast.

'Wat heb jij?'

'Ik hou van je, sorry.'

Hij grinnikte. 'Is niet erg.'

We zoenden, rolden door het bed heen maar iedere keer zorgde ik er voor dat hij weer op me kwam te liggen. Hij duwde met zijn bekken, ze zaten dicht tegen elkaar. Ik keek hem diep in zijn ogen, tilde mijn hoofd op en kustte hem zachtjes. Er kwam rust.

'Even zo blijven liggen,' zei ik.

Ik tilde mijn benen op, sloeg ze om hem heen. Hij trok zijn knieën op en probeerde zoveel mogelijk van mij aan te raken met zijn lichaam. Het was warm tussen ons in. Ik streelde langzaam over zijn rug, af en toe een kus. Zijn ellebogen steunden, zijn vingers aaiden door mijn haar en over mijn gezicht. Ik kreunde zachtjes tevreden. Ik bewoog mijn lichaam onder hem. Het was wel duidelijk wat ik wilde. Ik graaide naar het kastje naast het bed maar kon er niet bij. Wijnand pakte het. Ik trok mijn benen weer op en kreunde zachtjes toen hij naar binnen wilde. Traag duwde hij

door.

'Langzaam,' fluisterde ik.

'Lang geleden dit.'

Ik glimlachte. 'Daarom langzaam. Niet te snel.'

Hij gleed traag naar binnen en nog trager weer terug. Hij bewoog zijn lichaam bijna niet, ik voelde hem alleen diep in mij heen en weer gaan. Af en toe kusten we elkaar. Ik hield hem stevig tegen me aan, hij verborg zijn gezicht in mijn nek, half in het kussen. Ik had mijn ogen dicht, mijn handen op zijn rug en in zijn nek. Ik merkte amper dat hij klaar kwam. Een korte kreun in mijn oor, zijn handen die even knepen. Daarna voelde ik hem schokken terwijl hij hem nog iets dieper duwde. Hij bleef even zo liggen, daarna gleed hij langzaam uit me.

'Blijf,' zei ik zachtjes, 'Nog even. Hou hem hard.'

Ik begon mezelf langzaam af te trekken. Hij nam het van me over. Ik kneep in zijn pik die redelijk hard bleef. Ik kwam zuchtend klaar, hij kreunde omdat ik met schokjes in hem kneep. Hij duwde nog een keer diep wat een extra laatste tinteling door mijn lichaam stuurde. We ontspanden, bleven dicht tegen elkaar liggen. We zoenden kort. Niets zeggen, alleen elkaar aankijken. Ik doezelde wat, zwaar bewust van het lichaam van Wijnand dicht tegen me aan. Hij bewoog. Ik deed mijn ogen open, glimlachte naar hem. Hij aaide mijn wang en gaf me een kus op mijn voorhoofd. Hij wilde opstaan.

'Niet weggaan,' zei ik terwijl ik hem opnieuw vastpakte.

'Ik ga niet weg,' suste hij. 'Ik wil iets drinken.'

Hij stond op en liep naar de koelkast.

'Wijn?' vroeg hij toen hij naar me omkeek.

'Ja,' zei ik, 'daar had ik eigenlijk mee willen beginnen.'

Hij lachte, pakte de fles en maakte hem open. Met twee glazen kwam hij terug. Hij was nog steeds een beetje gevuld zag ik, niet helemaal slap. Ik ging op mijn knieën staan, kreeg een glas in mijn hand. Ik kuste zijn borst en streelde langs zijn piemel. Zijn hand trok mijn hoofd tegen zich aan. Mijn wang lag tegen zijn borst. Hij kuste mijn kruin. Ik keek omhoog, hij bukde en kuste me nog een keer. Ik glimlachte. Ik nam een slok. Mijn andere hand streelde zijn bil. Hij kroelde door het haar achter op mijn hoofd.

'Kom liggen,' zei ik.

We doken weer onder het dekbed. De glazen stonden op de grond. Ik wilde weer zoenen. Nu lag ik boven op hem. Hij lachte en pakte mijn hoofd tussen zijn handen.

'Ik ga het bed niet meer uit vandaag.'

'Ik vrees dat we nog moeten koken,' zei Wijnand.
Ik kreunde mopperend. 'Geen zin in.'
Hij lachte. 'Het is al donker buiten, kom op.'
'Oké,' zei ik met tegenzin.
'Kom, koken we samen, gaan we daarna terug het bed in.'
'Is goed.'
We stonden op, trokken wat kleren aan en gingen de kamer uit.
'Hé, de kaars is weg,' zei Wijnand toen hij de deur open deed.
Er lag een briefje, duidelijk het handschrift van Karlijn.
"Hij stonk zeker? Stelletje onromantische klojo's."

Ik kon niet van hem loskomen. We hadden gegeten, alles op tafel laten staan en weer terug in bed gaan liggen. We hadden tv gekeken, belachelijk veel geknuffeld. Seks, in slaap gevallen. Het was ondertussen de volgende ochtend en ik had geen zin om op te staan. Wijnand maakte zich los van mij maar ik trok hem terug.

'We komen zo te laat, Jarno.'
'Nou en? Blijf hier.'
'We moeten er uit.'
'Wedden dat ik je hier kan houden?'
'Jarno, kom op,' zei hij zonder veel overtuiging.
Ik duwde hem op zijn rug, kuste zijn buik en nam hem in mijn mond. Hij werd snel hard.

'Waar waren jullie vanmorgen?' vroeg Jurre.
'Beetje laat,' zei ik balorig.
'Verslapen?'
'Nee, dat niet. Ik had geen zin om hem te laten gaan,' lachte ik.
'Ik meende net al een gelukzalige glimlach op zijn gezicht te zien.'
'Af en toe heb ik er teveel zin in,' grijnsde ik.
'Ik ben jaloers op jullie.'
Ik duwde even met mijn schouder tegen hem aan.
'Hij ontwijkt me als een idioot,' zei Jurre toen.
'Echt?'
Jurre knikte.
'Ga met hem praten. Leg het hem uit.'
Jurre haalde zijn schouders op.
'Of laat het zo. Dan ben je er ook van af. Kun je Tom gaan bellen.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Dat gaat 'm niet worden.'
'Waarom niet? Mooie jongen, volgens mij is hij wel aardig.'
'Hij is vijftien, Jarno, kom op.'
'Nou en?'
Jurre keek me alleen maar aan.
'Volgende keer gaan we daar weer gewoon stappen en dan kom je hem vanzelf weer tegen. Komt goed.'
Hij lachte en schudde zijn hoofd. 'Vergeet het. Te groot leeftijdsverschil.'
'Nog geen vier jaar.'
'Dat is veel in dit geval.'
'Ben je gek.'
'Jarno, ik spreek hem nog regelmatig. Zijn hele manier van denken... We liggen te ver uit elkaar. Vind hij zelf ook.'
'O?'
'Hoop ik dan. Ik heb hem alles over Floris verteld.'
'Wat vond hij er van?'
'Hij zegt er niet zoveel over.'
'Nee, die is zo jaloers als het maar zijn kan waarschijnlijk.'
'Misschien, maar ik wilde wel eerlijk zijn. Zeker nadat hij me vroeg waarom ik hem niet zoende daar die avond.'
Floris liep langs, ik zag hem kijken. Jurre keek terug. Floris liep gewoon door. Karlijn kwam ook voorbij. Ze grijnsde naar me.
'Nog wakker geworden vanmorgen?'
'Ja hoor, op tijd zelfs.'
'Heeft die kaars toch zijn werking gehad.'
'Hij stonk, Karlijn.'
'Niet. Jij weet niet wat lekker is.'
'Wijnand zette hem buiten.'
'Jullie zijn erg.' Ze schudde haar hoofd. Ze lachte. 'Mannen...'
'Zeg, zeg, zeg...!'
Ook Jurre protesteerde. Karlijn lachte en wreef hem even over zijn wang. Daarna liep ze door.
'Waar ging dat nou weer over?'
'Over een kaars,' lachte ik. 'Vertel ik je nog wel eens.'
Ik kwam Floris later nog tegen.
'Zei Jurre nog iets?' vroeg hij meteen.
'Genoeg. Hij vroeg waarom ik zo laat was vanmorgen.'
Ik zag de blik op zijn gezicht.
'O, over jou? Weet je wat? Vraag het hem zelf. Leg hem dan ook meteen uit wat jij nou eigenlijk wil. Je vraagt steeds aan mij wat hij zegt, wat hij

denkt, wat hij voelt... je gaat me niet wijsmaken dat je niets voor hem voelt. Er is nog iets, waar ik geen idee van heb wat het is. Maar ik denk dat je hem dat eens uit moet gaan leggen. Anders spreken jullie elkaar nooit meer denk ik.'

'Alsof dat zo makkelijk is.'

'Nee, dit werkt Floris.'

Ik schudde mijn hoofd en liep door. De groeten. Ik was er klaar mee.

Ik werd er chagrijnig van. Dat was duidelijk aan me te merken, ook toen ik thuis kwam.

'Zo, wat een verschil met gisteren,' zei Wijnand droog.

'Ik ben Jurre en Floris tegengekomen vandaag.'

'Tegelijk?' vroeg Wijnand verbaasd.

'Nee, tuurlijk niet.'

Wijnand pakte me vast en kustte me.

'Laat gaan die twee.'

'Makkelijk gezegd. Ze komen de hele tijd naar mij met hun verhaal. Dat Jurre dat doet, dat snap ik. Prima. Maar als Jurre even met mij heeft zitten praten dan komt Floris weer naar me toe met vragen.'

Wijnand lachte.

'Lach niet. Ik word er gek van.'

'Hier, pak wat te drinken.'

De bel ging. Van mijn kamer. Ik keek verbaasd naar Wijnand.

'Wie kan dat nou weer zijn?'

'Karlijn die haar sleutel vergeten is waarschijnlijk.'

'Die kwam ik net tegen op de trap.'

'Of Gijs. Als je gaat kijken dan weet je het.'

Ik lachte en hobbelde de trap af. Door het geribbelde glas zag ik iemand staan, maar kon niet helemaal zien wie het was. Ik deed de deur open en keek in het strakke gezicht van Floris.

'Hey,' zei ik verbaasd.

'Hoi.' Hij drentelde. 'Heb je even tijd?'

'Tuurlijk, kom binnen.' Ik zette een stap achteruit. 'Wijnand is er ook.'

'O,' zei hij een beetje terughoudend.

'Die kent het hele verhaal hoor,' zei ik.

'Je snapt waar ik voor kom.'

'Dat is niet zo moeilijk, Floris.' Ik maakte een gebaar naar de trap. 'Je

weet de weg.'

Hij glimlachte en liep voor me de trap op.

'Wijn!' riep ik. 'Kleren aan! We hebben bezoek. En trek maar alvast een biertje open.'

Wijnand stond nieuwsgierig in de deuropening.

'Hé, Floris, kom je even wat drinken?'

Wijnand klonk joviaal, behandelde het als gewoon gezellig dat Floris langs kwam. Misschien ook wel de juiste aanpak, besepte ik. Doen alsof er niets aan de hand was. Als hij wilde praten dan begon hij er vast zelf over. Wijnand ruimde nog even snel mijn jas op van een stoel, trok het bed recht.

'Bier?' vroeg hij.

'Lekker.'

Floris ging zitten, kreeg een beugel Grolsch in zijn handen. Ik zag hem kijken naar het bed. De tube glijmiddel lag er nog naast. Ik grijnsde, deed er verder niets mee. Die ruimde ik nog wel op als hij even niet keek.

'Eet je mee straks?' vroeg Wijnand.

Floris haalde zijn schouders op. 'Als het kan.'

'Gezellig,' zei Wijnand. 'Moeten we wel even Karlijn waarschuwen.'

'Doe ik wel even,' zei ik.

Ik ging naar boven en klopte op haar deur.

'Karlijn?' vroeg ik terwijl ik de deur open deed. 'We hebben nog een extra eter.'

'O, eet Floris mee?'

'Ja,' zei ik verbaasd.

'Ik hoorde hem net,' lachte ze. 'Hoe laat denken jullie uitgepraat te zijn?'

'Uitgepraat?'

'Jarno... Ik zie ook wel wat er allemaal gebeurt. Hij, Jurre... Ik ben niet gek.' Ze stond op en duwde me weer haar kamer uit. 'Half zeven goeie tijd? Ik kook, ik roep jullie wel als het klaar is. Gijs is er toch niet.'

'Niet?'

'Nee, die blijft bij zijn vriendin. Nou hop, naar beneden. Ga maar eens bemiddelen jij.'

Ik lachte en zag de deur voor me dicht gaan.

'Karlijn is een schat,' zei ik toen ik weer terug mijn kamer in liep. 'Zij kookt, ze roept als het klaar is. Half zeven.'

'Wat een luxe,' lachte Floris.

Hij was duidelijk wat meer op zijn gemak. Hij zat half onderuit op de stoel.

'Als je wilt kun je ook nog blijven slapen,' zei Wijnand.

'Nee, ik ga wel naar huis hoor, denk ik.'

Ik keek naar hem. Hoe hij een beetje onderuit gezakt zat. Ik dacht aan de opmerkingen van Jurre. Flinke bult inderdaad.

'Wat je wil,' zei Wijnand.

Hij trok een zak nootjes open, liet die op tafel vallen. Met een gebaar van zijn hand nodigde hij Floris uit om te pakken als hij zin had. Floris keek me even aan.

'Sorry voor mijn uitval vandaag,' zei ik.

'Ik had ook niet zo moeten zeuren.'

Ik glimlachte. 'Ik werd een beetje gek van alles. Jij die me vraagt wat Jurre zegt, hij die mij weer uithoort als ik met jou heb staan praten... Echt, doe dat eens met elkaar. Eigenlijk gaat het mij of Wijnand ook helemaal niets aan.'

'Vraagt Jurre daar naar?' vroeg hij, half verbaasd en half hoopvol.

'Ja,' zei ik. 'Hij vind je leuk, dat moet je opgevallen zijn.'

Ik ging maar gewoon open kaart spelen, de knuppel erin. Dan zei ik maar teveel, maar dit was volgens mij de enige manier om het los te trekken.

'Laatste tijd was daar niet veel van te merken,' zei Floris.

'Zelfbescherming. Hij heeft genoeg geprobeerd volgens mij. Als jij dan niet reageert... Of in ieder geval niet zoals hij hoopte... Er kwam niets terug, er kwam niets uit.'

'Nee, en dat is mijn schuld.'

'Hij weet niet wat jij wil. Nou ja, hij denkt dat jij niets wil.'

Floris keek me aan.

'En daar is niets mis mee, maar dan moet hij wel verder. Hij wil geen valse hoop meer.'

Floris zuchtte. Wijnand keek naar hem en daarna naar mij.

'Zal ik even op mijn kamer gaan zitten?'

Floris schudde zijn hoofd. 'Nee, maakt niet uit.'

'Wat vind jij nou eigenlijk van Jurre?' vroeg ik.

'Mooie jongen. Leuk ook.'

'Verliefd?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Denk het wel,' zei hij toen.

'Maar er is iets wat alles tegenhoudt.'

'Ja.'

'Ik hoop dat het niet hetzelfde is als bij mij.'

Hij keek op van zijn handen.

'Weten ze het thuis van je?'

'Ja.'

'En?'

'Hoe bedoel je?'

'Nou, bij mij thuis viel het verkeerd. Willen ze er niets van weten. Sterker nog, die weten niet eens dat Wijnand bestaat.'

'Ho,' zei Wijnand, 'ze heeft me een keer een hand gegeven hier. Jouw vader ook.'

Ik grijnde. 'Ja, de huisgenoot. Maar ze weten niet dat we hier samen op twee kamers leven.'

Floris keek verbaasd. 'Echt?'

Ik knikte.

'Nee, dat is het probleem niet bij mij. Afgelopen vakantie wisten ze ook alles van mij.'

'Afgelopen vakantie?'

Wijnand ging wat achteruit zitten. Die had besloten zich verder niet in het gesprek te mengen als het niet nodig was. Misschien ook wel de beste zet, Floris kwam tenslotte ook altijd naar mij als het om Jurre ging, en andersom.

'Ja, ik had daar een jongen leren kennen. Hele vakantie mee opgetrokken.'

'Gaaf.'

'Tot je weer naar huis moet.'

'Waar woont hij?'

'Denemarken.'

'Oe, blond haar blauwe ogen,' kon Wijnand niet na laten om te zeggen.

Floris lachte. 'En hoe.'

'Zit daar jouw probleem?' vroeg ik.

Floris keek weer serieus en knikte. Hij keek naar de grond, dacht na. Daarna werd hij een waterval.

'Ik was echt over de zeik toen we naar huis moesten. We hadden afgesproken om contact te blijven houden, ik zou nog naar hem toe gaan, je kent die beloftes wel. Maar de eerste twee weken hoorde ik niets. Daarna kwam er een mail, en nog eentje. Maar daar bleef het bij. Ik kreeg hem gewoon niet uit mijn kop. Toen kwam de intro. Ik zag Jurre en wist meteen: die is leuk. Ik voelde het, hij mij ook. Gewoon de manier waarop hij naar me keek, die glimlach ook meteen.' Hij rekte zich even uit en glimlachte bij de herinnering aan zijn vakantie. 'Hij was echt mooi. Ik zag hem al meteen de eerste dag daar. We hadden een vakantiehuisje gehuurd, hij woonde er naast. Nou ja, contact is snel gelegd op zich. Ik had in het begin niet echt het idee dat hij zo zou zijn, maar misschien moet ik dat onderbewust toch gevoeld hebben. Ik hoopte het in ieder geval wel.'

Hij voetbalde veel, speelde ook best hoog daar geloof ik. Nou ja, ik heb wel het een en ander van hem geleerd.' Floris lachte. 'Ik en voetbal... Maar ik vond het niet erg,' zei hij er balorig achteraan.

Wijnand en ik lachten.

'Zou ik ook niet erg hebben gevonden met zo iemand,' zei Wijnand.

Floris pakte zijn telefoon. Hij zocht even en gaf ons toen zijn toestel.

'Mooie jongen,' zei ik.

Dat was hij ook. Inderdaad blond haar, blauwe ogen, lieve lach. Vrolijk, open gezicht. Wijnand hing tegen me aan.

'Zo...,' lachte hij goedkeurend. 'Naam?'

'Morten.'

'Nog iets geworden tussen jullie?' vroeg ik voor de zekerheid.

Floris keek ondeugend. 'Zeker weten.'

Wijnand rekte zich uit. 'Twee weken alleen maar seks denk ik.'

'Zoiets,' lachte Floris.

Ik gaf hem zijn telefoon terug. 'Ik kan me voorstellen dat je hem mist.'

Floris haalde zijn schouders op. 'In het begin zeker. Maar toen ik even niets van hem hoorde... Dat werkte wel ontvullerend. Goed, hij mailde wel opeens, maar ook niet veel.'

'En toen kwam Jurre voorbij.'

'Ja.' Hij lachte. 'Ik probeerde bij hem in de buurt te blijven en dat lukte wel. Toen Karlijn voorstelde om bij jullie te slapen...'

'Eerst stelde ze alleen voor om jou mee te nemen.'

'Kwam goed toch? En toen hadden jullie ook nog eens een kamer voor ons alleen.'

Ik grijnsde.

'Ik was zenuwachtig, niet normaal. Ik wist het ook niet zeker van Jurre. En... Nou ja, Morten zat ook nog in mijn kop.'

'Ook normaal toch?'

Hij knikte. 'Ik wist even niet wat ik moest doen. Ik wilde wel, maar aan de andere kant wilde ik ook weer niet. Nou ja, rustig aan doen in ieder geval.'

'Is er nog wat gebeurd op die kamer?' vroeg ik. Niet laten weten wat Jurre al verteld had.

Floris grijnsde.

'Ik weet genoeg,' lachte ik.

'Nou ja, de eerste nacht nog niet eens hoor, de tweede wel.'

'Klinkt als ideaal,' zei ik. 'Waar ging het dan fout?'

'Morten sms'te me ineens die nacht. En daarna bleef hij dat doen. Hij miste me, was zelfs plannen aan het maken om me op te komen zoeken.'

'Is hij nog hier geweest?' vroeg ik verbaasd.

Floris schudde zijn hoofd. 'Nee. Misschien moet ik wel zeggen "natuurlijk niet".'

Hij keek me aan. Karlijn riep vanuit de keuken dat het over een paar minuten klaar zou zijn. Wijnand en ik stonden op en ruimden de tafel leeg. Ik zette vier borden klaar.

'Vakantieliefdes,' zei Wijnand.

'Ja,' zei Floris.

De kamerdeur klapte open, Karlijn kwam met een grote pan de kamer in gestormd.

'Heet! Heet! Heet!'

Ze zette hem met een klap op tafel.

'Zo, even de rest halen en we kunnen eten.'

Floris keek haar na.

'Maar snap je nu dat ik... Ik krijg hem niet uit mijn kop. Als ik Jurre zie dan zie ik binnen een minuut Morten voor me.'

Chapter 11

Karlijn grijsde alleen maar. Ze was weer terug met de rest van het eten, Wijnand had al een stoel van zijn kamer gehaald. Het was even stil op mijn kamer. Het onderwerp Jurre was afgesloten, nu Karlijn er bij was. Karlijn ving het mooi op, die praatte wel. Floris at, zei dat het lekker was en zei verder niets meer. Die zat met zijn gedachten nog bij Jurre. Of in Denemarken, dat kon ook. Ik liet het hele verhaal nog eens door mijn hoofd gaan. Ik snapte hem wel. Maar hij moest met Jurre gaan praten, anders bleven we vast zitten in deze situatie. Hoewel, dat kon ik nou wel zo makkelijk zeggen... Ik zou er ook moeite mee hebben. Je hebt toch wat dingen gedaan samen, je weet dat hij meer met je wil en dan moet je ineens gaan zeggen dat er een soort van ander is. Niet makkelijk. Ik hoorde Karlijn en Wijnand praten. Wijnand schopte tegen mijn enkel. Ik was net zo afwezig als Floris. Karlijn grijsde alleen maar.

Wijnand en ik lagen al in bed toen ik er weer over begon.
'Daar moet echt iets gebeuren,' zei ik.
'Jezus man, laat het los,' reageerde hij. 'Echt, het is hun probleem, niet dat van jou.'
'Weet ik ook wel.'
Wijnand grinnikte. 'Nou kan ik me zijn twijfel wel voorstellen hoor.'
'Hoe bedoel je?'
'Hallo... Goed gekeken naar die foto? Een wel heel erg lekker ding, die Morten.'
Ik lachte. 'True.'
'Goed, ik weet niet hoe hij verder is, en dat weten we van Jurre wel...'
Wijnand zei het balorig waardoor ik weer lachte.
'Maar dat gaan we Floris niet vertellen, wat hij mist in bed zonder Jurre.'
'Nee,' zei ik, 'dat houden we mooi voor onszelf.'
'Jurre moet gewoon iets afspreken met die Tom. Floris komt er zelf wel uit. Ooit. Die Morten zit nog veel te diep.'
'Gaat niets worden met Tom,' zei ik.

'Waarom niet?'

'Dat zei Jurre tegen mij.'

'We gaan gewoon de volgende keer weer stappen daar, gaat hij Tom vanzelf weer tegenkomen en moet jij eens opletten.'

'Ze hebben nog genoeg contact gehad hoor.'

'Ow?'

'Bellen, sms, msn, Skype, weet ik veel.'

'Oe, webcam aan...'

Ik kietelde hem. 'Wat heb jij vandaag?'

'Zin in seks.'

Ik glimlachte.

'Maar Jurre heeft de conclusie getrokken dat het niets gaat worden?'

'Ja. Teveel verschillen. Tom is ook een jaartje of wat jonger, weet je nog?'

'Wat maakt dat nou weer uit?'

'Blijkbaar veel, als jij studeert en hij nog met zijn school bezig is.'

'Hmm.'

'Zijn keus.'

'Of Floris zit nog teveel in zijn gedachten.'

'Ik heb geen idee, zal vast meespelen.'

Wijnand schudde zijn hoofd. 'Gek zijn ze, allebei.'

Ik lachte. 'Wat zei jij net ook alweer? Laat het los? Het is hun probleem?'

Wijnand glimlachte en gaf me een kus, kroop dichtertegen me aan. 'Je hebt gelijk.'

Ik zag hem op het station. Ik stond op de trein te wachten, ik ging naar Ruben en daarna naar mijn ouders. Ik moest nog een keer kijken maar hij was het echt. Tom. Hij keek ook terug. Twijfelde hij nou ook? Ik glimlachte naar hem, als teken van herkenning. Ik kreeg een verlegen glimlach terug. Ik wist het nu zeker, al had ik even moeite om hem te herkennen met dat petje op. Ik liep naar hem toe.

'Hoi,' zei ik redelijk voorzichtig.

'Hoi.'

'Ik moest even twee keer kijken, maar jij bent Tom toch?'

Hij knikte.

'Op weg naar huis?'

'Ja.'

Keek hij nou betrappt?

'De stad in geweest hier?' vroeg ik.

'Ja,' zei hij een stuk vrolijker. Alsof ik hem de goede smoes toegespeeld

had. 'Ga jij ook naar huis?'

'Ik zit hier op kamers. Ik ga naar mijn broertje en mijn ouders.'

'Ow. Cool.'

De trein kwam er aan. Ik stapte in, liet aan hem over wat hij deed. Hij volgde me en kwam bij me zitten.

'Ga je de volgende keer weer stappen?' vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op. 'Misschien.'

'Is een leuk feest toch altijd?'

'O, ja, zeker.'

'Ik denk dat wij er de volgende keer wel weer zullen zijn.'

Hij glimlachte. 'Jij was daar met jouw vriend toch?'

Ik knikte. 'Wijnand. We studeren daar, samen met Jurre.'

'Cool.'

'We hebben elkaar daar op dat feest leren kennen, anderhalf jaar geleden. We wonen nu in hetzelfde studentenhuus.'

'Gaaf.'

'Jij zit nog op school toch?'

'Ja, ik moet nog wel even.'

'En dan studeren?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Denk het niet. Beroepsopleiding denk ik.'

'Weet je al wat?'

Hij zuchtte, lachte toen. 'Ik heb nog geen idee.'

Ik probeerde te blijven praten, maar dat viel niet mee. Het station kwam gelukkig eerder dan ik had verwacht. We stapten uit, buiten het station namen we afscheid.

'Ik zie je de volgende keer wel weer op dat feest,' zei ik.

'Misschien.'

'Gewoon komen. Is gezellig. Eerste biertje op mijn kosten.'

Daar lachte hij om, keek oprecht vrolijk. 'Misschien.'

Ik glimlachte, sloeg tegen zijn schouder. Daarna was hij weg. Ik draaide me om en liep naar de bushaltes. Achter me piepten de remblokjes van een fiets.

'Hé!'

Ik draaide me om en glimlachte.

'Hé, Stijn. Wat doe jij hier?'

'Sigaretten halen. Ga je naar Ruben?'

Ik knikte. 'En daarna naar mijn ouders. Moet ook af en toe.'

Hij grijnsde.

'Hoe gaat het nu met hem?' vroeg hij daarna.

'Goed,' zei ik, 'af en toe dwars.'

Dat was ook zo. Ruben was af en toe flink onhandelbaar aan het worden. Net als een tijd geleden. Ik wilde het niet toegeven, maar sinds Stijn niet meer kwam ging het slechter.

'Jammer. En je komt er nooit achter hoe dat nou komt.'

'Nee, er over praten wil hij nog steeds niet.'

Stijn glimlachte om mijn opmerking.

'Ik weet dat het stom klinkt, maar doe je hem de groeten van mij?'

'Ja,' lachte ik, 'doe ik.'

'Mooi,' zei Stijn serieus. 'Nou, ik zie je.'

'Ja,' zei ik.

Stijn draaide zijn fiets en reed weg. Ik keek hem na.

'Stijn!' riep ik toen.

Hij remde en draaide om. Ik liep het korte stukje naar hem toe. Ik stond een beetje onhandig te kijken. In de verte reed lijn 5 bij de halte weg.

'Je bus gaat er vandoor.'

Ik haalde mijn schouders op. Stijn lachte. Hij ging op zijn bagagedrager zitten en viste een sigaret uit zijn jaszak.

'Jij ook een?'

'Ik rook niet, sukkel, dat weet je.'

Hij grijnsde terwijl hij hem aanstak.

'Oké, het gaat slechter met Ruben sinds jij er niet meer komt,' zei ik.

'Echt?'

'Ja.'

'Shit, da's kut.'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik weet niet wat je met hem doet, maar het werkt in ieder geval.'

'Draait wel weer bij. Op een gegeven moment vergeet hij me wel weer.'

'Ik vraag het me af.'

'Tijd zal het leren.'

'Heb je tijd om mee te gaan?'

'Wanneer? Nu?'

Ik knikte. 'Uhu.'

Stijn dacht even na. 'Is dat wel verstandig, Jarno? Als hij zich weer gaat hechten... Dan blijf je aan de gang met hem.'

'Ik wil weten hoe het zit. Wat het is.'

Stijn dacht na. 'Moet je wel achterop. De bus is al weg.'

Ik grijnsde.

'Kom op dan. Kijk wel uit, band is een beetje slap.'

Hij zette zijn voet op de pedalen en begon te rijden. Ik sprong achterop, met een bonk van de velg op de grond. We stuiterden van de

trottoirband af.

‘Kut,’ zei hij lachend, ‘had effe gebeld, dan had ik hem opgepompt.’

Ik sloeg een keer tegen zijn rug. ‘Zal ik doen de volgende keer.’

Lachend reden we door de stad. Hij zette zijn fiets in de stalling voor het personeel en nam me via de dienstingang mee naar binnen. Bij een raam bleef hij stilstaan.

‘Kijk, hier werk ik.’

Ik keek de keuken in, met alle apparatuur en enorme ketels. Het roestvrijstaal blonk. Er liep iemand, hij keek en stak zijn hand op. Stijn lachte en zwaaide terug. De man kwam naar buiten.

‘Hé Stijn, heimwee? Wil je nog even doorwerken?’

‘Nee, ik ga op bezoek bij iemand.’

De man glimlachte en liep weer door. ‘Zie je morgen dan wel weer.’

‘Dan heb ik school.’

De man stond even een tel stil. ‘O ja, overmorgen.’

We keken hem na, hij stak nog een keer zijn hand op. Stijn sloeg tegen mijn arm en liep door. We kwamen bij de recreatiezaal uit. Achteraan gingen we de trap op. Ik drukte de code van de deur in en ging de afdeling op. Lianne zag ons binnenkomen en lachte verbaasd.

‘Wat een verrassing.’

Ik glimlachte, wist ook wel dat ik wat uit te leggen had.

‘We kamen elkaar tegen op het station,’ zei ik maar.

Stijn keek naar het raam, Ruben zat met zijn rug naar ons toe naar buiten te kijken.

‘Ga jij maar eerst,’ zei ik, ‘kijken hoe hij reageert.’

Stijn knikte en liep naar hem toe.

‘Hey, Ruben,’ zei hij zacht.

‘Ha!’

Stijn sloeg een arm om hem heen en praatte zacht. Ruben kraaide. Lianne stond naast me te kijken. Daarna keek ze naar mij.

‘Wat is dit ineens?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik wilde weten...’

‘Kom,’ zei ze, ‘drinken we wat in de keuken, laat die twee maar even.’

‘Vertel,’ zei ze nieuwsgierig toen we eenmaal zaten.

‘Ik kwam hem tegen op het station. En toen heb ik gevraagd of hij mee wilde gaan.’

‘Zomaar ineens? Dààg, Jarno, dat geloof ik niet.’

‘Hij vroeg hoe het met Ruben ging en of ik hem de groeten wilde doen. Nou ja, je weet hoe het met Ruben gaat sinds Stijn hier niet meer komt.’

‘Dus wou je het uitproberen?’

'Zoiets.'

'Jarno, hou je wel rekening met Ruben? Die ziet hem nou weer maar wat daarna?'

Ik haalde mijn schouders op.

'Ik snap het ook niet hoor. Eerst wilde je geen contact met Stijn, en nu vraag je hem mee. Ik kan dat niet helemaal rijmen.'

Ik keek schuldig.

'Wat kijk je ineens raar?' lachte ze.

'We hebben elkaar nog een keer gezien naderhand. Bij toeval. Ik ben bij hem thuis geweest, veel uitgepraat.'

'Goed zo.'

'Punt erachter gezet, open vragen beantwoord.'

'Goed zo. Luchtte het op?'

'Ik weet nu veel meer.' Ik staaarde voor me uit. 'Hij komt echt van ver.'

'Dat vermoeden had ik al.'

Ik nam een slok van mijn mok. 'Knap dat hij nu is waar hij is. Echt. Hij heeft het goed voor elkaar. En hij kan voortreffelijk koken,' zei ik er lachend achteraan.

'Je bent blijven eten?'

Ik knikte en keek balorig. 'En blijven slapen.'

Lisanne grinnikte. 'O, o, o.' Ze schudde haar hoofd. 'Ik kan wel raden...'

Ik grijnsde. 'Meer ga ik je niet vertellen.'

'Maar dat was eenmalig?'

'Ja. Afronden. Dat was het. Punt.'

'Knap dat je dat kunt.'

We hoorden Ruben roepen. Echt vrolijk klonk het niet. Lisanne keken elkaar aan.

'Gaat niet helemaal goed,' zei ik.

We stonden op en keken de kamer in. Stijn probeerde hem te sussen maar kreeg een klap tegen zijn hoofd. Ruben protesteerde.

'A!'

'Sssht,' zei Stijn zachtjes.

Hij had zijn hand tegen de wang van Ruben aan en streelde met zijn duim. Met een kreet probeerde Ruben hem weg te duwen.

'Wat is dit?' vroeg ik.

Stijn keek naar ons, een beetje wanhopig. Ik liep langzaam op ze af. Toen ik naast ze stond kreeg Ruben mij in de gaten.

'Ja!' schreeuwde hij.

'Hé, Ruben, wat is er jongen?'

'Ja!'

Ik zakte door mijn knieën en probeerde hem te knuffelen. Dat liet hij maar half toe. Toch kreeg ik hem wat rustiger. Stijn hield wat meer afstand en bleef kijken.

'Ruben toch,' zei ik bijna fluisterend in zijn oor.

'Ja.'

'Ruben is lief.'

Hij morde, maar ademde rustiger.

'Yoghurt proberen?' zei ik tegen Lisanne.

Lisanne knikte en liep naar de keuken. Ze kwam terug met een bekertje en een lepel. Ik nam het over en hield het voor zijn neus.

'Lekker,' zei ik lachend.

'Ja.'

Ik nam eerst de eerste hap, gaf hem daarna de tweede. Hij lachte weer. Het was nog snel op, zonder al teveel knoeien. Ik gaf hem een kus en kreeg er eentje terug nadat ik het bekertje op tafel had gezet.

'Daar gaat je theorie,' zei Stijn. 'Ik ga wel weg, dat is beter denk ik.'

'Ga je naar huis?'

Stijn haalde zijn schouders op. Hij keek teleurgesteld.

'Wacht even op me in het keukentje dan, gaan we samen naar buiten.'

'Is goed.'

Hij stond op en keek naar Ruben. Ruben keek terug.

'Dag,' zei Stijn tegen hem terwijl hij hem een keer over zijn hoofd aaide.

Ruben lachte. Stijn glimlachte en liep naar Lisanne toe.

'A!'

Ruben probeerde zich om te draaien en schreeuwde nog een keer.

'A!'

Hij kreeg Stijn in het vizier en strekte wild zijn arm.

'Aaaa!'

Hij krijste echt, boos. Stijn draaide zich om en keek verbaasd. Ruben riep nog een keer, graaide met zijn hand in de lucht.

'Volgens mij mag je niet weg.'

Stijn hield zijn handen voor zich, hij snapte het ook niet meer. Langzaam kwam hij weer naar ons toe. Ruben ademde zwaar, keek naar elke stap die hij maakte. Stijn ging op zijn hurken bij zijn stoel zitten en pakte zijn hand.

'Als jij toch eens kon praten jongen,' zei hij zacht.

'Ja!'

We lachten tegelijk en keken elkaar aan.

'Snap jij het nou nog?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee.'

Stijn gaf hem een kus op zijn wang, maar Ruben protesteerde. Hij duwde hem weg.

‘Wat wil je nou?’ vroeg hij zachtjes.

Hij keek Ruben diep in zijn ogen, aaide zijn hand met zijn duim.

‘Ja!’

Ik pakte de andere hand van Ruben en kustte hem. Zijn ogen schoten van mij naar Stijn en weer terug.

‘Ja.’

Lisanne bekeek het van een afstandje. Ik sloeg mijn arm om Ruben heen en hield hem tegen me aan. Ook dat was niet helemaal wat hij wilde. Hij kneep hard in de hand van Stijn, zag ik. Stijn aaide hem een keer over zijn hoofd.

‘Ja.’

‘Ruben is lief,’ zei hij.

‘Ie!’

Stijn lachte. ‘Lief ja.’

Bij toeval kusten we hem tegelijk, ieder op een wang.

‘Ja! Ie!’

We lachten, deden het nog een keer. Ruben sloeg op het tafeltje voor zich, graaide daarna naar mijn hoofd. Hij trok me dichterbij.

‘Ie!’

Ik kustte hem weer.

‘Ja, je bent lief, jongen, dat weet je toch?’

Hij protesteerde weer. Hij sloeg hard op de leuning, slaakte een kreet. Stijn ging weer staan maar daar was Ruben het al helemaal niet mee eens. Snel zakte Stijn weer door zijn knieën.

‘Ah!’

Het klonk wanhopig, alsof hij iets niet voor elkaar kreeg. Ik zuchtte.

‘Af en toe voel ik me zo machteloos,’ zei ik zachtjes voor me uit. ‘Wat wil hij nou?’

Stijn pakte mijn arm en kneep. ‘Het ligt niet aan jou hè? Voel je niet schuldig.’

‘Makkelijk gezegd. Ik wil hem helpen, maar dat lukt me niet altijd.’

Stijn streelde mijn arm.

‘Ja!’ riep Ruben.

Dat klonk niet protesterend. Vrolijk zelfs. Stijn en ik keken naar elkaar en daarna naar Ruben. Die glimlachte. Stijn liet me even los en keek naar hem.

‘A!’

Stijn keek weer naar mij. ‘Denk jij wat ik denk?’

‘Ik weet niet wat jij denkt.’

‘Niet boos worden, maar ik wil iets proberen.’

‘Wat?’

Stijn kwam wat omhoog, pakte mijn kin en drukte een kus op mijn mond. Ik keek even verbaasd in zijn ogen, daarna keken we naar Ruben. Die kraaide. Met een glimlach zo breed, zo had ik hem maar zelden gezien.

‘Mijn god,’ zei ik verbaasd. ‘Dit ga je niet menen.’

‘Ik vrees dat we erachter zijn wat hem dwars zit.’

Ik keek over mijn schouder naar Lianne. Die keek verbaasd terug, half lachend, haar wenkbrauwen omhoog. Stijn stond op, Ruben volgde hem bewakend met zijn blik. Stijn schudde een keer met zijn hoofd. Het beviel Ruben niets dat Stijn opstond.

‘Rustig maar,’ zei Stijn terwijl hij een stoel dichterbij trok, ‘ik ga nergens heen.’

Ik keek op mijn horloge. ‘Ik moet zo toch echt naar mijn ouders.’

Stijn en ik keken elkaar aan, daarna weer naar Ruben. Het was stil. Niet helemaal, Ruben maakte af en toe een geluid omdat hij aandacht wilde.

Ik pakte er een andere stoel bij en ging achterover zitten. Ruben riep, strekte zijn arm. Ik boog voorover en pakte zijn hand. Stijn bekeek het en schudde nog een keer zijn hoofd. Ruben werd weer onrustig. Hij strekte zijn arm naar Stijn en riep. Stijn boog voorover en probeerde zijn hand te pakken. Ruben sloeg er mee op het tafeltje voor hem. Hij keek Stijn strak aan, zwaar ademend.

‘Dit is raar,’ zei Stijn. ‘Wat gaat er allemaal in die kop om?’

‘Geen idee,’ zei ik.

‘Jongens, het is bijna etenstijd,’ zei Lianne.

Er werd een grote kar binnen gereden. De man die dat deed keek verbaasd en groette Stijn toen. Stijn lachte terug.

‘Er blijft altijd wel wat over, eten jullie hier mee?’

‘Ik moet zo echt gaan,’ zei ik.

‘Jij Stijn?’

‘Nee,’ zei Stijn, ‘ik weet hoe het klaargemaakt is.’

Lianne lachte. Stijn grijnsde. Ik wilde opstaan, maar Ruben kneep in mijn hand.

‘Ik moet zo echt weg,’ zei ik tegen hem.

Ik gaf hem een kus, Stijn ook. Ruben kraaide, keek naar ons. Stijn grijnsde.

'Hij geeft niet op,' zei hij.

'Niet echt hè?'

Stijn gaf me een kus op mijn wang. Er trok iets door mijn schouders, over mijn rug. Stijn stond op, ik volgde. We draaiden Ruben in zijn stoel naar de tafel.

'Dag Ruben,' zei ik met een kus.

'Ja!'

Stijn lachte en kuste hem op zijn wang.

'Ja!'

We liepen samen weg, Ruben riep. Stijn keek even om, zwaaide en pakte mijn hand. Ruben lachte en kraaide.

'Wat moeten we hiermee?' vroeg Stijn toen we buiten stonden.

'Ik weet het even niet meer.'

We keken elkaar aan.

'Dit moeten we echt oplossen Jarno, voor Ruben.'

'Hoe?'

'Weet ik ook niet.'

Ik keek nog een keer op mijn horloge. Ik wilde nu niet gaan, dit moesten we uitpraten. Ik pakte mijn telefoon en belde naar huis.

'Hoi,' zei ik, 'er is wat tussengekomen.'

Leuk vond mijn moeder het niet, maar ze deed alsof ze het snapte. En ik moest beloven zaterdag echt langs te komen. Stijn keek naar me terwijl ik belde.

'Eet je mee?' vroeg hij toen ik opgehangen had.

Ik knikte.

'Mooi.'

'Een maaltijd van een meester-kok sla ik nooit over,' probeerde ik als grap.

'Ja dag, vergeet het. Ik weet een hele goede afhaalchinese.'

Lachend reden we weg, bonkend op de velg.

'Maar wat moeten we hier nou mee?' vroeg Stijn op zijn kamer.

We zaten tegenover elkaar te eten.

'Ik weet het niet.'

'We hadden dit niet moeten doen. Ik bedoel, we weten nu wel wat hem

dwars zit, maar dat kunnen we niet voor hem oplossen. Wat hij wil kunnen we hem niet geven.'

'Nee.'

'Jij hebt Wijnand. En we kunnen nu wel bij hem op bezoek blijven gaan en net doen alsof, maar dat ga ik niet volhouden. Ik ben ook niet van steen.'

'Nee, daar gaan we gek van worden.'

'Ik zie maar één oplossing en dat gaat ie niet leuk vinden.'

'En dat is?' vroeg ik terwijl ik het antwoord al wist.

'Ik blijf weg, ga er niet meer naar toe. Dat zal even vervelend zijn, maar ik hoop dat hij het vergeet als hij me echt nooit meer ziet.'

Ik staarde voor me uit.

'Zie jij een andere oplossing?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee.'

Stijn zuchtte.

'Ik vind het lullig voor jou.'

'Ik kom er wel overheen, Jarno. Het is het beste voor Ruben. Als hij niet weet waar hij aan toe is dan gaat het alleen maar slechter met hem.'

'Je hebt helemaal gelijk, maar je snapt wat ik bedoel.'

'Niet over inzitten, echt.'

Stijn ruimde de tafel op en deed de bakjes dicht. 'Mooi voor morgen. Of neem jij het mee?'

'Nee, is voor jou.'

Stijn stond op. 'Koffie?'

'Ik kan wel een biertje gebruiken.'

'Heb ik niet in huis, sorry.'

'Koffie is goed.'

Ik stond op, rekte me uit en liep zijn balkonnetje op. Niet veel later stond Stijn naast me, met twee mokken. Ik blies en nam een slok.

'Raar, wat er allemaal in zijn hoofd omgaat,' zei ik terwijl ik de straat in keek. 'Dat hij snapt hoe het zit tussen jou en mij, wat er geweest is bedoel ik. Ik dacht dat hij alleen maar gezichten herkende, maar er zit veel meer achter.'

'Ja, inderdaad. Hij is niet gek.'

Ik glimlachte. 'Nee.'

'Hij trekt wel een hoop oude wonden open zo, zonder dat hij dat in de gaten heeft.'

Ik keek opzij, Stijn staarde de straat in.

'Inderdaad,' zei ik.

'Het is beter als ik niet meer ga. Niet alleen voor Ruben, ook voor

mezelf.'

We keken elkaar aan. Stijn probeerde te glimlachen.

'Ik ben een warhoofd soms.'

'Niet. Je hebt het juist goed voor elkaar.'

Stijn haalde zijn schouders op. 'Soms.'

Ik sloeg mijn arm om hem heen en kuste hem op zijn wang. Hij glimlachte. Ik liet mijn arm om zijn schouder liggen. Stijn zuchtte een keer. Ik trok hem tegen me aan en kuste hem weer.

'Jarno...' zei hij half protesterend.

'Stijn...' antwoordde ik balorig.

Hij lachte, duwde met zijn schouder. Ik kneep in zijn nek. Hij keek me aan, ik trok hem dichterbij. Of ik wilde of niet, ik kuste hem, hij kustte terug. We zoenden. Stijn wilde me tegenhouden maar ik trok hem mee de kamer in. Ik zette mijn mok op tafel en hoorde dat Stijn hetzelfde deed. Samen vielen we op zijn bed.

'Ik weet dat het niet kan,' zei ik, 'maar nog één keer.'

'Weet je dat zeker?'

'Nee,' zei ik terwijl ik me op hem draaide. 'Ik moet dit ook niet doen.'

'Waarom doe je het dan? Waarom zeg je dan dat het niet kan?'

Ik duwde en voelde zijn erectie door zijn broek heen.

'Omdat ik dit niet kan maken. We weten allebei dat... Nou ja, ik ga me schuldig voelen. Ik laat je daarna weer gewoon alleen achter.'

Stijn duwde terug met zijn heupen en grijnsde. 'Maak je om mij maar geen zorgen.'

Chapter 12

Nee, er was verder niets gebeurd. Kleren waren aangebleven. Stijn had me op tijd van zich af geduwd en me naar huis gestuurd. Beter gezegd, hij stuurde me naar Wijnand. Zo had hij het gezegd: “Hop, terug naar Wijnand jij”. Het was ook niet laat geworden bij Stijn. Buiten zoenen en wat voelen was er niets gebeurd. Stijn was verstandiger dan ik. Bij de deur heb ik hem bedankt. Met een kus. Die kreeg ik wel meteen eentje terug. Geen afspraak voor een volgende keer verder. Dat was al uitgesproken, hij zou niet meer bij Ruben langsgaan. Dit was het. Ik twijfelde nog maar hij was er heel resoluut in. Hij had geen zin om Ruben voor de gek te houden, maar vooral ook zichzelf niet. Hij vond het niet makkelijk om me te laten gaan, dat zag ik aan hem. Goed, oké, ik geef toe, we hebben nog heel even staan zoenen bij de deur. Maar daarna moest ik weg van hem. Hij had er echt moeite mee, heel zijn houding en zijn blik spraken boekdelen. Ja, oké, ik geef toe, ikzelf ook.

Thuis ging de knop om. Wijnand moest niet iets in de gaten krijgen. Dat lukte me, ik was opgewekt, vrolijk, niets aan de hand. Stijn had ook gewoon gelijk, het was beter zo, we moesten het niet doen. Ik had Wijnand. Hij leidde me ook af, haalde mijn gedachten er van af. In de trein had ik de hele tijd zitten denken aan alles. Stijn, hoe hij was, hoe hij keek, zijn ogen, hoe hij voelde. Het was allemaal zo vertrouwd. Ruben had het feilloos in de gaten. Dat gezicht van hem toen Stijn me kustte. Die lach, die glunderende blik zoals alleen hij dat kon. Gelukzalig. Tevreden. Ik hoopte maar dat hij het allemaal zo snel mogelijk zou vergeten. Wijnand zorgde er voor dat alles een beetje naar de achtergrond verdween. Tot we gingen slapen. Veel heb ik mijn ogen niet dicht gehad. En nu, zittend op een bankje in de kantine van de universiteit zat ik te vechten om wakker te blijven.

‘Vanmiddag wat te doen?’ vroeg Jurre.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Nee.’

‘Even de stad in gaan?’

'Hm.'

'Kom op.'

'Vooruit dan.'

Jurre lachte. Hij was vrolijk vandaag.

'Eigenlijk wil ik gewoon gaan slapen,' zei ik voor me uit starend.

Ik zuchtte een keer en gooide mijn lege plastic flesje van een afstandje in de afvalbak. Dat was tenminste de bedoeling. Het kaatste op de rand en stuitte over de grond verder.

'Kut.'

Ik slenterde er naar toe en raapte het op om het alsnog weg te gooien. Jurre keek me meewarig aan. Ik draaide me om en zette de paar stappen terug naar het bankje. Ik hing mijn tas over mijn schouder.

'Ik ga naar huis denk ik.'

'Ik heb Tom weer gezien,' zei Jurre half schuldig, half balorig.

'O?'

'Ja, gistermiddag.'

'Vandaar dat ik hem op het station zag.'

'Hij belde me nog ja.'

'Ik snap nou waarom hij zo schuldig keek.'

Jurre lachte.

'Is het nou wat tussen jullie?'

'Nee, gewoon afgesproken om wat te gaan drinken.'

'O.'

'Wat heb jij vandaag?'

'Hoezo?' vroeg ik zo onschuldig mogelijk.

'Je bent afwezig, kortaf.'

'Moe.'

Ik keek hem aan, dacht na. Die wilde zijn verhaal duidelijk kwijt. En ik wilde het ook wel horen.

'Kom, drinken we wat bij mij thuis.'

Jurre keek me nog een keer aan en liep toen met me mee.

'Goed, hoe zit het nu echt?' vroeg ik toen we op mijn kamer waren.

'Er is echt niets gebeurd.'

'Maar hoe kwam het dan?'

'Hij is gewoon heel gezellig. We lachen veel als we elkaar bellen of spreken op Skype.'

'En verder niets?'

'Nee.'

Ik lachte hem uit. 'Dat maak je me niet wijs.'
'Er is echt niets gebeurd, ik zweer het.'
'Dat geloof ik nog wel, maar had je dat gewild?'
Jurje zuchtte. 'Weet ik niet.'
'Want?'
'Hij is jong Jarno, zit nog op school.'
'Jij een half jaar geleden ook nog.'
'Ja, oké...'
'Als je niet naar zijn school of zijn leeftijd kijkt? Wat dan?'
Jurje keek naar me. 'Dan misschien wel.'
'Want?'
Jurje grijnsde. 'Is dit een kruisverhoor of zo?'
'Ja. De antwoorden mag je naderhand houden. Dus: "want?".'
'Hij is leuk.'
'En?'
'Mooi.'
'En?'
'Lief zelfs.'
'En?'
'Jezus, weet ik veel. Het is gewoon een erg leuke jongen. In alles.'
'Antwoord genoeg toch?'
'Misschien.'
'En hoe denkt Tom erover?'
'Geen idee.'
'Kom op, da's gelul. Je moet toch aan hem merken wat ie zou willen.'
Jurje haalde zijn schouders op.
'Hij komt niet voor niets naar hier. Hij hoopte toen niet voor niets dat je hem zou zoenen die avond.'
'Jij zegt het. Ik zou het niet weten.'
Ik gaf hem een duw om hem te plagen. 'Die wil gewoon naar bed met je.'
'Schei uit zeg.'
'Ik kan het hem aanraden,' zei ik.
Jurje keek verbaasd.
'Ja, zo vervelend was het niet. Ik heb er wel van genoten toen.'
'Echt?'
'Ja, alleen jammer dat Wijnand er bij was.'
Jurje keek me met grote ogen aan. Ik schoot in de lach.
'Grapje, Jurje. Het gebeurde toen gewoon en het had zeker iets. Je bent geen verkeerde jongen. Als maat niet, maar jouw lichaam mag er ook zijn hoor.' Ik grijnsde. 'Doe je leuke dingen mee.'

'Dank je. Het is ook wederzijds.'

'Wat? Jammer dat Wijnand er bij was?'

Nu snapte hij meteen dat ik een grap maakte.

'Het totaalpakket, lul. Het was een aparte ervaring. Geen spijt van.'

Ik glimlachte en gaapte.

'Jij bent echt moe hè?'

Ik knikte.

'Hoe komt het?'

'Slecht geslapen.'

'Liggen piekeren?'

'Hoe kom je daar nou weer bij?'

'Zo'n gezicht trek je.'

Ik zuchtte en keek hem aan. Ik knikte.

'Waarover?'

'Van alles. Doet er niet toe. Ga er maar niet naar vragen bij Wijnand, die weet van niets. Gaat die zich ook nog zorgen maken. Geen zin in. Alles onder controle.'

'Wat is er dan?'

Ik zuchtte en rekte me uit. Hij keek terug, beetje bezorgd. Had ik zo'n strak gezicht dan?

'Wat gedoe rondom mijn broertje.'

'Gaat het niet goed met hem dan?'

'Sinds gisteren weer uitstekend.'

Jurre trok een gezicht waarmee hij wilde zeggen: "ga verder".'

'Ik heb je het verhaal verteld over mijn ex? Dat die bij hem op bezoek was geweest?'

'Ja.'

'Gisteren weer.'

'Zo, hij is een volhouder. Je had hem toch gezegd dat hij dat niet meer moest doen?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Op mijn uitnodiging.'

'Op jouw uitnodiging nog wel? Waarom?'

'Ruben. Die reageerde goed op hem, toen Stijn niet meer kwam ging het slechter. Ik wilde het uitproberen.'

'Je hebt hem gebeld?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Kwam hem tegen op het station.'

'En? Hoe ging het?'

'Niet goed in het begin. Ruben protesteerde. Stijn was er eerst alleen gaan zitten, daarna ik er bij. Er zat Ruben steeds wat dwars, we kwamen er niet achter. Tot Stijn wat probeerde.'

'Wat?'

'Hij kustte me.'

Jurre's mond viel open. 'En?'

'Ruben kraaide, super vrolijk. Blij.' Ik schudde mijn hoofd. 'Volgens mij heeft hij ons al die tijd samen willen zien.'

Jurre ging achterover hangen. 'Ik kan me voorstellen dat je piekert.'

'Ja,' zei ik.

'En wat deed die kus met jou?'

'De rillingen over mijn rug.'

'Positief of negatief?'

'Positief.'

'En nu?'

'Nu niets verder. Stijn gaat niet meer, Ruben zal er aan moeten wennen dat we niets met elkaar hebben. We kunnen moeilijk doen alsof.'

'Zou je het willen?'

'Wat?'

'Nou, als het goed voelde toen hij je kustte...'

'Nee.'

'Want?'

'Ik heb Wijnand.'

'Ja. Oké. Maar als die er niet was geweest, had je dan...?'

'Misschien.'

'Want?'

'Hij is leuk.'

'En wat nog meer?'

'Hij heeft een hele geschiedenis.'

'Dat is voorbij toch?'

'Ja. Hij heeft het goed voor elkaar nu.'

'Dus?'

'Dus? Dus niets.'

Ik stond op en pakte twee nieuwe flesjes uit de koelkast. Ik reikte hem er eentje aan.

'Ik zal weer eens een kratje meenemen.'

Ik glimlachte.

'Toen was je ook verliefd op hem.'

'Ja.'

'En nu?'

'Zeg, ga jij nu aan een kruisverhoor beginnen?'

Jurre nam een slok en lachte. 'Ja. Werkt verhelderend soms. Merkte ik net ook.'

'O? Wat is bij jou de uitkomst?'

'Daar denk ik nog even over na. En bij jou?'

'Ik heb Wijnand.'

'Toch apart, je hebt hem toen bij Ruben weggestuurd eigenlijk, en nu ineens spreek je hem weer.'

Ik nam een slok en zuchtte. 'Ik was hem al eerder tegengekomen. In de bus.'

'En?'

Ik glimlachte om zijn manier van vragen stellen. Dezelfde manier als ik bij hem had gedaan.

'Bij hem thuis geweest, lang gepraat.'

'Welja, bij hem thuis geweest zelfs. Er is weer een soort normale vriendschap dus.'

'Nee. Een aparte.'

Jurre glimlachte. 'Hoe apart?'

Ik nam een slok en slikte. 'Hij... Ik weet niet. Ik ben blij dat ik met hem gesproken heb, uitgepraat hoe we toen uit elkaar zijn gegaan.'

'En?'

'Het is goed zo. We hadden iets aparts toen, echt apart. En dat was ineens over, omdat hij wegging, verdween zelfs. Compleet uit beeld. Dat heeft me altijd dwars gezeten. Zeker in het begin, maar later ook nog, onbewust.'

'Kan ik me voorstellen. Waarom heeft hij dat toen zo gedaan dan?'

'Hij wilde me niet langer lastigvallen met zijn problemen. En schaamte.'

'Geen ruzie dus?'

'Nee, zeker niet. Al was ik kwaad dat hij me afstootte.'

'Weggaan uit liefde,' zei Jurre half lachend en theatraal.

Ik grijnsde. 'Zoiets.'

'Maar kwam het oude gevoel dan niet terug, toen je hem weer zag?'

'We zijn een tijd verder, Jurre.'

'Dan nog.'

Ik keek zwijgend voor me uit.

'Nou?'

'Ja,' zei ik toen, 'dat deed het.'

'Ik stel dezelfde vraag nog een keer. Zou je weer verliefd kunnen worden?'

Ik keek hem indringend aan. Hij grijnsde.

'Zou je hem weer terug willen?'

'Ik heb Wijnand, Jurre.'

'Maar als die er niet geweest was?'

'Daar hoef ik niet over na te denken, die is er nou eenmaal.'

'Ja, hallo, ik moest net zijn school en leeftijd vergeten.'

Ik lachte. 'Oké, als Wijnand er niet was geweest...'

'Dat dacht ik al.'

'O?'

'De manier hoe je over hem praat. Jullie hebben iets speciaals samen.'

'Dat hebben we zeker.'

'Dan is het toch niet zo gek dat je nog wat voor hem voelt?'

'Klopt.'

'Knap dat je dan toch gewoon met hem om kan gaan.'

'Nou...'

Jurre grijnsde. 'Niet helemaal?'

'Nee, niet helemaal.'

'Gezoend?'

'Ik ben blijven slapen toen. Meer dan zoenen.'

Zijn mond viel open.

'Eenmalig,' zei ik met mijn hand omhoog, 'echt. Afsluiten van wat er toen gebeurd is.'

Jurre schudde zijn hoofd. 'Spelen met vuur.'

'Nee, dit was anders.'

'Denkt hij er ook zo over?'

Ik knikte. 'Hij weet van Wijnand, respecteert dat. Het was één keer.'

Jurre keek me spottend aan. 'Hij is alleen, jij komt weer in zijn leven, jullie hebben seks, jouw broer is blij dat hij weer langs komt... je maakt me niet wijs dat hij niet hoopt dat je weer bij hem terug komt.'

Ik zuchtte. 'Hij zegt dat het goed is zo. Gisteren zijn we nog even bij hem thuis geweest, gegeten. Het dreigde even uit de hand te lopen maar hij duwde me weg, naar huis.'

'Als hij dat niet had gedaan?'

'Dan weet ik niet wat er gebeurd zou zijn.'

'Nee?' Hij klonk ongelovig, lachte.

'Oké, oké... Je hebt gelijk.'

'Laatste keer dat ik het je vraag. Wat wil je?'

Ik stond op, pakte nog twee flesjes uit de koelkast. 'Ik heb geen idee.' Ik draaide om en keek hem aan. 'Ja, dat heb ik wel. Ik wil geen gedoe. Ik ben blij met wat ik heb, ben blij met Wijnand. Dat ga ik niet op het spel zetten.'

Jurre strekte zijn arm en nam het flesje aan. Hij plopte de beugelfles open met zijn duim.

‘Dan zou ik als ik jou was uit de buurt blijven van die Stijn.’
Ik stond voor hem en tikte mijn flesje tegen dat van hem. ‘Yup.’

‘Hey,’ zei Wijnand vrolijk verbaasd tegen Jurre toen hij thuis kwam, ‘jij ook hier? Blijf je eten?’

‘Mij best.’

‘Gezellig,’ zei Wijnand met zijn hand in de koelkast. ‘Moeten we wel boodschappen gaan doen samen.’ Hij draaide zich lachend om naar mij.

‘Ik ga er tenminste van uit dat je dat nog niet gedaan hebt?’

‘Nope, nog niet.’

Wijnand gaf me een kus. Ik kuste hem lang terug.

‘Biertje, dan gaan we even naar de super,’ zei Wijnand. ‘God wat een saai college vandaag.’

Ik lachte. ‘Was het zo erg?’

Wijnand gaf me nog een snelle kus op mijn wang en ging toen zitten. ‘Ja, dat was het.’ Hij keek naar Jurre. ‘Wat wil je eten?’

‘Iets simpels.’

‘Iets anders hebben we niet. Wat voor simpels?’

Jurre lachte. ‘We zien wel.’

‘Hoe doe je dat toch?’ vroeg Jurre toen we zaten te eten.

‘Wat?’ vroeg Wijnand gespeeld onschuldig, alsof hij niet wist wat Jurre bedoelde.

‘Het zo lekker maken, met maar hele simpele dingen.’

Wijnand tilde zijn flesje op. ‘Het gratis bier van het bezoek, dat maakt het af.’

We lachten. Jurre nam nog een hap, kreunde goedkeurend en keek naar mij.

‘Jij mag gelukkig zijn met zo’n vent.’

Ik lachte, maar hij kleurde meteen toen hij beseftte wat hij zei.

‘Ben ik ook wel,’ zei ik zo gewoon mogelijk.

Wijnand glimlachte en kneep even in mijn knie. Jurre bleef schuldig kijken.

Wijnand had gevraagd of ik mee ging naar zijn ouders maar dat kon ik niet. Ik moest naar mijn ouders. Daar was hij verbaasd over, ik was er tenslotte woensdag al geweest. Ik ben maar vaag gebleven, maakte er

een smoes van dat er iets in de familie was waar ik bij moest zijn. Volgens mij geloofde hij het wel maar ik voelde me er zwaar ongemakkelijk bij. Het was ook raar, ik gin bijna nooit naar ze toe en dan nu ineens twee keer kort achter elkaar. Dat ik woensdag niet geweest was dat kon ik niet zeggen. Ik kon toch moeilijk vertellen dat ik bij Stijn was gaan eten. Ongemakkelijk. Net zoals bij mijn ouders zelf. We hadden elkaar weinig te vertellen. Kwam ook omdat ik nog steeds met Stijn in mijn hoofd zat. Zeker toen mijn moeder over Ruben begon, dat hij weer zo onrustig was de laatste tijd.

'Blijf je slapen, ga je morgen mee?' vroeg ze.

'Is goed,' zei ik zonder verder na te denken.

Dat deed haar goed. Gezellig. Mijn moeder ten voeten uit. We gingen vroeg slapen. Ik stond een beetje verloren in mijn slaapkamer. Lang geleden dat ik hier geslapen had. Ik wilde eerst douchen. Meteen warm water, massagestralen... Ik genoot er van en ontspande. Lang geleden. En lekker, vergeleken met de douche in het studentenhuis. Ik droogde me af en keek door het glas naar buiten. Te koud nu om buiten te gaan staan. Niets veranderd in de tuin. Ik ging in bed liggen en draaide op mijn zij. Herinneringen. Veel. Het begon met Ralf, het betrappen van mijn vader, maar het dwaalde af naar vroegere dingen uit mijn jeugd. Mooie tijd. Langzaam viel ik in slaap.

Raar hoe snel alles weer als gewoon voelt. Uitslapen, langer dan mijn ouders, ontbijtje maken, beetje voor de tv hangen en 's middags naar Ruben. Ik had er zin in, wilde Lianne ook even zien. Mijn ouders liepen meteen naar Ruben, ik schoot het keukentje in, voor een bekertje yoghurt.

'Hey.'

'Hoi, Jarno. Hoe gaat het?'

'Goed.'

'Weer eens met je ouders?'

'Af en toe moet dat,' lachte ik zachtjes.

'Hoe is het met Stijn afgelopen?'

'Die komt niet meer.'

'Jammer.'

'Weet ik, maar beter zo.'

'Misschien wel, ligt er aan wat jullie besproken hebben.'

'Alles. Stijn wil niet net doen of we samen wat hebben. Hij wil Ruben niet voor de gek houden.'

Lisanne lachte.

'Maar vooral ook zichzelf niet.'

Ze keek weer serieus. 'Ik snap hem wel.'

'Daarom.'

'Ik mag het toch wel jammer vinden?'

'Jawel, vind ik ook.'

'Wat vind je jammer? Voor Ruben of ook voor jezelf?'

Ik glimlachte.

'Zeg maar niets.' Ze liep naar de koelkast. 'Hier.'

'Lepel?'

'In de la, Jarno, waar anders.'

Ik grijnsde en trok de la open.

'Raar,' zei Lisanne, 'opmerkelijk.'

'Wat?'

'Ruben. Hoe hij reageerde op Stijn en jou.'

'Ik vind het allemaal moeilijk,' zei ik, 'maar op de een of andere manier ben ik trots op hem.'

Lisanne glimlachte. 'Hij weet meer dan je denkt.'

'Nooit gedacht dat hij zo kon denken, dat hij kon weten wat Stijn en ik met elkaar gehad hebben.'

'Dat weet hij ook niet letterlijk denk ik. Maar hij heeft jullie vaak samen gezien. Hij moet het gevoeld hebben.'

'Gevoeld? Hoe bedoel je?'

'Was je toen gelukkig met Stijn?'

'Ja.'

'Dat was ook aan je te merken.'

'Zou je denken?'

'Dat heeft invloed op hem, Jarno. Weet je nog dat je hier een keer huilend hebt gezeten? Hij was in alle staten toen.'

'Ik ben ook gelukkig met Wijnand.'

Ze glimlachte. 'Stijn had een klik met Ruben, en daar genoot jij van.'

Ik dacht na.

'Zo zie ik het tenminste. Maar goed, het blijft giswerk.'

'Ja.'

'En ik gok ook dat hij zin heeft in yoghurt,' zei ze met een knik naar mijn handen.

'Dat is niet zo moeilijk,' lachte ik en liep naar Ruben en mijn ouders.

Ruben reageerde vrolijk toen hij me hoorde achter zich.
'Yoghurt!' riep ik nog voor hij me kon zien.
Hij probeerde om te draaien. 'Ja!
Ik ging naast hem zitten. Hij keek me even aan, glimlachte toen ik hem een kus gaf maar probeerde nog steeds om te draaien. Toen hij merkte dat er niemand meer kwam keek hij weer naar mij.
'A?'
'Yoghurt,' zei ik lachend.
Zijn ogen boorden door me heen. Ik nam een eerste hap maar hij kon er niet om lachen. Hij protesteerde wel zoals altijd, maar dit ging ergens anders over. Onder veel protest at hij.
'Nou,' zei mijn moeder, 'het wil niet echt vandaag hè?'
Ik veegde met een doekje langs zijn kin. 'Niet echt geloof ik. Nou, Ruben, kom op.'
'A!'
'Ja,' lachte ik.
Het werd een redelijke worsteling. Het doekje zat flink onder toen ik het bekertje leeg op tafel zette.
'Knuffel?' probeerde ik.
'A!'
Ik pakte hem vast en gaf hem een kus.
'Ruben is lief.'
'Ie!'
'Ja,' zei ik terwijl ik hem aan keek, 'lief.'
'A!' riep hij weer.
Hij zwaaide met zijn hand en sloeg tegen mijn hoofd.
'Nou, zeg!' lachte ik.
Ruben lachte niet, hij wurmde in zijn stoel, band om zijn middel.
'Het ging zo goed toen we binnen kwamen,' zei mijn moeder. 'En moet je nu eens zien.'
'Wat is er dan jongen?' vroeg ik.
Ik hoefde het niet te vragen. Er kwam toch niets terug. Maar ik wist het antwoord wel. Ik wist verrekte goed waar hij het niet mee eens was.

Ik zat down in de trein. Ik had met Wijnand afgesproken dezelfde trein terug naar huis te nemen, maar daar had ik spijt van. Ik wilde eigenlijk nog even alleen zijn met mijn gedachten.
'Ging het zo slecht dan?' vroeg Wijnand begripvol.
'Hij was niet te harden,' zei ik tegen het raam, mijn blik naar buiten.

'Totaal onhandelbaar. Bijna agressief.'

'Ik ben al een hele tijd niet meer bij hem geweest,' zei Wijnand schuldig.

'Je hebt er zo ook geen moer aan,' mokte ik.

'Nee...'

'Ik wou dat hij kon praten,' zei ik. Ik keek Wijnand aan. 'En dat hij begreep wat je zei.'

'Moeilijk.'

Ik duwde mijn rug tegen de rugleuning en zette mijn voet tegen de stoel voor me.

'Zeg maar gerust onmogelijk,' bitste ik.

Wijnand pakte mijn hand en streelde die met zijn duim. Ik voelde me schuldig. Tegenover Wijnand omdat ik hem niet kon vertellen wat er was, tegenover Ruben omdat ik hem niet kon geven wat hij wilde. Ik leefde gewoon mijn eigen leven en hij moest zich daar maar aan aanpassen, zonder overleg. Ik zuchtte en keek naar buiten.

'Je doet wat je kunt toch?' hoorde ik begripvol naast me.

'Ik hoop het,' zei ik. 'Misschien doe ik het wel helemaal verkeerd.'

'Tuurlijk niet. Als er iemand zorgzaam is dan ben jij het wel. Je doet juist heel veel voor hem.'

Ik keek hem aan en liet me kussen.

Het bleef zo met Ruben. Onhandelbaar, chagrijnig. Ik ging wat vaker, gewoon om er te zijn. En om hem te laten wennen aan het idee dat ik alleen kwam. Soms had hij wel een beetje goede dag, maar de keer daarna zat er een ster in het glas van een kastje. Toen ik vroeg wat er gebeurd was zei Lianne maar één ding: "Ruben krijgt weer plastic bordjes tegenwoordig." Ze zei het lachend, die dingen hoorden er bij. Op zich was het gewoon niet leuk meer om bij hem langs te gaan, maar ik deed het wel. Hij was mijn broertje en ik moest er voor hem zijn. Ooit zou het toch wel slijten en beter gaan? Ik begon er af en toe flink aan te twifelen en kon het daar flink moeilijk mee hebben. Wat dat betreft stuurde Stijn precies op tijd een berichtje via de telefoon.

"Hoe gaat ie?"

Chapter 13

“Kut”, stuurde ik meteen terug.

Hij stuurde nog een berichtje of hij me kon bellen maar toen had ik mijn telefoon al aan mijn oor. Hij nam ook meteen op.

‘Vertel.’

‘Hij is onhandelbaar, dwars. Hij trekt het niet goed dat je er niet meer bij bent als ik kom.’

‘Zou het dat echt zijn?’

‘Ik denk het. Als hij mij ziet dan zoeken zijn ogen. Achter me, naar de deur.’

Ik hoorde Stijn zuchten. ‘Ik had gehoopt dat je wat anders zou vertellen.’

‘Ik ook. Misschien dat het wat meer tijd nodig heeft.’

‘We zullen zien. Wil je me op de hoogte houden?’

‘Doe ik.’

‘Thanks, Jarno.’

Ik glimlachte.

Lief van hem dat hij belde. Zorgzame Stijn. Ik zuchtte. Het loste verder niets op. Dat was ook aan me te merken. Ik zat er mee, piekerde soms. Jurre merkte dat en leefde mee. Niet dat hij veel deed of kon doen. Maar af en toe die knipoog, die aai over mijn rug als ik het er over had was meer dan genoeg. Wijnand kon er minder mee. Hij wist zich geen houding te geven. Hij bleef er maar op hameren dat ik me niet zo’n zorgen moest maken, me niet zo schuldig moest voelen. Ik deed wat ik kon, vond hij, en dat was bovengemiddeld zelfs volgens zijn mening. Lisanne was het met hem eens. Meer kon ik niet doen. Ze had nog wel een ander idee, waar Ruben misschien van zou opknappen. Ik hoorde het van mijn moeder.

‘Ze willen hem meenemen naar de dierentuin,’ zei ze zorgelijk aan de telefoon.

‘Echt? Gaaf!’

‘Jarno... Het is een hoop gedoe waar hij alleen maar onrustiger van

wordt. En zeg nou zelf, wat heeft hij er aan?’

‘Hij ziet eens wat anders dan die tuin achter het raam.’

‘Maar ze gaan drie dagen weg!’

‘Drie dagen?’

‘Ja. Het is met twee overnachtingen.’

Ze klonk echt bezorgd. Ook ik zat me af te vragen hoe ze dat allemaal gingen organiseren.

‘Lisanne vroeg me of ik kon helpen. Ze zochten vrijwilligers om mee te gaan.’ Het bleef even stil. ‘Ik heb gezegd dat ik er over na zou denken, maar ik denk niet dat ik het doe. Ik wil ook niet dat Ruben mee gaat.’

‘Mam, kom op. Dat gaat hij vast leuk vinden.’

‘Jarno, het lijkt me geen goed idee.’

‘Dan ga ik mee als vrijwilliger,’ zei ik stellig. ‘Kan ik de hele tijd op hem letten voor je.’

Ze zweeg.

‘Mam, kom op. Dat gaat hij vast leuk vinden. Wanneer gaan ze?’

‘Over twee weken volgens mij al.’

‘Dat is snel.’

‘Ja, Lisanne heeft hem later opgegeven, ze vond het misschien wel eens goed voor hem, gezien hoe hij is de laatste tijd.’

‘Nou dan! Zij heeft er voor geleerd, zij verzorgt hem iedere dag. Zij weet toch beter dan wij wat goed voor hem kan zijn?’

Ze twijfelde, dat merkte ik aan alles.

‘Mam, ik ga er morgen toch naar toe, ik overleg wel met haar. Ik kan mee als ik dat wil, dat kan ik wel regelen.’

Ze zuchtte. ‘Ik zal het er met je vader over hebben.’

‘Praat hem om,’ zei ik. ‘Echt. Dit gaan we gewoon doen.’

Lisanne glimlachte toen ik binnenkwam.

‘Laat me raden, jouw moeder heeft gebeld dat ze het goed vond?’

Ik grijnsde. ‘Ja, maar al had ze dat niet gedaan, dan was ik toch wel gekomen. Heb je hulp nodig?’

‘Iedere hulp is welkom. Het is allemaal goed geregeld hoor, we komen er ieder jaar, Ruben is er ook al een paar keer geweest. Maar dat is alweer een tijdje geleden. Elke paar handen is meegenomen.’

‘Ik wil het wel doen.’

Ze sloeg een arm om me heen. ‘Je bent een schat. Ken je nog meer mensen die mee zouden willen? Wijnand misschien?’

‘Ik kan het hem vragen.’

'Weet waar je aan begint. Het is slopend. Je bent constant bezig. Eén ding waar jouw moeder gelijk in heeft: ze zijn uit hun gewone doen. Dat vraagt wat meer aandacht.'

Ik knikte.

'Het is niet alleen Ruben waar je de zorg over hebt.'

'Snap ik.'

We keken samen naar Ruben.

'Zou het helpen denk je?'

'Geen idee Jarno. Maar kwaad kan het nooit.'

Wijnand keek me moeilijk aan. 'Ik weet niet of dat wat voor me is, Jarno.'

'Ik ben er toch bij?'

'Dan nog. Echt, ik weet nooit wat ik moet zeggen of doen, als ik in zo'n situatie ben. Ongemakkelijk. Alsjeblieft, dat begrijp je toch wel?'

'Jawel,' zei ik toch een beetje teleurgesteld.

Hij gaf me een kus. 'Ik weet zeker dat je beter alleen kunt gaan en voor Ruben kunt zorgen. Ik zou alleen maar in de weg lopen, moet je ook nog mij in de gaten houden of ik het allemaal nog wel kan handelen.'

Ik glimlachte. Daar had hij nog gelijk in ook.

'Welja,' zei Jurre toen we het er de dag erna over hadden met Wijnand, 'gaat meneer even tussendoor lekker op vakantie.'

'Veel vakantie gaat het niet worden,' zei ik.

'Nee, dat snap ik ook wel. Goed dat je zoiets doet.'

Ik glimlachte.

'Echt, er is al zoveel gedoe met bezuinigingen in de zorg, als mensen zoals jij niet vrijwillig meehelpen dan kan zoiets niet meer.'

'Tsjá...'

'Waarom ga jij niet mee?' vroeg Jurre aan Wijnand. 'Effe samen op vakantie. Ik zou het wel weten.'

Wijnand haalde zijn schouders op. 'Ik kan daar niet goed mee omgaan. Ik trek dat niet.'

'Dan moet je het niet doen,' zei Jurre, 'kan ik me best voorstellen hoor.'

'Effe samen op vakantie,' lachte ik schamper. 'Als je er zo luchtig over denkt, waarom ga jij dan niet mee?'

Jurre keek me nadenkend aan. 'Ik heb daar helemaal geen ervaring mee.'

'Volgens mij maakt dat niet uit. Er is begeleiding, ze hebben alleen extra

handen nodig.'

Hij rekte zich uit. 'Zou het kunnen denk je?'

Het kon. Lisanne was er zelfs blij mee. Extra handen om mee te helpen sjouwen, rolstoelen duwen, hij was meer dan welkom. Dus zat hij samen met mij extra vroeg in de trein. Hij was bij mij en Wijnand blijven slapen, apart, in de kamer van Wijnand. Wijnand was mee opgestaan, had koffie voor ons gezet. Jurre zat half slapend tegenover me in de trein. De spits moest nog beginnen zelfs. Wakker werden we vanzelf toen we op de afdeling van Ruben kwamen. Bedrijvigheid, halve chaos. Niet iedereen ging mee, maar de helft toch zeker. Ruben zat in zijn stoel, hij merkte dat er van alles aan de hand was. Hij was onrustig. Ik tikte tegen de arm van Jurre aan en nam hem mee.

'Hey, Ruben.'

Zijn hoofd draaide meteen naar mij.

'Ja!'

Ik pakte hem vasten gaf hem een kus. Hij kustte me terug.

'Lief.'

'Ie!'

'We gaan op reis,' zei ik.

'Ja!'

Ik lachte. Jurre stond er bij en glimlachte.

'Dit is ie nou,' zei ik. 'Mijn broer.'

'Hallo,' zei Jurre en stak zijn hand uit.

Ruben bekeek hem nieuwsgierig. Onderzoekend.

'Dat is Jurre,' zei ik. 'Die gaat mee.'

Ruben keek nog even naar hem en keek toen mij weer aan. Waarna hij me in mijn gezicht sloeg. Ik lachte.

'Dat is lief aaien bij hem,' zei ik tegen Jurre, 'af en toe is hij nogal enthousiast.'

'Ja!'

Ik lachte verontwaardigd, waarna Ruben mij uitlachte.

'Kom,' zei ik, 'we gaan helpen.'

Er stonden een hoop tassen bij de uitgang.

'Die kunnen naar buiten,' zei Lisanne. 'Alles in die bestelbus.'

Jurre en ik pakten een paar tassen tegelijk en sjouwden ze naar buiten.

'Vakantie?' vroeg ik spottend.

Jurre grijnsde. 'Ik heb er nog steeds zin in.'

Twee uur later zat alles in de auto's. Ruben zat stevig vast in zijn rolstoel en staaarde naar buiten. Hij lacht toen alles begon te rijden en de stad als een film aan hem voorbij trok. Hij had geen oog meer voor mij, buiten was veel interessanter. Jurre zat in een van de gewone auto's, hij zwaaide toen we hem voorbij reden. Ik keek naar Ruben die op zijn gemak alles aan het bekijken was buiten. Ik piekerde weer. Ik hoopte maar niet dat hij Jurre nu als mijn nieuwe vriendje ging zien. Ik had er helemaal niet over nagedacht toen ik hem vroeg mee te gaan, maar wat nou als dat de uitwerking op Ruben zou zijn? Ik schudde met mijn hoofd. Ik moest geen rare dingen in mijn hoofd halen nu. We gingen gewoon lekker een paar dagen weg, zonder zorgen. Uitwaaien, iets anders dan die huiskamer met uitzicht op de tuin. Dit ging helemaal goedkomen.

Het was maar anderhalf uur rijden. Ze werden uit de bussen gerold of geholpen en een grote ruimte in gedirigeerd. Ruben zetten we aan een tafel neer.

'Even laten acclimatiseren,' zei Lianne. 'Niet overvoeren met nieuwe indrukken.' Ze knipoogde naar me. 'Geeft ons ook mooi de tijd om die bus leeg te trekken en te zorgen dat iedereen kan slapen vannacht.'

Het was nog een heel gedoe. Bedden opmaken, zorgen dat alle spullen een beetje op hun plek lagen. Voor we er erg in hadden was het al tijd voor de lunch. Jurre ging wat meemaken.

'Jurre,' vroeg Lianne, 'help jij Jeroen?'

'Jeroen.'

Lianne lachte. 'Naast Ruben. Kijk maar hoe Jarno dat aanpakt. Al maakt Jeroen er vaak een nog groter zootje van.'

Ik grijnsde, liep met Jurre naar de tafel. Lianne sloeg van achteren een handdoek over zijn schouder.

'Die zal je wel nodig hebben.'

Het was brood met beleg, in hapklare brokken. Prikken op een vork en voeren maar. Jurre keek naar mij en Ruben en probeerde hetzelfde met Jeroen. Ik hield Ruben bij me, bleef praten en trok zijn aandacht als hij afdwaalde. Als ik dat niet deed dan lukte het nooit. Jeroen ging echter zijn eigen gang. Liet zich wat in zijn mond stoppen en was het daarna alweer vergeten omdat er ergens anders wat gebeurde. Jurre worstelde. Ik zag het gebeuren en liet hem maar even aanmodderen.

'Vingers tegen zijn wang,' zei ik even later.

‘Wat?’

‘Als je hem een hap hebt gegeven en hij draait weg, vingers tegen zijn wang. Duwen, zorg dat hij je aan blijft kijken.’

Jurre probeerde het.

‘Mag best harder,’ zei ik. ‘Jij bent nu even de baas.’

Jurre probeerde het.

‘Jeroen, kom op,’ zei hij zachtjes.

Jeroen trok zich er niet veel van aan, bleef rondkijken en liet de helft uit zijn mond vallen.

‘Jeroen,’ zei Jurre nu iets strenger, ‘hier kijken. Eten, kom op.’

Jeroen keek verbaasd. Jurre keek even streng, maar toen Jeroen bleef kijken glimlachte hij. ‘Goed zo,’ zei hij weer zachtjes. ‘nog eentje.’

Jeroen kreeg er lol in, strekte zijn arm en raakte het gezicht van Jurre aan.

Jurre glimlachte, liet zich aaien en gaf hem de volgende hap.

‘Natuurtalentje,’ zei Lisanne lachend.

Jurre keek trots.

‘Ik geloof dat je jouw maatje voor deze dagen wel gevonden hebt,’ zei ik toen we snel zelf wat aten.

Jurre glimlachte.

‘Je mag hem blijven begeleiden,’ zei Lisanne, ‘als je wil.’

‘Mij best.’

‘Mooi, geregeld.’

Ik nam nog een slok thee. ‘Wat zijn de plannen verder?’

‘Zometeen gaan we het bos in. Wandeling maken. Degene die zelf kunnen lopen voorop, jullie met rolstoelen er achteraan.’

‘Cool.’

‘Zeker wel. Gaat leuk worden.’

Het vertrek was chaotisch, met een hoop gedoe en een hoop gelach. Jurre bleef bij mij in de buurt, met de rolstoel met Jeroen. Ruben was stil, nam alles in zich op. Hij wist dat ik achter hem zijn stoel vasthield en dat was genoeg. Af en toe boog ik even voorover, aaide zijn schouder en praatte in zijn oor. Dan glimlachte hij alleen maar. Ik was tevreden, was blij dat ik mijn moeder omgepraat had en dat ik zelf was meegegaan. Ik keek om en zag Jeroen met zijn ogen dicht. Hij sliep. Jurre duwde hem rustig vooruit.

‘Het maakt indruk,’ lachte ik met een knik naar Jeroen.

Jurre boog voorover en keek naar hem. Hij glimlachte.

‘Lekker laten slapen,’ zei ik.

Jurre knikte. Het pad werd weer breder en hij kwam naast me lopen. Ruben keek even naar hem maar vestigde toen zijn aandacht weer op de rest om hem heen.

‘Gaaf het?’ vroeg ik.

‘Het went,’ zei Jurre. ‘Maar dat eten...’

‘Dat went nooit,’ lachte ik. ‘Daar maken ze soms zo’n smerige bende van.’

‘Hij lijkt op je.’

‘Met eten?’ lachte ik. ‘Nou, bedankt.’

‘Nee, idioot. Zijn ogen. Maar ook in zijn doen. Aanhankelijk. En af en toe helemaal afwezig, in gedachten.’

Ik glimlachte. ‘Zo had ik het nog nooit bekeken.’

Jurre keek verlegen, alsof hij zich ergens mee bemoeide wat hij niet moest doen. Ik schoot in de lach. Ruben probeerde zich om te draaien en kraaide vrolijk. Daar werd Jeroen wakker van en begon zich er meteen mee te bemoeien. Hij probeerde ons aan te kijken en zakte daardoor weg in zijn stoel. Jurre zette hem stil en sjoerde hem weer terug omhoog. Jeroen en Ruben kraaiden nog harder. Einde rustig gesprek.

Aan het einde van de middag waren we weer terug. We lieten ze buiten staan, op het terras. De meesten sliepen, moe van alle indrukken.

‘Biertje, jongens?’

Jurre en ik zaten onderuit. ‘Lekker.’

‘Binnen, in de koelkast,’ zei Lianne die nog eens extra onderuit ging zitten. ‘Ik lust er ook eentje.’

Jurre stond op en lachte. ‘Ja mama.’

Lianne keek hem verbaasd na en lachte toen naar me. ‘Leuke jongen. Die redt het wel hier.’

‘Ben ik ook zeker van.’

‘Is dat die jongen waar je laatst over vertelde?’

‘Ja.’

‘Die met de koudwatervrees?’

‘Nee, Jurre vindt de jongen met koudwatervrees leuk. Hoewel dat niet het probleem is.’

‘Je weet ondertussen meer?’

‘Ja. “Koudwatervrees” heeft nog last van een diepe vakantieliefde. Ik heb de foto’s gezien en inderdaad, dat zou ik ook hebben.’

‘Zo slecht ziet Jurre er toch ook niet uit?’

‘Hij is te jong voor je Lianne, hou je in.’

Ze grinnikte, sloeg tegen mijn been. 'Zeg, snotneus.'

'En hij is homo, vergeet het dus maar.'

'Rotzak, ik had zijn moeder kunnen zijn.'

'Ouwe vrijster. Beetje achter jonge groene blaadjes aan.'

Ze pakte een tijdschrift van de tafel waar ze in had zitten lezen en rolde hem op. Ik kreeg een paar flinke tikken op mijn hoofd. We lachten. Ruben draaide in zijn stoel, zag het gebeuren en begon meteen te roepen. Hij was boos. Jurre kwam naar buiten en keek.

'O jee,' zei Lianne. 'Nu moet ik sorry zeggen Jarno.'

Ze sloeg haar arm om me heen en knuffelde me even. Dat vond Ruben al wat beter.

'Sorry Ruben! Ik zal het niet meer doen,' lachte ze.

'Ja!'

Ruben zag me lachen en naar hem zwaaien.

'Hij beschermt je,' zei Jurre verbaasd.

'Zeker weten,' zei Lianne. 'Mij ook. Als Jarno er niet is.'

Jurre glimlachte verbaasd en zette de flesjes op tafel, met een glas.

'Dank je,' zei Lianne en nam twee flinke slokken uit de fles.

'Gaaf, een vrouw die gewoon uit de fles drinkt,' lachte Jurre. 'Wat een vrouw.'

'Niet verliefd worden jongen, ik ben te oud voor je.'

Ik verslikte me in mijn bier en lachte.

'We gaan de tafels eens dekken,' zei Lianne nadat we het op hadden.

'Dan staat alles klaar als we ze naar binnen dirigeren.'

Met een paar mensen hadden we het zo geregeld. Ruben sliep toen ik hem ging halen. Ik gaf hem voorzichtig een kus. Hij keek tevreden toen hij mij zag nadat hij zijn ogen open deed.

'Eten,' zei ik vrolijk.

'Ja.'

Ik reed hem naar binnen en zette hem naast mijn stoel neer. We aten tegelijk, dat ging nog wat worden. Er waren vrijwilligers die kookten wist ik, ik had het ook al geroken. Niet veel later kwamen de eerste pannen op tafel. Ik prikte een stukje vlees van de schaal en sneed die voor Ruben alvast in kleine stukjes. Dat scheelde een hoop gedoe. Jurre kopieerde het van mij. Jeroen zat ongeduldig te kijken. Ruben dwaalde met zijn blik door de zaal heen. Het was rumoerig, onrustig en dat was aan hem te merken. Ik probeerde zijn aandacht bij het eten te houden. Er kwamen nog twee mensen binnen die eten brachten voor de laatste tafel.

Ruben zag het en duwde mijn hand weg. Hij strekte zijn hand naar de deur. Hij stootte een kreet uit.

'Ij!'

Ik volgde zijn blik naar de deur en keek verbaasd. Stijn keek verbaasd terug.

'Mijn god,' mompelde ik.

Stijn haalde verontschuldigend zijn schouders op en verdween weer. Ruben protesteerde, schreeuwde zelfs een keer. Lisanne keek net zo verbaasd als ik. Jeroen werd er ook onrustig van.

'Ga hem halen,' ze ik tegen Lisanne, 'anders eet er niemand meer hier.'

Lisanne stond op en liep snel naar de keuken. Ik probeerde Ruben nog wat te eten te geven maar hij bleef naar de deur staren. Jurre keek me vragend aan.

'Dat was Stijn,' zei ik. 'Ik wist niet dat hij ook hier was.'

'Jouw ex?' vroeg hij verbaasd.

'Helemaal.'

Jurre grijnsde niet, hij keek serieus. 'En nu?'

'We zien wel.'

Stijn kwam de keuken uit, handen afdrogend aan een handdoek. Hij hing die over zijn schouder.

'Jarno, sorry. Als ik dit geweten had...'

'Geeft niet,' zei ik.

Ruben keek tegen hem op en glimlachte. Hij probeerde hem te slaan.

'Hé, jongen,' zei hij zacht. 'Rustig maar, hè?'

Ruben brabbelde wat, liet zich in zijn nek aaien, troggelde hem een kus op zijn wang af. Hij glimlachte.

'Ie.'

Stijn lachte. 'Ja, lief.'

Ruben aaide hem, wat nog gedeeltelijk lukte ook.

'Wat doen jullie hier?' vroeg Stijn toen aan mij. 'Ze vroegen of ik mee wilde gaan en ik heb gezegd dat ik er eerst over na wilde denken. Ik heb de lijst opgevraagd van mensen die mee gingen. Als Ruben er bij had gestaan dan had ik het niet gedaan.'

'Lisanne heeft hem later nog weten te plaatsen op die lijst,' zei ik.

'Eigenlijk was hij niet aan de beurt, maar omdat hij de laatste tijd zo onrustig was...'

Stijn schudde zijn hoofd. 'Ik blijf wel zoveel mogelijk uit beeld.'

'Denk je dat dat gaat lukken?' vroeg ik half lachend.

'Ik heb genoeg te doen in de keuken.'

'O, dat geloof ik wel. Maar denk je dat Ruben dat goed gaat vinden?'

Stijn grijsde. 'Waarschijnlijk niet.' Hij stond weer op. 'Ik moet verder.'
'Ik zie je straks nog wel.'

Stijn knipoogde en aaide Ruben een keer over zijn hoofd. Die zag dat hij weg wilde gaan en kraaide dat hij het daar niet mee eens was.

'Nee,' zei Stijn lachend, 'jij moet eten. Hop, schiet op, ik heb er moeite genoeg voor gedaan.'

'Ja!'

Stijn bleef wachten tot hij zijn eerste hap weer binnen had. Daarna ging hij op een onbewaakt moment. Jurre keek me even aan maar was daarna weer druk bezig met Jeroen.

'En die gaan nu gewoon slapen?' vroeg Jurre ongelovig, buiten op het terras.

'Nee,' zei Lisanne, 'we zullen nog wel een paar keer moeten gaan kijken.'

'We staan paraat.'

'Nee, neem het er maar even van. Jullie zijn al druk genoeg bezig geweest. Ik ga nog even kijken hoe het gaat.'

Jurre stond op en rekte zich uit. Verderop hingen twee hangmatten tussen de bomen. Hij keek me aan en knikte ernaar. Ik nam mijn mok mee.

'Toch vakantie,' hoorde ik hem even later lachend zuchten.

We hingen naast elkaar, maar konden elkaar net niet zien zonder je hoofd op te tillen.

Ik lachte. 'Is wel even lekker dit.'

'Ruben was wel blij dat Stijn er was.'

'Zeker.'

'En jij?'

'Dubbel. Ik hoopte dat hij hier Stijn een beetje zou gaan vergeten, maar dat plan gaat nu niet door. Aan de andere kant... Als Ruben daar vrolijk van wordt en een paar leuke dagen heeft...'

'Nee, jij.'

'Ik?'

'Ben jij er blij mee?'

'Dat zeg ik net.'

Jurre lachte. 'Niet ontwijken jij. Is Jarno er bij mee?'

Ik wiegde langzaam heen en weer zonder antwoord te geven. Ineens kreeg ik een duw en slingerde harder dan daarvoor. Ik kon nog net op tijd mijn hand met mijn mok buitenboord houden.

'Ey!'

Jurre lachte. 'Ik vind het antwoord genoeg.'

Ik keek naast me en zag zijn voeten bewegen.

'Ik weet het echt niet. Ik ben wel een groot deel van de tijd bij Ruben, maar ik zal Stijn toch ook vaak genoeg zien. Geen idee wat ik daar van moet vinden. Ik blijf toch een zwak voor hem houden.'

'Kan ik me iets bij voorstellen.'

'O?'

Ik draaide me om in mijn hangmat, kon nu zijn gezicht zien. Hij grijnsde. 'Aardige jongen, ziet er goed uit. Ik ken de verhalen, maar dat zou je niet zeggen.'

Ik wilde bijna zeggen dat Stijn nog vrijgezel was en dat Jurre zijn best maar moest doen, maar dat hield ik voor me. Ik wilde er even niet aan denken. Was het jaloezie?

'Het is mijn typ verder helemaal niet hoor,' zei hij alsof hij mijn gedachten kon lezen, 'maar hij past bij je.'

'Dat deden we ook,' zei ik voor me uit.

Ik voelde me bekeken door Jurre. Ik keek terug en keek meteen in zijn spottende blik.

'Jarno!' hoorde ik roepen.

Ik wurmde me half omhoog en keek over de rand naar het terras.

'Ruben wil je nog even zien. Anders gaat ie niet slapen zegt ie.'

Ik slingerde mijn benen over de rand en liep naar het terras.

'Zei hij dat echt ja?' lachte ik.

Jurre liep met me mee. Ruben lag in zijn bed, keek onrustig naar de deur. Sommigen van de anderen sliepen al, Jeroen lag vredig te ademen met zijn ogen dicht.

'Ja!'

'Sssh,' lachte ik. 'Je maakt iedereen wakker.'

'Ja.'

Ik ging naast hem zitten en legde mijn arm over hem heen.

'Nou, lekker slapen,' kuste ik zijn wang.

Ruben glimlachte, trok aan mijn arm. Ik zuchtte gespeeld, alsof ik het er niet mee eens was.

'Nou vooruit dan,' zei ik.

Ik ging naast hem liggen, hield hem stevig vast en knuffelde. Ruben ontspande. Langzaam ging zijn ademhaling rustiger. Zijn ogen zakten dicht en niet veel later sliep hij. Jurre bekeek het vertederd. Ik kroop voorzichtig uit bed en gaf Ruben nog een kus op zijn voorhoofd. Jurre glimlachte en aaide een keer door zijn haar.

'Welterusten,' zei hij zacht.

‘Slaapt ie?’ vroeg Stijn wat later.
Ik knikte. Ik kwam net teruggelopen van de hangmatten, waar Jurre en ik nog even gebruik van hadden gemaakt. Stijn zat onderuit, bij meer vrijwilligers uit de keuken. Jurre en ik pakten twee stoelen. Hij was moe zag ik. De hele groep medewerkers en vrijwilligers zaten buiten. Er werd gelachen, er kwamen kaarten en dobbelstenen op tafel. En bier en wijn. Ontspannen na een drukke dag. Ik kon me voorstellen wat dit ging worden. Korte nachten, weinig slaap. Stijn en ik keken elkaar een keer aan en glimlachen. Hij stond op en kwam bij ons zitten.
‘Raar dit,’ zei hij meteen, ‘sorry.’
‘Kon je ook niet weten,’ zei ik.
Stijn en Jurre keken elkaar aan. Hij stak zijn hand uit.
‘Stijn.’
‘Jurre.’
‘Broer van Jeroen?’
‘Nee, gewoon een hulpje.’
‘Hij studeert bij mij, ik heb hem wijsgemaakt dat dit heel nuttig en leuk was,’ zei ik.
Meteen uitleggen, om rare situaties te voorkomen.
‘Is het tot nu toe ook,’ zei Jurre lachend.
‘Mooi zo,’ zei Stijn. ‘Is het ook wel. Even er tussenuit is nooit verkeerd.’
Ik nam een slok van mijn bier. Stijn dronk cola.

Het werd een gewone gezellige avond, niets ongemakkelijks. Langzaam werd het later, er waren al een hoop mensen naar bed. Jurre stond op.
‘Jullie nog een biertje?’
‘Eentje nog dan,’ zei ik.
Stijn glimlachte. ‘Eentje dan.’
Jurre ging weg. Lisanne kwam naar ons toe, legde haar handen op onze schouders.
‘Truste jongens, maak het niet te laat.’
‘Slaap ze,’ zei ik.
Ze kneep nog een keer een grijsde.
‘Truste Jurre,’ hoorden we haar achter ons zeggen.
Jurre zette twee flesjes op tafel.
‘Proost heren, ik ga slapen.’

'Je drinkt er niet nog eentje mee?' vroeg ik verbaasd.
'Nee, ik ben kapot. Lampje gaat ineens uit.'
'Nou, slaap ze dan. Ik zal zachtjes doen straks.'
'Ik neem mijn schoen mee het stapelbed in. Als ik je hoor laat ik hem vallen.'
'Ja, is goed,' lachte ik.
'Welterusten Stijn.'
Stijn draaide zich half om. 'Slaap ze. Tot morgen.'
Hij pakte zijn flesje van tafel terwijl ik nog even omkeek. Jurre grijsde, knipoogde en stak zijn duim op. Wat bedoelde hij daar nou weer mee? Ik glimlachte maar terug.

'Als hij bij jou studeert, dan kent hij Wijnand zeker ook?'
Ik knikte. 'Erg goed zelfs.'
'Geeft dat geen problemen?'
'Die vertelt niets aan Wijnand, maak je geen zorgen.'
Stijn keek vragend nadat ik dat stellig zei.
'Jurre weet van jouw bestaan, hij kent het verhaal.'
'Ook dat wij...?'
Ik knikte.
Stijn lachte. 'Oké...'
'Alles.'
'Alles?'
'Ja, sorry. Ik had nooit gedacht dat jullie elkaar ooit zouden tegenkomen. Ik heb hem over het park verteld en zo. En dat ik je weer tegen kwam bij Ruben.'
'Djeez, ook over het park? Hoe reageerde hij?'
'Verbaasd. Net zei hij ook dat hij het nooit achter je gezocht zou hebben.'
Stijn glimlachte. 'Ik vind hem nou al aardig.'
'Is hij ook.'
'De manier waarop je dat zegt...'
'Hij is nog vrijgezel. Je moet dan wel concurreren met twee anderen.'
Stijn lachte nu voluit. 'Je bent gek.'
'Altijd geweest toch?'
Stijn staaarde in de verte. 'Liggen die hangmatten een beetje?'
'Prima zelfs.'
Hij keek naar me en grijsde. Hij stond op en liep er naar toe. Ik lachte en volgde. We pakten ieder een hangmat.
'Het is wel fris aan het worden.'

'Beetje wel ja.'

'Ik mis mijn deken.'

Ik grinnikte.

'Lang geleden dat we zo buiten hebben gelegen.'

'Dit ligt beter dan op de grond hoor.'

'Zeker weten. Als ik ooit terug naar het park moet dan zorg ik dat ik een hangmat heb.'

Ik lachte om de manier waarop hij het zei. Hij tilde zijn hoofd op en keek me over de rand aan. We lachten. Ik had mijn biertje op. Ik wigde langzaam heen en weer en stond toen op.

'We moeten gaan slapen,' zei ik. 'Morgen weer vroeg op.'

'Ik weet het. Ik blijf hier liggen denk ik.'

'Nee, gek, kom op.'

Ik stond naast zijn hangmat en schommelde hem. Hij lachte.

'Je wil echt niet hè?'

'Jawel, bed is toch beter.'

Ik bleef staan, mijn hand op de rand van het doek, rustig heen en weer bewegend.

'Maar als jij zo blijft staan en schommelen... Dan blijf ik liggen denk ik.'

Hij opende zijn ogen weer. Die ogen. Die glimlach. Zijn lichaam lag gestrekt voor me uit. Mijn hand verplaatste zich van het doek naar zijn been. Stijn zei niets, keek alleen maar. Ik liet mij flesje in het zand vallen en kroop bij hem in de hangmat. Hij sloeg zijn armen om me heen.

'Ik kom echt nooit meer van je af hè?' vroeg ik zacht.

Chapter 14

'Misschien wel, misschien niet.'

'Waar ligt het aan denk je?'

Stijn lachte. 'Aan jou.'

'Alleen aan mij?'

Stijn draaide wat. 'Ja. Het is jouw keus wat je doet.'

'Da's waar.'

'Ik wil dit eigenlijk helemaal niet zeggen maar je vraagt erom. Aan mij zal het niet liggen. Maar zolang jij iets met Wijnand hebt ga ik geen pogingen wagen. Ten eerste omdat ik mezelf geen pijn wil doen, ten tweede omdat ik vind dat ik het niet kan maken. Maar als je zo bij me blijft kruipen zoals in deze hangmat... Ik ben niet van beton. Om eerlijk te zijn, als jij het jezelf kunt verantwoorden een relatie met Wijnand te hebben terwijl je af en toe seks met mij hebt, ik ga geen nee zeggen.'

Ik liet het even inzinken wat hij zei.

'Ik voel me gewoon op mijn gemak bij je,' zei ik zacht.

Stijn zei niets meer. Hij streelde zachtjes onnadenkend over mijn rug. Ik tilde mijn hoofd iets op en kuste zijn wang. Stijn pakte me wat steviger vast. Het waaide, ik hoorde de bomen ruisen.

'Net als vroeger,' grinnikte ik.

Stijn zuchtte en hield me vast. Ik kuste hem weer, zocht zijn mond. Stijn hield me niet tegen. We zoenden.

'Deze twee dagen,' zei Stijn, 'daarna gaan we weer nadenken.'

'Deal,' zei ik nog snel voordat ik mezelf verloor in een lange zoen.

Ik trok aan zijn shirt. Stijn grinnikte en trok hem mee uit.

'Ik wil alles,' hijgde ik.

'Kun je hebben,' zei Stijn balorig.

Het was een heel gedoe, met een hoop gegiechel trokken we kleren uit. Ik kroop naakt tegen hem aan en ontspande.

'Erg,' zei ik. 'Ik heb past rust als ik je naakt naast me heb.'

Stijn lachte. Ik legde mijn hoofd op zijn borst en keek over zijn buik heen.

'Je bent ook gewoon mooi om naar te kijken.'

Ik voelde zijn hand achter op mijn hoofd. Zijn vingers speelden met mijn

haar.

'Jij ook Jarno.'

Ik glimlachte, kuste zijn borst en keek hem weer aan. Ik draaide wat, trok mijn been op en legde mijn bovenbeen op zijn kruis. Ik kreeg een kus, zoende kort.

Stijn duwde me van zich af. 'We moeten echt gaan slapen, Jarno. Over vijf uur gaat de wekker weer.'

Hij bewoog, waardoor we bijna uit de hangmat vielen. We konden nog net ons evenwicht houden. Lachend ging ik van hem af en stapte eruit. Hij ging zitten, hing zijn benen over de rand en sprong eruit. Meteen had ik hem vast. Zijn warme lichaam dicht tegen me aan, de frisse lucht om ons heen. Mijn handen knepen in zijn billen.

'Ik wil je,' hijgde ik zachtjes terwijl ik mijn stijve tegen hem aandrukte. Stijn pakte me vast en trok me langzaam af.

'Nog laat geworden?' vroeg Jurre grijnzend toen ik nog half slapend rechtop in mijn bed ging zitten.

'Beetje.'

'Beetje? Het was na tweeën.'

'Was je wakker?'

'Onmogelijk om niet wakker van je te worden. Dat stapelbed piept en wiebelt.'

'Ik heb geen schoen gezien.'

Jurre lachte. Ik sloeg mijn dekbed weg en rekte me uit.

'Nog gezellig geweest vannacht?'

'Gaat wel.'

Jurre grijnsde. 'Maak dat iemand anders wijs. Je hebt je boxer binnensbuiten aan. En je hebt over hem liggen dromen geloof ik.'

Ik trok mijn dekbed weer wat omhoog, over mijn boxer met mijn ochtenderectie heen.

'Ik ga douchen,' mompelde ik.

'Goedemorgen,' zei Lianne. 'Even ontbijten en dan gaan we ze eens wakker maken.'

Jurre glimlachte.

'Je ziet er wakker uit, Jarno. Laat geworden?'

'Zoiets. Dat laatste biertje he?'

Ze keek me spottend aan maar zei er verder niets van. Na het ontbijt gingen we de jongens uit bed halen. Jeroen was al wakker, die lag op zijn

rug naar het plafond te kijken en probeerde iets te pakken met zijn handen. Ruben was nog in diepe rust. Om ons heen werden meer mensen wakker gemaakt.

‘Dierentuin vandaag,’ zei ik vrolijk.

‘Ja!’

Ik lachte en tilde hem in zijn stoel. Stijn was in de eetzaal en glimlachte toen ik binnenkwam. Ik knipoogde terug. Het liefst had ik hem een kus gegeven, maar dat konden we beter niet doen nu. Ruben zag hem ook en kraaide. Stijn kwam naar ons toen en gaf Ruben een aai over zijn hoofd.

‘Goedemorgen Ruben, lekker geslapen?’

‘Ja!’

Stijn lachte, wreef over mijn rug voordat hij verder liep. En kneep even snel in mijn kont. Ruben lachte al kon hij het niet zien. Hij had de spanning tussen mij en Stijn wel door, leek het. Hij was vrolijk, werkte goed mee met het ontbijt. Nadat hij gegeten had greep hij naar me. Ik leunde tegen hem aan en liet me vasthouden. Ik hoorde zijn rustige ademhaling in mijn oor, een natte kus op mijn wang.

‘Lief,’ zei ik.

‘Ja.’

Jurre keek en grinnikte. ‘Hij zegt overal ja op, is het niet?’

‘Ja,’ zei ik net zoals Ruben en lachte. ‘Als je je opmerkingen en vragen er op aan past kun je best een eind komen met hem.’

Jurre grijnsde. ‘Werkt bij Jeroen ook wel denk ik. Hè, Jeroen?’

Jeroen stootte een klank uit.

‘Dat zie ik maar als een ja,’ zei Jurre. ‘Nou, nog één hapje. Kom op.’

Lisanne bekeek het en glimlachte. Ze keek naar me en knipoogde.

‘Gaan jullie mee?’ vroeg ik toen ik Stijn bij de busjes zag staan.

‘Natuurlijk,’ zei Lisanne. ‘Onder begeleiding kan dat best.’

Stijn lachte en pakte haar vast. Ze stoeiden. Ze bood nog genoeg weerstand. Voor Stijn er erg in had pakte ze zijn nek vast en trok hem krom.

‘Wou je nog wat zeggen?’ vroeg ze uitdagend.

Stijn stond voorover, zijn broek spande om zijn billen, zijn boxer stak er een stuk bovenuit. Ik wilde hem meteen vastpakken, tegen me aan houden, voelen, bij me hebben. Een jongen die ik vaak op de dagopvang had gezien ging zich er mee bemoeien toen Stijn zich herpakt had en Lisanne in een houdgreep hield. De jongen protesteerde en trok aan Stijn. Hard, gemeend.

‘Hé, hé,’ zei Lisanne, ‘het is goed jongen. Stijn en ik waren maar aan het

spelen.'

Stijn had haar meteen losgelaten toen hij merkte wat er gebeurde.

'Goedmaken?' vroeg hij met gestrekte armen.

'Meteen,' lachte Lisanne en pakte hem vast.

De jongen keek en lachte. Het was goed zo. Ik rolde ondertussen Ruben de bus in, Jeroen er achteraan.

'Blijf je er bij?'

Jurre haalde zijn schouders op. 'Is goed.'

Lisanne stapte in en trok de deur dicht. De karavaan kwam langzaam in beweging. Ik zag dat Stijn in een ander busje stapte.

'Had die hier ook niet bij ontmoeten?' vroeg Jurre.

Ik grijnsde. 'Hadden we kunnen doen.'

Jurre glimlachte en keek me onderzoekend aan.

'Wat kijk je?'

'Weet je best.'

Ik lachte. Jurre keek naar Lisanne voorin, hij praatte niet verder.

'Je wil zeker weten wat er gisteren nog gebeurd is nadat jij ging slapen.'

Hij keek nog een keer naar Lisanne. 'Mwoh,' lachte hij onderdrukt.

'Biertje gedronken, hangmatje gelegen.'

Jurre grijnsde.

'Kan best, met z'n tweeën in één hangmat.'

'Ze zijn groot genoeg.'

'Knus.'

Ik zag Lisanne een keer omkijken. Ik ging geen details geven, wat ik misschien wel gedaan had als ze er niet bij was geweest. Maar dat er iets gebeurd was dat mocht ze van mij wel horen.

'Beetje fris zonder shirt,' zei ik er nuchter achteraan.

Jurre grijnsde. 'Ik heb een beeld, zeker na vanmorgen.'

Ik lachte.

'Maar... ' Hij keek me vragend aan, keek of ik hem begreep.

'Weet ik niet,' zei ik, 'dat zien we hierna wel weer.'

Hij knikte.

'Sorry, ik ben slecht, ik weet het.'

'Ik veroordeel niet,' zei hij. 'Jouw keus. Ik snap het wel, denk ik.'

Hij maakte nu een opmerking waar ik op door wilde vragen maar dat wilde ik niet doen waar Lisanne bij was.

Die dierentuin kon merken dat we er waren. Met de begeleiders erbij was het nog een flinke groep. We bleven met zijn allen bij elkaar, soms

met redelijk kabaal. Ik vond het heerlijk, zelf zou ik nooit zo snel naar een dierentuin gaan. Viel me zeker niet tegen. Ruben beleefde het met wisselend succes. Vaak had hij alleen maar oog voor mij en Stijn, die bij ons bleef. Een paar minuten later zat hij weer gebiologeerd naar de dieren te kijken, draaide zich zelfs om als we verder reden. We gingen er langzaam doorheen. Voor de lunch was een deel van het restaurant afgezet en gereserveerd. Dat werd een zootje, kon niet missen. Stijn kwam bij mij zitten en hielp Ruben met eten. Dat was een succes. Met Jeroen wilde het minder lukken. Stijn keek en gaf de vork van Ruben aan mij.

'Hé, Jeroen,' zei hij, 'kom op jongen.'

Jeroen worstelde, duwde de hand van Jurre weg. Stijn keek hem aan en lachte. Daar keek Jeroen verbaasd van, alsof hij zich afvroeg wat er in godsnaam nou zo grappig was. Stijn lachte nu nog meer. Hij aaide over zijn wang, ging even met zijn hand door zijn nek. Met zijn andere hand tikte hij tegen het been van Jurre. Die prikte weer wat op de vork. Jeroen zag het en bleef de vork in de gaten houden.

'Hé,' zei Stijn tegen hem, 'we gaan eten.' Hij lachte. 'Jawel.'

Jeroen keek hem aan en voelde het stukje brood tegen zijn lippen. Stijn deed zijn mond wagenwijd open, lachte. Jeroen deed hem na. De hap was binnen. Jurre en Stijn keken elkaar glimlachend aan. Stijn knipoogde.

'Volgende hap,' grijnsde hij.

Ruben vond het maar niets, dat Stijn zijn aandacht ergens anders aan gaf.

'Ruben, Stijn is even druk bezig,' zei ik om zijn aandacht te trekken.

Stijn draaide zich naar hem toe en lachte. Hij sloeg zijn arm om me heen.

'Jaloers, dat ben je,' lachte hij naar Ruben.

'Ja!'

Stijn glimlachte en gaf me een kus op mijn wang. Ruben kraaide.

'Morgen alweer terug,' zei ik 's avonds.

'Na de lunch,' zei Stijn. 'Jullie dan. Als jullie terugrijden ruimen wij hier nog verder op.'

'Heb je hulp nodig?'

Stijn lachte. 'En jij denkt dat Ruben zonder jou die bus in gaat?'

'Niet zonder protest in ieder geval.'

Jurre lachte. 'Zeker weten van niet.'

Ik keek naar Stijn.

'We gaan morgenavond nog ergens eten met alle medewerkers,' raadde

hij mijn gedachten.

Ik nam een slok van mijn bier. Ik had nog helemaal geen zin om alweer weg te gaan. Wilde ik nog niet aan denken.

'Hangmatje?'

Ik schudde mijn hoofd en keek naar de rest, op het terras.

'Straks,' zei Stijn.

Ik zette mijn flesje op tafel. 'Ik ga douchen.'

Jurre en Stijn keken me half verbaasd na. Ik wilde even weg, alleen zijn, nadenken. Ik zat goed in mijn vel, had het naar mijn zin. Teveel zelfs. Als ik er aan dacht weer naar huis te gaan dan voelde ik weerstand. Geen zin in. Dit mocht van mij nog wel wat langer duren. Ik kon mezelf wel voor de gek gaan houden, maar het kwam niet door Ruben. Natuurlijk, ik vond het heerlijk om drie dagen met hem bezig te zijn, samen leuke dingen te doen, maar de hoofdreden was Stijn. Dat wist ik ook wel. Ik trok mijn kleren uit en ging onder de waterstraal staan. Ik probeerde alles uit mijn hoofd te spoelen, maar dat lukte maar half. De deur van de doucheruimte piepte.

'Jarno?'

Ik kon nu wel net doen of ik er niet was, maar dat sloeg nergens op. Er stroomde water en er was één deur op slot.

'Ik ben er zo, Stijn. Laat me maar even.'

'Ik had al door dat je even alleen wilde zijn.'

'Wat doe je dan hier,' glimlachte ik.

Zijn stem was nu bij de deur van mijn douche. 'Jurre stuurde me.'

Ik deed het haakje los en ging weer onder de douche staan. Stijn duwde hem open en bleef in de deuropening hangen.

'Wat is er?'

'Wat denk je?'

Stijn keek naar de vloer. 'We hadden het niet moeten doen hè?'

Hij keek weer op. Ik ging met mijn schouder tegen de muur hangen. Het water stroomde gewoon door.

'Misschien niet. Ik heb er geen spijt van.'

'Niet?'

'Nee. Ik zie alleen op tegen de gevolgen.'

Stijn keek me aan. 'Sorry.'

'Het is jouw schuld niet, Stijn. Hoewel, eigenlijk wel.'

Stijn wilde wat zeggen maar ik praatte door.

'Maar daar kun jij niets aan doen.'

Ik kreeg een vragende blik.

'Je ziet er gewoon te goed uit,' grijnsde ik.

Stijn glimlachte. Ik strekte mijn arm.

'Kom hier, schiet op.'

Stijn deed de deur achter zich dicht, trok langzaam zijn kleren uit. Toen hij niets meer aan had trok ik hem onder de douche en hield hem vast.

'Jij blijft speciaal, Stijn, altijd. Dat laat me nooit meer los. Ik weet dat ik een relatie heb, waar ik nog zuinig op ben ook. Ik woon samen zelfs. Maar gisteren zei je iets dat me aan het denken heeft gezet.'

'Wat?'

'Je zei dat je het niet erg zou vinden als ik gewoon een relatie met Wijnand zou hebben en af en toe seks met jou.'

Hij grijnsde.

'Klonk heel aantrekkelijk. Maar dat kan niet.'

'Kan wel, maar dat kun je niet maken.'

'Nee.'

'Dus die optie schrappen we.'

'Ja,' zei ik beslist en kuste hem.

'Met alleen een Ruben-antwoord red je het niet.'

Ik zuchtte. 'Ik hou van je Stijn. Altijd gedaan.' Ik hield hem tegen toen hij wat wilde zeggen. 'Die keuze... Tegelijk gaat niet, maar als ik moest kiezen... Het heeft me aan het denken gezet. En...'

'Ho, ho...' onderbrak hij me.

Ik keek hem aan en kuste.

'Morgen gaan we naar huis en laten we het even bezinken.'

Ik knikte. Ik streek zijn natte haren naar achteren, ik lachte omdat het piekte.

'Jarno weer een beetje rust in zijn kop?'

Ik knikte nog een keer. Kuste hem, zoende. Kuste zijn nek, zijn borst, zijn buik en zoog hem traag mijn mond in.

Een half uur later zaten we weer bij de rest op het terras. Lisanne zat met haar handen in de mouwen van haar trui en keek ons aan toen we samen naar buiten kwamen. Ze knipoogde naar me. Ik zocht Jurre, hij zat achteraan met een stel te kaarten. Ik ging even bij hem staan, hand op zijn schouder. Hij keek om.

'Lekker gedoucht?'

'Ja.'

'Opgefrist?'

'Zeker.'

Jurre glimlachte naar me. 'Mooi zo.'

Hij draaide weer om en bemoeide zich met het spel op tafel. Ik kneep nog een keer in zijn schouder en pakte een stoel. Stijn zat onderuit, biertje in zijn hand. Ik ging naast hem zitten. Zwijgend keken we over het grasveld heen.

Ik had geen zin om te slapen. Bijna iedereen was weg, naar bed. Jurre had net nog wat flesjes en glazen mee naar binnen genomen met een lachend “welterusten, maak het niet te laat hè, jongens”. Stijn keek naar me en raakte mijn hand aan tussen onze stoelen. Ik pakte hem vast, ging staan en trok hem uit zijn stoel. Pinken in elkaar gehaakt liepen we naar de hangmatten toe. Ik had de moeite niet genomen om mijn biertje mee te nemen. Eén hangmat was voldoende. Ik kroop meteen tegen hem aan, half op hem. Ik wilde hem vasthouden, zoenen. En meer. Mijn hand zat onder zijn shirt en gleed langs zijn zij. Ik had pas rust als ik hem naakt tegen me aan had.

Het was ver na twee uur deze keer, toen ik de kamer op sloop. Ik probeerde extra stil te doen, maar Jurre had gelijk: het was een krakkemikkig stapelbed.

‘Truste,’ hoorde ik boven me toen ik wilde gaan liggen.

‘Sorry.’

‘Geeft niet.’

Ik draaide me op mijn zij.

‘Het zit het nou tussen jullie?’

‘Stijn en ik?’

‘Wie anders?’

‘Het is raar,’ zei ik. ‘Morgen gaan we naar huis en laten we het even bezinken wat hier gebeurd is. Even nuchter nadenken.’

Jurre grinnikte spottend.

‘Wat lach je?’

‘Het is toch wel duidelijk?’

‘Stijn en ik moeten gewoon niet bij elkaar in de buurt zijn,’ verdedigde ik.

‘Of juist wel.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Laat maar. Kom je nog wel achter.’

‘Jurre!’

‘Nee, ik wil me er niet mee bemoeien. Zeker niet omdat ik Wijnand ook

ken.'

Ik duwde met mijn voet onder tegen zijn bed aan.

'Ugh! Kappen, Jarno.'

Ik duwde nog een keer. Jurre lachte.

'Wat bedoel je?' drong ik aan.

'Het is allemaal zo duidelijk, Jarno. Jij, Stijn... Je gaat me niet vertellen dat je niet doorhebt wat er gebeurt als jullie elkaar zien?'

'Wat dan?'

'Ik zal het filmen de volgende keer. Hoe jullie naar elkaar kijken, hoe jullie met elkaar omgaan. Ik wil niet lullig doen, maar dat heb ik bij jou en Wijnand nog nooit gezien.'

'Zeg, ik hou van Wijnand hoor.'

'Geloof ik meteen. Blij met je relatie zelfs. Maar... Oké, dit is ook mijn beeld dat ik van Wijnand heb hoor, maar hij is vooral met zijn eigen wereldje bezig. Tuurlijk houden jullie van elkaar, de seks zal ook best prima wezen. Zeker als jullie ook met elkaar doen wat jullie toen bij mij deden.' Hij lachte zachtjes. 'Maar verder... Jij moet in zijn wereld passen, anders werkt het niet. Tussen jou en Stijn zie ik echt een klik. Jullie snappen elkaar, voelen elkaar helemaal aan. Hebben een band die ik niet kan uitleggen. Maar die gaat dieper dan een relatie, verliefdheid en seks. De hele buitenwereld kijkt er misschien raar tegenaan, vinden dat jullie eigenlijk helemaal niet bij elkaar horen, maar dat doen jullie juist wel. Vind ik dan hè? Wie ben ik, tenslotte.'

'Jurre.'

'Klopt.'

Ik zuchtte.

'Ik zag je gaan vanavond. Totaal in gedachten, somber. Ik heb tegen Stijn gezegd dat ie naar je toe moest gaan.'

'Vertelde hij ja.'

'Dat gezicht van je...' Jurre lachte. 'Hij keek net zo trouwens.'

Puinhoop. Tassen, losse kleren... Iedereen zocht spullen bij elkaar. Bewoners werden er onrustig van. We hadden met de hele groep nog een wandeling door het bos gemaakt en de lunch was net op. Stijn bekeek het lachend terwijl hij de tafels afruimde. Ik had mijn spullen en die van Ruben ingepakt en buiten bij de bus staan. Ik ging even bij hem zitten. Hij staaarde naar de bomen, kneep in mijn hand toen ik die vastpakte.

'We gaan zo naar huis,' zei ik.

'Ja.'

'Lekker met de auto. Vanavond gewoon in je eigen bed.'

'Ja.'

Ik glimlachte. Stijn ging aan de andere kant van de stoel zitten op zijn hurken.

'Is hij er helemaal klaar voor, voor de reis terug?'

Ruben lachte toen hij hem zag.

'Ja!'

Stijn stond op en kustte zijn wang.

'Ik wou dat ik overal zo snel een antwoord op had, Ruben.' Hij lachte, keek naar me en knipoogde. 'Zie je straks. We zijn een uurtje of twee later.'

'Is goed.'

'Ah!' zei Ruben, alsof Stijn wat vergat.

'O ja, natuurlijk Ruben,' lachte Stijn en gaf me een kus op mijn wang.

Ruben zat uitgelaten in de bus. Hij lachte, keek naar buiten en wilde af en toe en knuffel. Jurre zat achterin, naast Jeroen. Ze sliepen. Lisanne knikte naar ze.

'Uitgeput.'

'Allebei.'

Ruben lachte.

'Het heeft hem goed gedaan,' zei Lisanne tevreden.

'Zeker.'

'Jou ook?'

Ik haalde mijn schouders op.

'Gevoel dat je een keuze moet maken?'

'Niet alleen het gevoel, ik zal het ook moeten.'

Ze knikte.

'Wist jij dat Stijn er zou zijn?'

'Nee. Anders had ik je dat wel verteld van tevoren. Ik was net zo verbaasd als jij.'

Ik keek naar de hand van Ruben in die van mij.

'Vond je het erg?'

'Nee,' zei ik.

'En nu?'

'Weet ik niet. Ik moet nadenken. Van mezelf, maar ook van Stijn.'

Ik had er moeite mee om Ruben achter te laten op de afdeling. Hij protesteerde ook, toen hij merkte dat ik wegging. Ook Jurre kreeg een knuffel van hem. We zouden verzamelen bij de ingang, en van daaruit zouden we naar een restaurantje in de buurt gaan. Daar zag ik Stijn weer. Hij keek moe.

'Twee korte nachten, sjouwen... Op tijd naar bed vanavond,' lachte hij. Natuurlijk zorgden we ervoor dat we bij elkaar aan een tafel zaten, met Jurre. Er waren er nog meer en dat was misschien maar goed ook. Geen serieuze gesprekken. Lachen om wat we meegemaakt hadden de afgelopen dagen. Stijn ging mee naar het station. Op het perron stonden we wat onwennig naar elkaar te kijken. Jurre hield een beetje afstand.

'Ik bel je,' zei ik.

'Is goed.'

'Zo snel mogelijk.'

'Graag.'

Ik glimlachte.

'Daar is jouw trein.'

Ik knikte, gaf hem snel een kus.

'Dank je,' zei ik.

'Waarvoor?'

'Dat je er was.'

Jurre keek spottend.

'Geen vragen,' zei ik, 'heb ik geen antwoord op.'

'Jammer.'

'Goed, oké, wat wou je vragen?'

'Of ik bij jullie kon blijven slapen. Het is al laat genoeg. En ik ben kapot.'

Ik grinnikte. 'Tuurlijk.'

'Mooi,' zei Jurre.

Hij deed zijn ogen dicht, vlak voordat we er uit moesten schudde ik hem wakker. Hij rekte zich uit en gaapte.

'Weet je zeker dat je niet naar huis wil? Je denkt toch niet dat Wijnand je naar bed laat gaan zonder eerst nog wat te drinken?'

Jurre lachte. 'Ik lust nog wel wat.'

'Hey,' zei Karlijn bovenaan de trap toen ik de deur open deed.

'Hoi.'

'Hoe was het?'

'Gaaf en vermoeiend.'

Het gezicht van Wijnand kwam er naast. Ik sleepte mijn tas de trap op.

'Hebben jullie een beetje goed voor elkaar gezorgd?'

'Tuurlijk,' zei Karlijn met een arm om zijn nek, 'hè Wijnand?'

Bovenaan de trap kuste ik hem. 'Jurje blijft nog een nachtje.'

'Gezellig. Biertje?'

Ik hoorde Jurje achter me goedkeurend lachen. Op mijn kamer pakte Wijnand me nog even keer goed vast.

'Vertel, hoe was het?'

'Vermoeiend. En leuk. Veel gelachen. Ruben had ook de tijd van zijn leven.'

Wijnand keek naar Jurje. 'En jij?'

'Aanpassen in het begin. Ik wist echt niet wat ik er van moest verwachten. Maar het ging prima.'

'Prima?' zei ik. 'Lisanne vind je een natuurtalent. Wijnand, echt. Hij deed het goed. Hij heeft zo'n beetje de hele tijd voor Jeroen gezorgd.'

'Jeroen?'

'Ongeveer hetzelfde als Ruben. Maar deed ie goed.'

Jurje glimlachte.

We zaten nog een tijdje na te praten, dronken nog twee biertjes. Bij de laatste zat Jurje al flink te gapen.

'Jongens, ik ga echt slapen.'

'Morgen weer op tijd op.'

'Vergeet het Jarno. Dagje extra skippen kan geen kwaad.'

Ik lachte en gaapte ook.

'Blijf lekker uitslapen jullie,' zei Wijnand toen Jurje de kamer uit ging.

'Misschien wel een goed idee ja,' zei ik.

Wijnand kuste me. 'Metten slapen kun je toch niet,' zei hij tegen me terwijl hij me even vastpakte. 'Ik heb je gemist.'

Wijnand liet me los en liep naar het bed. Ik keek nog een keer naar Jurje. Die grijnsde en knipoogde voordat hij de deur achter zich dichttrok.

Chapter 15

Wijnand was al weg toen ik wakker werd. Ik rekte me uit en keek op mijn telefoon. Half elf. Dat viel niet tegen. Ik stuurde een berichtje naar Jurre. "Ook al wakker?" Het bleef even stil, maar daarna hoorde ik hem in de kamer naast me. Mijn telefoon piepte. "Koffie!" Ik grijnsde.

'Kom maar halen,' riep ik.

Niet veel later ging de deur open. Ik lag nog steeds in mijn bed.

'Goemorgen,' zei Jurre zachtjes.

'Ook nog niet wakker?'

Hij gaapte. 'Het kon minder.'

Ik wilde opstaan, maar was mijn boxer kwijt. Natuurlijk had Wijnand nog zin in seks gehad. Het kwam er niet echt van. Hij dacht dat het kwam omdat ik moe was. Dat klopte ook wel, maar ik zat nog met mijn kop vol van Stijn en alles vocht tegen elkaar in mijn hoofd. Ik hoorde Jurre lachen. Ik was onder mijn dekbed gedoken en kwam mijn boxer bij het voeteneind tegen. Ik trok hem snel aan en kwam weer tevoorschijn.

'Lach niet,' zei ik toen ik langs hem af liep naar het koffiezetapparaat.

'Ik lach ook niet. Goed geslapen?'

'Toen ik eenmaal sliep wel,' zei ik.

Jurre keek veelbetekenend.

'Laat maar, je snapt het zo ook wel.'

Hij knikte. De kamer vulde zich met de geur van koffie. Ik trok mijn shirt van de stoel en deed hem aan. Jurre had een stoel gepakt en was gaan zitten.

'Wat een stilte eigenlijk,' zei hij.

Ik glimlachte. 'Heel verschil met de afgelopen dagen hè?'

'Je hebt een leuke broer.'

'Ruben is een schat.'

'Hij is lief.'

'Ie!'

Jurre lachte.

'Ik mis hem een beetje eigenlijk, na die drie dagen.'

'Ga je er vandaag nog naar toe?'

Ik haalde mijn schouders op. 'In het weekend denk ik. Wat wil je eten?'
'Eitje bakken?'
'Hebben we niet vrees ik. Kijk maar even.'
Jurje stond op toen ik demonstratief de koelkast open trok.

'Aparte dagen,' zei ik toen ik terug kwam van de douche, 'en ik weet even niet wat ik er mee moet.'
'Doe gewoon even rustig.'
'Jij hebt makkelijk praten. Het maalt de hele tijd door mijn hoofd heen.'
'Doe nou geen rare dingen. Het was intens, laat het even bezinken en kijk af hoe het verder gaat met Stijn. Neem nou geen overhaaste beslissingen of zo. Je moet er nu ook niets mee.'
'Nee,' zei ik half zuchtend.
Jurje stond bij de stoel waar ik op zat, hij aaide een keer over mijn rug. Hij had zijn tas al klaar staan.
'Kan ik je wel alleen laten nu?'
Ik glimlachte. 'Jawel.'
'Dan ga ik zo.' Jurje rekte zich uit. 'Ze zullen thuis ook wel willen weten hoe het geweest is.'
'Je gaat thuis gewoon verder slapen,' lachte ik.
'Ik sluit niets uit.'
Jurje had zijn tas in zijn hand. We pakten elkaar vast.
'Bedankt voor de hulp,' zei ik.
'Het was leuk, echt. Als er weer eens zoiets is, laat me maar weten.'
'Is goed.'
'Let je een beetje op jezelf?'
Ik keek hem aan en knikte.
'Heel goed.'
Met een laatste knuffel ging hij de deur uit.

Terug op mijn kamer liet ik me op mijn bed vallen. Ik lag op mijn rug en keek naar mijn telefoon. Stijn had nog geen berichtje gestuurd. Had ik dat verwacht? Nee, maar wel gehoopt. Jurje had gelijk, ik moest dit maar eens goed laten zakken. Mijn ogen zakten langzaam weer dicht. Ik wou dat Stijn hier was. Net zoals samen in die hangmat, gewoon tegen elkaar kruipen en liggen. Beetje praten, liggen. Ik miste hem. Dat liet ik hem maar niet merken, maar ik stuurde hem wel een berichtje. "Goedemorgen", meer niet. Ik sloot mijn ogen, rekte me daarna uit en

stond toch maar op. Als ik bleef liggen dan kwam ik deze dag nooit meer overeind. Ik ruimde mijn kamer een beetje op, trok mijn tas leeg en propte wat spullen in de wasmachine. Straks nog even boodschappen doen en dan kwam Wijnand al weer bijna thuis. Alles weer normaal.

Ik had boodschappen gedaan en me uitgesloofd in de keuken. Dat was toch wel het minste wat ik voor Wijnand kon doen.

‘Floris vroeg hoe het met jullie was,’ zei hij toen we zaten te eten.

‘Met ons of met Jurre?’

Wijnand grinnikte. ‘Jullie allebei. Hij vond het leuk wat jullie deden. Volgens mij dacht hij dat jullie samen...’

‘Wat?’ Ik lachte. ‘Nee...’

‘Hij zei het zo niet precies, maar je zag het hem bijna denken. Hij vroeg het allemaal heel voorzichtig.’

‘Hij is gek.’

‘Ik heb gevraagd hoe het met hem zelf ging.’

Ik keek vragend, dat antwoord wilde ik ook wel eens weten. We zagen hem nog maar weinig, vooral omdat Jurre vaak bij ons zat te lunchen.

‘Hij gaat naar Denemarken.’

Nu werden mijn ogen groot. ‘Naar die Morten?’

Wijnand knikte en lachte. ‘Naar Morten ja.’

‘Cool. Wanneer?’

‘Komende zomer.’

‘Tssk, dat duurt nog lang.’

‘Dat zei ik ook al tegen hem. Maar hij was er blij mee.’

‘Ik zou echt tussendoor al een keer gaan. Ik bedoel... Als je toch met elkaar afspreek om elkaar weer te zien, waarom zo lang wachten? Dat hebben ze toch afgesproken hè? Morten weet dat hij komt?’

‘Ja ja, volgens Floris mist Morten hem vreselijk.’

Ik lachte en schudde mijn hoofd.

‘Het mooie komt nog.’

‘En dat is?’

‘Ik heb gezegd dat ik het er gewoon met je over zou hebben, dus dat Jurre er vanzelf wel over zou horen.’

‘Lul. Dat lieg je.’

‘Oké, jij wint. Maar ik had het graag gedaan en dan had ik zijn gezicht wel eens willen zien.’

Ik lachte. ‘Klootzak die je bent.’

‘Wel jammer voor Jurre,’ zei Wijnand naast me in bed.
‘Eigenlijk is er niets veranderd.’
‘Nee, maar ik had echt zoiets van “dit is wel definitief nu”. Stiekem toch gehoopt dat Floris die Deen zou vergeten.’
Ik grinnikte. ‘Jurre komt wel iemand anders tegen.’
Mijn telefoon piepte. Ik was te nieuwsgierig om niet te kijken. Ik draaide me weg van Wijnand en strekte mijn arm om mijn telefoon te pakken.
“Sorry, lees het nu pas. Uhm, welterusten dan maar. xxx”
Stijn. Ik glimlachte, stuurde snel drie kruisjes terug en legde mijn telefoon weer weg.
‘Wie was dat?’ vroeg Wijnand.
‘Iemand van de begeleidingsploeg,’ zei ik. ‘Van het tehuis zelf.’
Wijnand glimlachte en kuste me. Ik kuste terug, kroop dicht tegen hem aan en sloot mijn ogen. Dat liegen ging me gemakkelijker af dan ik gedacht had. Mooi.

‘Zo, ook weer een beetje bijgeslapen?’
Ik lachte toen Jurre naast me kwam zitten. ‘Helemaal.’
‘Eigenlijk hadden we deze vrijdag ook nog wel kunnen skippen toch?’
Ik haalde mijn schouders op. ‘Eigenlijk wel ja.’
Jurre keek even rond. ‘Nog iets van Stijn gehoord?’
Ik glimlachte. ‘Hij sms’te me gisteravond.’
‘Oe, mooi.’
‘Toen Wijn en ik al in bed lagen.’
Jurre lachte. ‘Lekker. Wat zei Wijnand?’
‘Niets, die vroeg wie er zo laat nog iets stuurde. Ik heb maar gezegd dat het iemand van het tehuis was die ook meegegaan was.’
‘Nou, dan lieg je toch niet?’
‘Nee, op zich niet. De drie kusjes erbij zorgden toch voor een ongemakkelijk gevoel.’
Jurre grijnsde. ‘Ongemakkelijk? Omdat je liever bij hem had gelegen zeker?’
‘Hou op.’
‘Waar of niet?’
Ik zuchtte.
‘Duidelijk.’
‘Jij praat alsof het simpel is.’
‘Zo bedoel ik het niet. Hey, Wijnand.’

Wijnand was nog een paar stappen van onze tafel vandaan. Die had niets gehoord, maar ik had hem ook niet aan zien komen. Hij wreef even over mijn rug toen hij naast me kwam zitten.

'Je ziet er nog steeds niet wakker uit,' lachte hij.

'Ik voel me gewoon fris hoor,' zei ik glimlachend.

'Je had hem vanmorgen op de rand van het bed moeten zien zitten,' zei Wijnand tegen Jurre.

Ik sloeg hem plagerig op zijn been toen hij naast me zat. 'Dat is iedere ochtend. En jij bent erger.'

Wijnand lachte.

'Ik heb eigenlijk geen zin in dit weekend,' zei Wijnand.

'Ik ook niet.'

'Wie familieweekend ooit uitgevonden heeft...'

Ik lachte en kroop uit bed. 'Kom, opstaan.'

'Het is nog vroeg,' mopperde hij.

'We moeten om half één bij jouw ouders zijn.'

Wijnand mompelde iets onverstaanbaars terwijl hij zich weer omdraaide.

Ik kroop naast hem op bed, boog over hem heen en gaf hem een kus op zijn voorhoofd.

'Ik wil echt van tevoren even langs Ruben. Je mag wel blijven liggen, dan zie ik je daarna op het station.'

Wijnand draaide zich weer om. 'Nee, ik ga mee.'

Ik glimlachte en trok het dekbed weg. 'Zelf weten.'

Hij trok het weer terug over zich heen. 'Nog vijf minuutjes.'

Ruben was uitgelaten toen hij me zag.

'Ja!'

Hij bleef me aankijken, graaide met zijn hand. Heel even keek hij naar Wijnand.

'Hallo Ruben,' zei Wijnand.

Hij wilde even zijn hand vastpakken maar Ruben had daar geen zin in.

Hij keek weer naar mij.

'Ja.'

Het klonk niet tevreden, beetje mopperend zelfs. Hij sloeg een keer op het tafeltje en draaide zich om schuin achter zich te kijken. Daar kwam net Lianne uit de keuken.

'Hey Ruben,' lachte ze.

Hij stootte een klank uit, keek weer naar mij.

‘Beetje te vroeg voor yoghurt gekkie,’ zei ik.

‘Ja!’

Lisanne kwam er bij staan. Ze zei hallo tegen Wijnand. Ruben hield mijn hand vast. Lisanne aaide over zijn hoofd.

‘Hij heeft het leuk gehad deze week hè?’

‘Ja!’

Ze lachte. ‘Beetje dolle dag nog daarna, maar nu is hij weer gewoon vrolijk. Of niet, Ruben?’

‘Jaaaa!’

We lachten.

‘Jeroen is er ook van opgeknapt. Bedank Jurre nog maar een keer van mij.’

‘Doe ik.’

‘Ambiëren jullie geen carrière in de zorg? Jullie mogen hier zo beginnen van mij.’

‘Nou...’

‘Ze worden helemaal vrolijk van jullie.’

‘Komt omdat ze ons niet iedere dag zien. Jou vinden ze gewoon saai.’

‘Nee, bedankt weer, Jarno.’

Ik grinnikte.

‘Je hebt een gekke broer Ruben.’

‘Ja!’

‘Nooit patiënten tegenspreken,’ zei ze veelbetekenend en liep lachend weg.

Ruben bleef mij aankijken. Als ik lachte deed hij dat ook. Ik speelde een beetje met hem, af en toe beetje lachend pesten, terug laten slaan. Hij was af en toe fel, maar lachte toch met me mee. Toen we gingen wilde hij duidelijk een kus. Voor Wijnand kon er zelfs geen hand van af.

‘O ja,’ mompelde Wijnand toen een tante van hem vrolijk op ons af kwam.

We zaten op een groot terras, achter een hotel. Ik grinnikte.

‘Altijd overdreven de acceptatietante uithangen, maar ondertussen... Het maakt natuurlijk helemaal niets uit dat je homo bent, maar toch blij zijn dat haar zoon een vriendin heeft.’

‘Hallo,’ zei ze overdreven vrolijk. ‘Leuk dat jullie er ook zijn. Jouw vriend is ook meegekomen, leuk. Jeroen was het niet?’

‘Jarno.’

'O ja. Mooie naam hoor. Voor zo'n mooie jongen zeker, ha ha ha.'
Ze hand mijn rechterhand vast, haar linker lag op mijn onderarm.
'Nou, maak het je gezellig, we hebben over een uur een GRS-fietstocht.'
'GRS?' wou ik vragen, maar ze was al weer door. Ik keek Wijnand aan.
'GPS,' zei Wijnand, 'het is ook moeilijk.'
Ik grijnsde. 'Kom Wijn, eerste biertje. Anders komen we hier helemaal nooit doorheen.'
Er kwamen wat neven en nichten bij zitten. Wijnand praatte met ze, ik zat vooral met mijn telefoon in mijn hand. Stijn had een berichtje gestuurd met de vraag hoe het met Ruben ging. Daar had ik snel een berichtje op teruggestuurd: "met hem goed, met mij minder. Familieweekend."
Ik kreeg een lachende smiley terug. Daarna ging hij door.
"Sterkte, ik zit met mijn huisgenoten lekker onderuit. Weekendgevoel!"
"Rub it in, lul. Dat wil ik ook."
"Kom maar hierheen dan. Laat je ouders het lekker uitzoeken."
"Het is de familie van Wijnand. Weggaan zonder hem is geen optie."
"Jammer."
"Erg jammer zelfs."
"Had het wel gezellig gevonden."
Wijnand sloeg tegen mijn arm. 'Kom je? We gaan fietsen.'
"Ik ook," typte ik nog snel. 'Ik kom,' zei ik tegen Wijnand terwijl ik opstond.
Er waren vooraf al groepjes samengesteld. Geen partners of naaste familie bij elkaar. Jammer. Iedere groep kreeg een A4-tje met een beschrijving, "met leuke opdrachten onderweg". Zucht. Ik stopte mijn telefoon in mijn broekzak na nog één berichtje van Stijn en stapte op. Rijden maar. Ik zag Wijnand nog net met zijn groepje weggrijden. De fijne gezellige tante waar ik de naam al weer van vergeten was reed voorop.

Ruim drie uur later waren we terug. Jolige sfeer, er werd veel gelachen om de opdrachten onderweg. Vooral door de ouderen. Ik kon nog steeds niet in de stemming komen. De terrasverwarming was aan gelukkig. Ik ging zitten met een biertje, Wijnand was nog niet terug. Ik grijnsde naar hem toen hij het terras op kwam lopen. Met een zucht kwam hij naast me zitten.

'Zeg maar niets,' grinnikte ik.

'Twee keer verkeerd gereden. Daarna heb ik dat GPS-apparaat overgenomen van d'r.'

Ik lachte.

Wijnand schudde met zijn hoofd. 'Echt...'

We hoorden haar lachen.

'Als we Wijnand niet hadden gehad, die kon gelukkig heel goed met dat ding overweg,' zei ze verbaasd.

'Dat is techniek, dat is voor de jeugd, tante Audrey,' lachte een neef van Wijnand.

'Ja, ik snap niets van die dingen,' zei ze, 'het is ook iets voor jonge mannen. Maar dat hij er ook mee overweg kon, knap hoor.'

Ik voelde de ondertoon en zag dat Wijnand's ouders dat ook deden.

'Dat wij homo's het kunnen wil toch eigenlijk zeggen dat vrouwen er toch ook gewoon mee om moeten kunnen gaan,' mompelde ik.

Wijnand schopte even zachtjes tegen mijn enkel. Een nicht van hem die aan de andere kant naast me zat had het toch gehoord en grijsde. Ik was er klaar mee. En dan moest de avond nog beginnen.

"Hoi."

"Nog wakker?"

"Ik wil hier weg."

"Ha ha ha, volhouden Jarno."

"Erg dit, echt."

"Waar is Wijnand?"

"Slaapt."

"Waar ben jij dan?"

"Naast hem in bed. Kan niet slapen."

"Even bellen gaat dus niet?"

"Nee. Lekker laten slapen."

"Jammer."

Dat vond ik ook. "Ja, had je wel even willen horen. xx"

"Ik jou ook. xxx"

"Ik moet gaan slapen, morgen weer op tijd op. Leuke dingen doen."

"Lekker slapen dan jij."

Ik drukte half geërgerd op de letters. "Wil ik niet."

"Wat wil je dan?"

"Ik ben ook wel moe hoor, maar toch. Geen zin. Wat ik wil kan toch niet."

"Ha ha, weg daar zeker?"

Ik glimlachte. "En bij jou zijn. xxx"

“Van mij mag je.”

“Jarno?”

“Jarno?”

“Slaap lekker. xxx”

De laatste vier berichtjes las ik de volgende ochtend pas, toen Wijnand naar de badkamer was. Het had ook even geduurd voordat hij “Van mij mag je.” typte. Ik drukte snel wat op mijn toetsjes.

“Sorry, was in slaap gevallen. xx”

Ik legde mijn telefoon op het kastje naast het bed en ging douchen. Wijnand kwam er net onderuit. Ik douchte snel, kwam stil terug op de kamer en kleepte me aan. Klaar voor ontbijt.

Ik sleepte me door de dag heen. Nog een paar uur, dan konden we weg. Wijnand vond me stil, chagrijnig.

‘We zijn zo weg hier,’ zei hij toen hij naast me zat.

‘Weet ik.’

Hij glimlachte. Aan het einde van de middag bleven er nog een paar hangen aan de bar van het hotel. Wij wilden weg, de ouders van Wijnand gelukkig ook.

‘Zo, dat zit er op,’ zei Wijnand veelbetekenend toen we wegreden.

Zijn moeder keek even achterom. ‘Het is toch ook wel gewoon gezellig.’

‘Jawel, ik heb genoeg gelachen. Nadat de verplichte nummers voorbij zijn.’

‘Je moet iets organiseren, als je met zo’n groep alleen maar bij elkaar gaat zitten dan komt er niets van terecht.’

‘Hm.’

‘Het is toch ook gewoon leuk om iedereen weer te zien. Vroeger speelden jullie altijd met elkaar, nu zie je elkaar bijna nooit meer.’

Ik zat naast Wijnand achterin en stuurde naar buiten. Ik zat met mijn gedachten helemaal ergens anders.

‘Is ook wel zo mam,’ ging Wijnand verder. ‘Maar verder...’

‘Tante Audrey is nou eenmaal apart. Dat moet je langs je af laten glijden.’

‘Beetje lastig als ze zo nadrukkelijk aanwezig is.’

‘Wat mijn broer daar ooit in gezien heeft...’ zei zijn vader.

Wijnand lachte.

‘Je kunt zeggen wat je wil, maar ze organiseert het allemaal wel,’ zei zijn moeder.

‘Het blijft een raar mens,’ mokte Wijnand, ‘met d’r opmerking dat “een

jongen zoals ik" ook niet met die apparatuur om zou kunnen gaan.'

Ik keek hem aan. 'Dat GRS ding?'

Wijnand grijnsde.

'Gaan we nog ergens uit eten met z'n vieren?'

Wijnand haalde zijn schouders op naar zijn moeder. 'Lekker.'

Ik staarde alweer naar buiten.

Ik rekte me uit toen we eindelijk thuis waren. Ik had al eerder thuis willen zijn, maar we waren lang bij zijn ouders blijven hangen. Laatste trein naar huis. Ik gaapte en begon al dingen klaar te leggen voor de volgende dag. Ik wilde slapen. Wijnand pakte nog twee biertjes uit de koelkast.

'Voor mij niet hoor,' zei ik.

'Niet?'

'Wijn, ik ben moe, ik wil slapen.'

Hij keek verbaasd maar zette ze allebei weer terug. Ik trok mijn kleren uit en dook in bed. Ik was echt moe, wilde echt slapen. Gewoon slapen, even niet nadenken, niet piekeren en even geen rekening houden met wat dan ook. Ik wilde slapen.

Wijnand was nog even naar zijn kamer gegaan en kroop daarna naast me. Hij sloeg zijn arm om me heen en kustte mijn wang.

'Heb je het nog wel een beetje leuk gehad, ondanks alles?'

'Jawel.'

'Voor mij is het toch anders, het is familie, voor jou zijn het hoofdzakelijk vreemden.'

'Jouw neven en nichten zijn best gezellig.'

'Ja, op een rare tante na.'

'Je zou eens met mijn familie mee moeten gaan,' zei ik, 'kun je nog wat meemaken.'

'Is dat zo erg?'

'Hetzelfde als bij jou denk ik.'

'Kan dat?' lachte hij.

'Wijn, iedere familie heeft zo'n maf mens rondlopen. Ontkom je niet aan. Leer er maar mee leven.'

Zijn hand wreef over mijn zij, langzaam naar beneden.

'Wijnand,' zei ik terwijl ik zijn hand vastpakte, 'ik wil echt slapen.'

Ik was nukkig de volgende ochtend. Slecht geslapen, gedroomd ook. Geen idee meer waarover, maar ik was er doodmoe van. Ik was niet echt spraakzaam, reed stil naast hem naar de universiteit. Jurre kwam naar ons toe, vrolijk, leuk weekend gehad. Ik reageerde lauw, vond het allemaal wel best. Hij keek een beetje verbaasd maar vroeg niet verder zolang Wijnand er bij was. We dronken samen koffie. Mijn telefoon in mijn broekzak brandde. Hij had getrild maar ik durfde niet meteen te kijken. Toen Wijnand opstond om verder te gaan en ik alleen met Jurre achterbleef pakte ik hem en klikte hem aan. Berichtje van Stijn.

“Maandag. Alles weer normaal?”

Ik glimlachte. “ Gelukkig wel.”

Jurre keek me aan. ‘Stijn?’

‘Hoezo?’ vroeg ik onschuldig.

‘Ik zie het aan je.’

‘Is het zo duidelijk?’

Jurre grijnsde, keek me diep in mijn ogen. ‘Jarno... Het is zo duidelijk allemaal.’

‘Hij heeft afgelopen weekend de hele tijd zitten texten.’

Jurre’s wenkbrauwen gingen omhoog.

‘Oké, volgens mij ben ik begonnen. Weet ik niet meer. Wijnand sliep al, ik lag nog wakker.’

Jurre lachte en schudde zijn hoofd.

‘Ik weet niet wat ik er mee moet.’

‘Dat weet je al sinds die kampeerboerderij niet.’

‘Wat zou jij doen?’

‘Een knoop doorhakken,’ zei Jurre veelbetekenend. ‘Hier word je gek van.’

Makkelijk gezegd, een knoop doorhakken. Welke knoop moest ik dan doorhakken? Wilde ik Wijnand kwijt? Nee, ik had het goed zo, niets mis mee. Maar ik vond het leuk dat ik Stijn weer was tegengekomen. Daar had ik genoeg mee beleefd, we waren afhankelijk van elkaar geweest. Dat kon ik niet vergeten. Ik was blij dat het nu goed met hem ging, vond het fijn om weer contact met hem te hebben. Stijn was en bleef speciaal voor me. We hadden een band die niemand anders kon begrijpen, eentje die ik ook met niemand anders kon hebben. Eigenlijk wilde ik dat het bleef zoals het was, ik had iets met Wijnand, en gewoon contact met Stijn. Als maatje.

Daar ging Wijnand nooit blij mee zijn. Die ging jaloers worden, het niet vertrouwen. Ik kon er niet boos om worden, hij had nog gelijk ook. De keren dat ik met Stijn was geweest was het uit de hand gelopen. Hij had iets waar ik geen weerstand tegen kon bieden. Het lag ook helemaal aan mij, Stijn had zijn gevoel beter onder controle dan ik. Ik vroeg me ook serieus af of een relatie met Stijn zou werken. Hij was en bleef apart. Jongen met een flink verleden, hij had genoeg rare dingen gedaan. Meeste mensen zouden me voor gek verklaren als ik dat deed. Waarom hield ik daar eigenlijk rekening mee? Wat maakte het uit wat andere mensen dachten? Mijn kop was een puinhoop als ik er aan dacht. Mijn gedachten sprongen van het ene uiterste in het andere. Dat moest opvallen en dat deed het ook. Jurre zag het aan me, maar ook voor Wijnand kon ik het niet verborgen houden.

Om het allemaal nog verder op de spits te drijven ontving ik nog een paar berichtjes van Stijn, die ik ook meteen beantwoordde. Ik was eerder vrij dan Wijnand, in mijn laatste pauze sprak ik met hem af dat ik alvast langs de supermarkt zou gaan. Eenmaal thuis ruimde ik alles op en ging op mijn bed zitten met de tv aan. Proberen even niet na te denken. Wijnand kwam een uur later thuis.

'Hey,' zei hij vrolijk.

'Hoi.'

Hij liep naar me toe, boog voorover en gaf me een kus.

'Ik kwam Floris nog tegen net. Begint nog serieus te worden met die Morten.'

'O?'

'Ja, dat idee van de zomervakantie vonden ze zelf ook wat te lang duren. Waarschijnlijk straks in december.'

'Leuk.'

Wijnand keek me even onderzoekend aan en trok de koelkast open.

'Heb je cola meegenomen?'

'Wat? Cola? Oh, nee, vergeten.'

'Had ik je vanmiddag nog gevraagd?'

'Ja, sorry, niet meer aan gedacht.'

Hij keek weer naar me. 'Gaat het wel goed?'

'Ja hoor. Gewoon dom vergeten.'

'Jarno...'

Ik keek alweer naar de tv. Wijnand pakte de afstandsbediening en zette hem uit. Hij stond voor de tv en keek me aan.

'Jarno, wat is er?'

'Niets.'

'Je bent al onderhand een week stil en afwezig. Afgelopen weekend, eigenlijk al sinds je terug bent van die vakantie met Ruben. Gaat het niet goed met hem?'

'Jawel, dat heb je zaterdag toch gezien.'

'Is er iets gebeurd dan met hem?'

'Nee, hij heeft het goed gehad.'

Wijnand bleef staan. Ik keek ongemakkelijk terug.

'Jarno, dit is niet normaal. Er is iets en dat kun je niet ontkennen.'

Ik zuchtte.

'En daar gaan we nu over praten,' zei hij er stellig achteraan.

Chapter 16

'Godverdomme Jarno.'

Ja, hij was kwaad. Ik had eerst nog een beetje zitten ontkennen dat er iets was, maar toen hij vroeg of het met Stijn te maken had, of ik hem weer gezien had kon ik niet meer terug. Hij zag zelf ook wel dat hij goed gegokt had.

'Wist je dat hij daar zou zijn?'

'Nee. Hijzelf ook niet. Hij had zelfs nog gekeken of Ruben mee zou gaan, want dan zou hij zich niet als vrijwilliger opgeven. Lisanne had Ruben pas later op de lijst laten zetten.'

'Ja ja.'

'Dan geloof je het niet,' mokte ik.

'Jarno, kom op, dit is allemaal wel heel toevallig.'

'Vraag het aan Jurre, als je me niet gelooft.'

'Wat denk je nou zelf. Die jongen is gewoon niet te vertrouwen, je kent hem toch? Wat die allemaal niet gedaan heeft... Die leeft van leugens volgens mij. Dit was gewoon zijn plan.'

Ik keek verstoord. 'Met wat voor reden?'

'Om jou terug te krijgen.'

'Doe normaal Wijnand.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Zit ie nog steeds aan de drugs?'

'Heeft ie nooit aan gezeten.'

'En jij gelooft dat? Hij hing in dat park rond, dan weet je toch genoeg. Ik wil niet weten wat hij er allemaal nog meer uitspookte.'

'Begin er dan ook niet over.'

'Die gast is gewoon niet normaal. Echt, ik snap niet waarom je met hem omgaat.'

'Nee, generaliseer gerust nog even verder,' bitste ik.

Hij werd nu echt kwaad. 'Ik moet het maar normaal vinden? Jij bent er al een hele week stil van. Ik weet echt genoeg Jarno. Ik vraag het nog één keer: wat is er gebeurd?' Hij praatte hard. Dwingend. 'Laat ook maar,' zei hij voor ik kon reageren. 'Ik wil het eigenlijk ook niet horen.'

Ik zei niets, keek hem alleen maar aan.

‘Hij heeft gewoon geprobeerd je te versieren,’ ging hij verder. ‘En dat hoef ik Jurre niet te vragen. Die gast is gluiperig genoeg om dat te doen op een manier zodat Jurre niets doorheeft. Beetje de gezellige jongen uit hangen maar ondertussen. God wat ben jij naïef. Hij zit je te versieren waar je bij staat en je hebt het zelf niet eens door.’

‘Doe nou eens rustig man.’

Wijnand keek woest.

‘Je doet onredelijk, wat je zegt slaat nergens op.’

‘Ik ben onredelijk? Jij niet? Je praat goed wat die gast allemaal doet en gedaan heeft? Schei toch uit man. Die jongen is alleen maar problemen.’

Nu was ik er klaar mee. ‘Hij kan anders wel goed met Ruben omgaan. Die is meteen vrolijk als hij hem ziet. En met de anderen daar. Hij is zorgzamer dan je denkt.’

Wijnand schudde zijn hoofd. ‘Heb je nog met hem afgesproken?’

‘Nee,’ zei ik nog steeds kwaad.

Ik liep naar de deur en ging de gang op. Karlijn keek me vragend aan.

Ik had op zich gelijk: ik had niets met Stijn afgesproken. Maar dat was ik wel van plan. Ik wist nog niet wanneer, ik wilde het allemaal even laten bezinken. De sfeer in huis werd er niet beter op zo. De eerste gedachte na die woordenwisseling met Wijnand was simpel: Ik ga bij hem weg en naar Stijn. Doe. Maar als ik daar wat langer over nadacht dan werd ik erg onzeker. Het was makkelijk gezegd, maar om die knoop zomaar door te hakken dat kreeg ik niet voor elkaar. Ik hield Stijn een beetje op afstand, reageerde niet meteen op zijn berichtjes, puur om na te kunnen denken. Ik had nu een hele tijd wat met Wijnand, en dat gooide je niet zomaar weg. Ik probeerde ook om het allemaal te vergeten, gewoon door te gaan met mijn leven met Wijnand. Dat lukte maar half. Wijnand was kwaad en dat liet hij duidelijk merken. Hij vertrouwde mij niet meer. Had hij gelijk? Was Stijn echt zoals hij zei? Had Stijn het echt zo gepland allemaal, om mij terug te krijgen? Ik kon het me niet voorstellen, maar als het zo was dan was ik wel teleurgesteld, kwaad op hem zelfs.

‘Wijn, ik ben er niet vanavond.’

‘Niet?’

‘Ik ga vanmiddag naar Ruben, daarna naar mijn ouders.’

‘Oké.’

Ik kreeg nog een kus van hem. Daarna ging ik naar het station. Met een missie. Stijn wist dat ik kwam, ik had hem gevraagd of hij tijd had. Gewoon om gezellig wat te gaan drinken. Onzin natuurlijk, ik wilde hem zien en met hem praten. De berichtjes via de telefoon waren de laatste paar dagen redelijk normaal. Geen kusjes meer, gewone berichtjes. Ook niet meer elke dag. Dat gaf wel wat rust, maar niet genoeg. Ik miste ze en dat zat me dan weer dwars. Ik had hem nog één keer gezien na de korte vakantie van Ruben. Raar, ongemakkelijk, vooral ook omdat hij afstand hield, opvallend voorzichtig was in zijn doen en laten. Maar het voelde goed, vertrouwd.

Ruben was blij om te zien. Hij lachte, kraaide. Lianne bekeek hem tevreden.

‘Gaat echt goed met hem,’ zei ze.

‘Gelukkig wel.’

‘Zeker na die week en sinds Stijn af en toe weer op bezoek komt.’

Ik glimlachte. ‘Hij doet wonderen.’

Lianne grinnikte spottend.

‘Jullie doen wonderen.’

‘Ja, ja...’

‘Ja!’ lachte Ruben.

‘Zie je nou wel? Ruben zegt het zelf.’

Ik stond op. ‘Het is goed met jullie. Tijd voor yoghurt.’

Ruben keek verwonderd, strekte zijn hand naar me uit. ‘Ah!’

‘Ik ga yoghurt halen,’ zei ik rustig, ‘ik ben zo terug hoor.’

Hij keek me na, alsof hij me niet geloofde. Bij de keuken lachte ik nog een keer naar hem.

‘Ja!’

‘Ja, yoghurt,’ riep ik terug.

Ik keek in de koelkast, pakte er een bekertje uit en trok een la open om een lepel te pakken.

‘Ja!’ hoorde ik hem enthousiast roepen.

‘Ruben!’

Ik glimlachte, dat was de stem van Stijn. Ik liep terug de kamer in en glimlachte naar hem.

‘Wat ben je vroeg?’

‘Ik kon wat eerder weg.’

Ruben was door het dulle heen. Hij kraaide weer, graaide met zijn armen.

'Rustig, rustig,' lachte Stijn met een kus.

'Ja!'

'Zeg, wat is dat nou? Ik wil wel een kus terug hoor!'

'Ja!'

'Nou? Geef dan?'

Stijn boog voorover en gaf hem nog een kus. Ruben probeerde er een terug te geven. Ik was gaan zitten en roerde lachend met de lepel in het bekertje.

'Yoghurt!' zei Stijn.

'Ja!'

Ik plaagde hem toen hij eindelijk naar me keek. Pakte de eerste hap zelf. Ruben lachte protesterend, strekte zijn hand naar me toe.

'Nou, komt ie.'

Ruben nam een hap maar deed meteen weer lachend zijn mond open. Ik schraapte met de lepel over zijn kin naar boven. Stijn lachte. Ruben wilde niet echt meewerken maar hij werkte het uiteindelijk toch naar binnen. Hij was uitgelaten. Hij lachte, speelde met mijn hand of met die van Stijn en bleef ons ondertussen goed in de gaten houden. We zaten dicht bij elkaar, keken af en toe. Stijn glimlachte dan, ik glimlachte terug. Ruben vond het allemaal prima. Hij had zijn hand vast en kneep.

'Au!' zei Stijn gespeeld.

Ruben lachte.

'Harder Ruben,' plaagde ik.

'Welja, ga hem helpen.'

Ik legde mijn hand op die van Ruben en kneep mee. Ruben lachte, Stijn probeerde zijn hand terug te trekken. Ik liet los, Ruben graaide en wreef over tafel. Mijn hand lag op die van Stijn. Ruben keek en lachte. Ik kneep zachtjes, Stijn trok langzaam zijn hand terug.

Buiten stak hij meteen een sigaret op. Ik glimlachte er om. Hij haalde zijn fiets uit het hok.

'Band is opgepompt.'

'Attent.'

Hij grijnsde. 'Zo ben ik.'

Ik sprong achterop en liet me door de stad rijden, kijkend naar zijn rug, zijn billen op het zadel en zijn bewegende benen. Hij reed snel, in de binnenstad slingerde hij behendig overal tussendoor, waardoor ik hem af en toe moest vasthouden om er niet af te vallen. Niet erg. Hij remde stevig voor zijn huis. Ik sprong er af, hij zette zijn fiets vast in het rek en

deed de deur open. Ik liep achter hem aan de trap op, zijn kamer in. Niet veel later klopte er iemand op de deur.

'O, je hebt bezoek, sorry,' zei een jongen nadat Stijn de deur open had getrokken.

'Geeft niet,' zei Stijn.

'Ik kom later wel terug.'

'Nee, maakt niet uit, wat wou je vragen?'

'Hoe het nu gaat, na gister.'

'Geen idee. Hetzelfde denk ik.'

'Oké, als er wat is...'

'Dan roep ik,' glimlachte Stijn. 'Bedankt.'

Ik keek hem verbaasd aan toen de deur weer dicht was. Stijn keek terug en zuchtte.

'Mijn vader. Gisteravond werd ik gebeld, ze hebben hem opgepakt.'

'Wat?'

'Gedronken, ruiten eruit bij de buren, buurman flinke hoofdwond... Een hoop gedoe. Hij zit veilig vast nu.'

'Jezus.'

Stijn haalde zijn schouders op. 'Het is zo. Ik ben allang blij dat ze meteen de politie gebeld hebben en hem meegenomen hebben. Als hij echt door het lint gaat... Nou ja, je kent de verhalen.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Hoe gaat het nu?'

'Geen idee. Hij zit vast, nuchter worden. Daarna gaat hij gedwongen een kliniek in denk ik. Ze hebben me gister gebeld, toen de politie in de straat was had hij zich opgesloten in huis. Of ik hem tot bedaren kon brengen.' Stijn lachte schamper. 'Ik heb een paar minuten door de brievenbus geroepen maar dat hielp niet echt. Ik heb ze gewaarschuwd dat hij met meubels kon gaan gooien als ze naar binnen zouden gaan. Ik heb de sleutel omgedraaid, deur open gemaakt en dekking gezocht. Vier man naar binnen, een hoop gevloek... Ik heb excuses aangeboden aan de buren, maar die vonden het alleen maar erg voor me.' Hij keek me aan. 'Ze zeiden trouwens dat ik er goed uitzag, waren blij dat het goed met me ging.'

'Je praat alsof het je niets doet.'

'Die lul doet me ook niets. Hij is zo, klaar. Ik vind het kut voor de buren. Ik ben er weg, klaar ermee. Maar zij wonen er naast, naast die tikkende tijdbom.'

'Maar ze bellen je wel, of je wil komen.'

'Dat is het minste wat ik kan doen voor de buren.'

Ik keek nog steeds half geschrokken naar hem.

'Ik ben blij dat ik zo niet ben,' zei hij stellig.

Ik glimlachte.

'Daarom drink ik ook alleen in gezelschap. Biertje?'

'Lekker,' zei ik twijfelend.

'Ik wil het er verder niet over hebben, oké? Hij doet maar en het is redelijk goed afgelopen.'

'Oké.'

We proostten.

'Wel lief van jouw huisgenoot dat hij even komt kijken hoe het met je gaat.'

'Is het ook.'

'Leuke jongen.'

Stijn grijsde. 'Leuk? Goddelijk. Hetero, dat dan weer wel helaas.'

We lachten.

'Hoeveel tijd heb je?'

'De hele avond.'

'Mooi, ga ik iets lekkers koken.'

'Zeg ik geen nee tegen. Kan ik helpen?'

'Ja, met afwassen naderhand.'

'Hoe gaat het verder met je?' vroeg ik met een theedoek in mijn hand.

'Goed hoor.'

'Echt?'

Hij glimlachte. 'Ja. Met jou?'

'Gaat wel.'

'Dat vermoeden had ik al. Vertel.'

'Gewoon, wat twijfels af en toe.'

'Waarover?'

'Wijnand.'

Hij gaf me een pan. 'Wijnand? Hoe komt het?'

'Ik weet niet, gaat niet helemaal goed de laatste tijd.'

'O?'

'Ja, leuke jongen tegengekomen...'

'Wijnand?'

'Nee, ik.'

Hij waste gewoon door, met een glimlach. 'O?'

'Ja, en dat weet Wijnand. Hij doet er moeilijk over, jaloers.'

'Is niet gek toch?'

'Nee, op zich niet. Ik was ook stil, in gedachten vaak, hij ging vragen

stellen.'

'Stil, in gedachten? Dat moet dan wel een heel erg leuke jongen zijn.'

'Is hij ook,' zei ik.

Stijn hield op met afwassen en keek me aan. Ik bleef naar de pan in mijn handen kijken. Hij was al droog.

'Jarno, wat wil je?'

'Weet ik niet. Jou?'

Stijn zuchtte.

'Hangt ook een beetje af van wat jij wil.'

'Wat ik wil doet er niet toe.'

'Stijn... Ik...'

'Jarno, kijk uit wat je doet. Je hebt al een hele tijd iets met hem, anderhalf jaar. Kijk uit wat je nu gaat zeggen.'

'Waarom?'

'Omdat ik je terug wil, lul. Maar zolang jij iets met Wijnand hebt en daar gelukkig mee bent ga ik je dat niet zeggen. Maar ga me niet uitdagen.'

Hij ging weer door met afwassen. Laatste pan.

'Zou dat weer werken, tussen ons?'

Stijn schrobde met een schuursponsje.

'Het was toen wel een aparte situatie,' ging ik verder.

'Ja. En nu is de situatie veel beter. Ik denk dus dat het alleen maar beter zou kunnen gaan. Je weet waarom ik toen verdwenen ben. Dat ging niet meer, maar dat is nu ook voorbij.'

Ik nam de pan van hem over. Stijn ruimde zijn kleine aanrechtje verder op. Ik droogde af, diep in gedachten.

'Wat denk je nu?'

Ik zette de pan op de andere. 'Geen idee.'

Stijn lachte schamper. 'Typisch jou dit.'

'Wat?'

'Beslissingen nemen blijft moeilijk.'

'Zeg!'

Hij lachte. 'Geeft niet. Maakt wie je bent. Ik vind het wel wat hebben.'

Voor ik het wist had ik een kus op mijn wang. Meteen daarna bukte hij om de pannen weg te zetten.

'Je hebt wel gelijk.'

'Ik ga je niet onder druk zetten. Jij moet zelf beslissen. Je weet nu hoe ik er over denk, het is verder aan jou.'

Ik zuchtte.

'Ik ga koffie zetten. Jij ook?'

'Lekker.'

‘Twee koffie. Heb je nog snel besloten dit.’

‘Leuk Stijn, erg leuk.’

Hij lachte. ‘Ik plaag je maar. Het is ook niet gek dat je twijfelt. Weet Wijnand dat je hier bent?’

‘Nee. Ik ben bij mijn ouders.’

Stijn grijnsde en gaf me een dampende mok.

‘Ik ben een rare,’ zei Stijn terwijl ik tegen hem aan hing. ‘Verleden, diepe dalen. Het heeft me getekend, Jarno. Weet waar je aan begint. Wijnand is veilig, normale jongen, prima ouders. Ik ben van de buiten-categorie, iedereen gaat je voor gek verklaren.’

‘Nou en?’

Stijn glimlachte. Voor hij kon reageren gaf ik hem een kus.

‘Ik weet het en het maakt me niets uit.’

Ik kreeg een kus terug. ‘Lief van je.’

‘Ik ben een lul.’

Stijn schoot in de lach. ‘Waarom?’

‘Ik weet wat je voor me voelt, en ik ga nu gewoon tegen je aanhangen, geef je een kus.’

‘Dat mag, vind ik niet erg.’

‘Ja maar...’

Stijn hield me tegen. ‘Als het me teveel wordt dan duw ik je wel weg hoor.’

Ik bleef tegen hem aanhangen en sloot mijn ogen. Stijn sloeg zijn arm om me heen en hield me stevig vast.

‘Gekkie.’

Ik grinnikte. Hij streelde mijn arm. Niet erg. Ik voelde een kus op mijn haar. Ik kreunde zachtjes. Ik draaide wat, keek schuin omhoog en tilde mijn hoofd wat op. Ik wilde een kus. Zijn lippen raakten voorzichtig die van mij aan, ik hapte en hield zijn onderlip beet met mijn mond. Nog een keer. Ik duwde me iets omhoog en kustte hem, likte langs zijn lippen. Zoenen, zijn vingers in mijn rug gedrukt. Ik kneep in zijn bovenbeen. Wijnand bestond even niet meer.

Voor even dan. Toen Stijn was opgestaan om twee blikjes bier te pakken piepte mijn telefoon. Berichtje van Wijnand.

“Alles goed met je ouders?”

“Alles prima,” stuurde ik terug.

Stijn gaf me mijn blikje en keek me aan.

'Controle?'

'Het lijkt er wel op.'

Hij glimlachte en kwam naast me zitten. Iets meer afstand.

'Na dit biertje moet ik echt gaan,' zei ik, 'anders mis ik de laatste trein nog.'

Ik was kwaad. Het was overduidelijk waarom Wijnand dat berichtje had gestuurd. Die wou toch even controleren of ik wel bij mijn ouders was. Dubbel, ik was er kwaad over maar eigenlijk had hij het gewoon bij het rechte eind. Hij had met dat berichtje wel iets bereikt: er was verder niets meer gebeurd, op een kleine kus bij de deur na. Wijnand lag al in bed toen ik thuis kwam. Er werd niet veel gezegd. We wisten allebei waarom hij dat berichtje gestuurd had.

Een week later in het weekend ging ik weer bij Ruben langs. Mijn ouders zouden er ook zijn, dat wist ik. Ik had mijn moeder nog gesproken. Ruben was vrolijk, reageerde goed op mijn ouders, ook toen ik er bij was. Hij liet zich geduldig zijn yoghurt voeren, zonder al teveel te knoeien.

'Het gaat goed hé?' zei mijn moeder tegen hem, maar eigenlijk tegen mij.

'Zeker, die vakantie heeft hem goed gedaan.'

Mijn moeder glimlachte.

'Of niet dan, Ruben?' vroeg ik.

'Ja!'

'Ik was hier vorige week,' zei mijn moeder, 'toen was hier een jongen van het tehuis. Die ging zo leuk met hem om. Hij kon alles met hem doen. Alsof ze de grootste maatjes waren.'

Ik keek meteen met een schuine blik naar Lisanne. Die knipoogde. Ik schakelde in mijn hoofd. Wat moest ik zeggen?

'Heb jij hem ook al eens ontmoet?' vroeg mijn moeder. 'Hoe heette hij ook alweer?'

'Stijn? Van de keuken?'

'Ja, Stijn, dat was het. Werkt hij in de keuken?'

'Ik knikte. Is ook mee geweest die week.'

'Aardige jongen. En zo lief ook voor ze.'

'Zeker weten.'

Ze glimlachte naar me. Mijn god, wat had hij gedaan? Waarschijnlijk was hij gewoon even naar Ruben geweest en was toen mijn moeder binnen komen lopen. Hij zal wel gezweet hebben.

'Ja!'

Ik keek meteen naar Ruben, mooie afleiding. Ik pakte zijn hand. 'Ja!'

Hij kraaide lachend. 'Ja!'

Ik lachte en knuffelde hem.

'Echt, dat was een heel aardige jongen,' hoorde ik achter me.

Ik zat te dollen met Ruben, mijn vader keek alleen maar. Geneerde hij zich nou? Hij keek een beetje schuin naar het andere bezoek. Ik liet me er niet door tegenhouden. Ruben kreeg zijn dollen vijf minuten. Hij knuffelde me, sloeg me onbedoeld. Hij was luidruchtig.

'Doe een beetje rustig, Jarno.'

'Gewoon even dollen,' protesteerde ik. 'Gaat zo weer over.'

'Ja!'

'Zo, genoeg Ruben,' zei ik met een aai over zijn hoofd. 'Nu gaan we weer even normaal doen.'

'Ja.'

Ik glimlachte en gaf hem een kus.

'Die Stijn kon dat ook zo goed,' zei mijn moeder. 'Zo leuk om te zien.'

Ik was bij mijn ouders blijven eten, mijn vader had me naar het station gebracht. In de trein belde ik meteen naar Stijn.

'Hé!'

'Je hebt mijn moeder ontmoet hoorde ik?'

'O, mijn god, ja. Ik schrok me kapot.'

Ik lachte.

'Ik stond ook meteen op, ging maar naar Jeroen toe.'

'Zei ze iets?'

'Nee. Ja, "hallo". Ik had mijn kleren van de keuken aan gelukkig, dus ze had meteen zoiets van "O, die werkt hier". Maar je kent Ruben, die was het er niet mee eens dat ik ging.'

Ik lachte weer.

'Dus ik ben even terug gegaan, hem een knuffel gegeven en even gepraat met hem zodat ie rustig werd.'

'Dat zei ze ja.'

'O?'

'Ze vond je zo'n aardige jongen, en knap hoe je met hem omging. Zo leuk.'

Nu lachte Stijn.

'Echt, naderhand thuis had ze het ook nog over je. Je hebt indruk gemaakt. Zelfs mijn vader glimlachte erom.'

'Nou, gelukkig maar.'

'Ja, totdat ze horen dat je mijn vriendje bent natuurlijk.'

Stijn grinnikte. 'Je wat?'

Ik besepte ineens wat ik zei. 'Nou ja, je snapt wat ik bedoel.'

'Dat wij vroeger geneukt hebben en klanten afgewerkt.'

'Stijn...'

Hij lachte. 'Grapje Jarno, grapje.'

'Lul.'

'En wat voor eentje. Zowel hebben als zijn.'

'Hou op.'

Hij grinnikte. 'Ik had niet verwacht dat ze het er met je over zou hebben, anders had ik je wel gewaarschuwd. Het was zo kort dat ik haar gezien heb.'

'Je hebt indruk gemaakt.'

'Wat dacht je toen ze het zei?'

'Even schrikken. Ik heb gezegd dat ik je kende, dat je in de keuken werkt en dat je mee bent geweest met die vakantie.'

Ik hoorde hem glimlachen.

'Ze moest eens weten,' zei ik.

'Ja, inderdaad. Nou ja, prima zo toch?'

'Zekers.'

'Ben je er woensdag?'

'Denk het wel.'

'Kom ik ook nog wel even kijken.'

'Is goed. Mijn trein is er, ik ga uitstappen. Zie je woensdag?'

'Oké.'

We hingen vrolijk op. Raar. We gingen met elkaar om alsof er niets aan de hand was. Niets aan de hand was en niets aan de hand was geweest. Gewoon goede vrienden. Ik was er wel blij om. Wat er ook zou gebeuren, ik wilde hem niet kwijt.

Wijnand was er nog niet. Karlijn kwam mijn kamer op.

'Zondagavondwijnje doen?'

Ik lachte. 'Mij best. Nooit van gehoord trouwens, een zondagavondwijnje.'

'Om het weekend af te sluiten. Zoiets als een maandagavondwijnje om de eerste dag van de week af te sluiten, of een dinsdagavondwijnje...'

'Ik snap hem,' lachte ik.

'Ik haal even een fles.'

'Ik heb ook nog hoor.'

'Ook goed. Is Wijnand er niet?'

'Nee,' zei ik met een blik op mijn horloge, 'hij is laat. Meestal is hij veel eerder al weer terug.'

Ze pakte twee glazen van de plank. Ik draaide de fles open en schonk twee glazen in. Ik rook aan de schroefdop.

'Geen kurk in de wijn,' grijnsde ik.

'Kwaliteitje. Proost.'

Ik keek nog een keer op mijn horloge. Hij was echt laat. Karlijn zag me kijken.

'Waar is Gijs eigenlijk?'

'Bij zijn vriendin denk ik,' zei Karlijn, 'zoals gewoonlijk.'

'Ik zie hem maar weinig.'

'Hij is ook meer daar dan hier. Ik heb soms geen idee waarom hij deze kamer nog aanhoudt.'

Ik hoorde de deur beneden.

'Zal je Wijnand hebben.'

'Komt de fles toch nog op vanavond.'

We lachten. De deur van mijn kamer ging open.

'Ik dacht jullie al te horen,' zei Gijs.

'Hey, ben jij het?' vroeg ik verbaasd.

'Ja.'

'Ik dacht dat het Wijnand was. Drink je er eentje mee?'

'Eentje dan. Morgen drukke dag. Daarom slaap ik ook hier, daar hebben ze het zoveelste feestje.'

'Komt ze dan niet mee?' vroeg Karlijn.

'Ik zei feestje. En ze kan uitslapen morgen.'

Gijs dronk snel, was ook snel naar zijn kamer.

'Ik ga ook eens slapen,' zei Karlijn.

'Is goed, trusten.'

Ze bleef nog even bij de deur staan alsof ze iets wilde zeggen maar ging toen toch. Ik keek op mijn horloge. De laatste trein was al een tijdje geleden geweest. Ik pakte mijn telefoon en stuurde een berichtje.

"Trein gemist?"

Het duurde een paar minuten voordat ik bericht terug kreeg.

"Nee. Blijf hier slapen. Had ik zin in."

Chapter 17

'Dit raad je nooit,' zei Jurre.

'Wat?'

'Floris. Heeft half om half een vriend.'

'O?' vroeg ik met een stem die alles verraadde.

'Of wist jij dat al?'

Ik grijnsde. 'Half. Maar hoe ben jij er achter gekomen?'

'Gistermiddag, na college. Hij stond ineens naast me op het station. Begon te praten alsof er niets aan de hand was. We hebben een uur zitten praten daar.'

'Ik zou bijna willen zeggen: "eindelijk".'

Jurre lachte. 'Ja. Nou ja, je weet het al van Morten.'

Ik knikte. 'Hij kwam een keer bij mij en Wijnand langs. Gooide hij er alles uit. Ik was kwaad geworden, omdat hij zo vaag deed tegen jou. Kwam hij naderhand toch uitleg geven.'

Jurre glimlachte. 'Dank je.'

'Nee, jij was duidelijk tegen hem zeg. Jij net zo goed.'

'Raar,' ging hij verder alsof ik het niet gezegd had, 'vriendje in Denemarken. Alsof dat gaat werken.' Hij keek afkeurend, spottend. 'Maar hij is er helemaal vol van. Is bijna eng, zoals hij zich daar aan vastklampt.'

Ik keek Jurre aan en grijnsde. 'Hoor ik hier de jaloerse afgewezen scharrel?'

'Nee.'

'Ben eens eerlijk,' lachte ik.

'Oké, beetje wel.'

'Hij was bang dat je boos zou zijn. Hij heeft bij de intro toch met je liggen zoenen en zo, terwijl hij nog steeds met Morten contact had toen.'

'O?'

Ik keek even verschrikt.

'Tegen mij zei hij dat hij pas sinds kort weer contact had met hem.'

Ik zei even niets.

'Dus hij heeft... ' Jurre keek in de verte. 'Nou ja, hij doet maar. Ik was er al langer overheen.'

'Helemaal?'

'Beetje dan, jij je zin.' Hij keek me aan en lachte. 'Ik geef toe, het deed toch even zeer gister.'

'Is ook niet gek.'

'Dat hij daar nu ineens toch eindelijk eens mee komt, met dat verhaal.'

'Toen vond hij het lastig en daarna is hij berekenend geweest volgens mij. Wij wisten ook van niets, totdat ze plannen hadden gemaakt om elkaar weer te zien in de zomer. Dat was eerst allemaal erg bekoeld. Toen was jij nog een mooie tweede optie, sorry dat ik het zo zeg.'

'Komende zomer? Hij gaat straks rond de kerst al.'

'Ja, dat hoorde ik van Wijnand.'

'Waar is die eigenlijk?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Geen idee.'

Jurre keek gespeeld verbaasd. 'Alles goed tussen jullie?'

'Niet echt. Afgelopen zondagavond is hij bij zijn ouders gebleven, waar ik pas achter kwam nadat ik hem een berichtje had gestuurd toen de laatste trein al lang binnen was. En vannacht heb ik hem ook niet meer gezien. Hij is de hele avond op zijn kamer gebleven, geen idee hoe laat hij is gaan slapen.'

'Op zijn eigen kamer, of bij jou?'

'Nee, wel bij mij. Daar voelde hij zich toch wel toe verplicht denk ik.'

'Verplicht?'

'Hij slaapt nooit op zijn kamer, als hij dat nu ineens wel zou doen dan gaat dat vragen en een diep gesprek opleveren, dit niet.'

'Is het al zo ver?'

Ik knikte. 'En ik word er gek van.'

'Doe dan iets.'

'Zo makkelijk is dat niet, Jurre.'

'Snap ik ook wel.'

'Ik weet niet, ik denk dat het eerst nog wat verder in elkaar moet zakken voordat we er allebei aan toe zijn om er over te gaan praten. Hij weet dat ik Stijn weer heb gezien, hij is boos. Maar de laatste tijd ziet het er ook wel naar uit dat hij het helemaal niet meer ziet zitten.'

'Jij nog wel dan?'

'Ik wil daar niet over nadenken.'

'Struisvogel.'

'Oké, diep van binnen... Stijn blijft apart, daar heb ik zo'n lange geschiedenis mee. Maar het idee om met Wijnand op te houden... Ik weet niet hoe ik dat moet uitleggen. Angst?'

'Angst?'

'Angst om de verkeerde beslissing te nemen. Ik gooi ook een hoop weg. Misschien wachten we daar wel op, dat we hoe dan ook, Stijn of geen Stijn, genoeg van elkaar hebben.'

'Raar.'

'En we wonen in hetzelfde huis,' ging ik verder, 'is toch raar, als het uit zou gaan.'

'Nee, goede reden om bij elkaar te blijven.'

'Is ook geen reden, maar een bijkomstigheid.'

'Stappen met zijn drieën zit er even niet in zeker?' Dat klonk spottend.

'Als je het niet erg vindt... Nee, dat trekken we effe niet.'

Jurre legde een arm om mijn schouder. 'Snap ik toch?' Daarna keek hij me balorig aan. 'Of gaan we met zijn tweeën?'

Ik lachte.

'Ja lach maar.' Hij lachte ook, zat me te pesten. 'Vragen we Stijn mee. Is nog veel gezelliger ook.'

'Wat bedoel je daar mee?'

'Niets.'

Ik keek hem indringend aan.

'Ik vind Stijn oké, past veel beter bij je.'

'Gek.'

'Nee, echt. Op het eerste gezicht zal iedereen zeggen dat Stijn niets voor je is, omdat hij toch apart is, anders dan jij. Maar... Ik weet niet hoe ik dat uit moet leggen. Hij past bij je.'

Ik grijnsde. 'Wil je me weg hebben bij Wijnand zodat je hem zelf in kunt pikken?'

'Alsjeblieft zeg. Ik moet er niet aan denken.'

'Echt niet?'

'Nee. Gewoon, hoe hij is al. Grijze muis. Ik zeg je eerlijk, als jij niets met hem zou hebben dan was hij nooit een vriend van me geworden.'

Ik keek de kantine rond. Hij zat verderop met studiegenoten. Hij keek niet.

'Maar ik zeg nu misschien teveel.'

Ik haalde mijn schouders op. 'Je hebt misschien wel gelijk. Ik weet het niet.'

Jurre schudde zijn hoofd.

Ik had Wijnand niet eens laten weten dat ik naar Ruben was. Daar kwam hij vanzelf achter. Het was tenslotte woensdag, als hij een beetje nadacht kon hij dat wel raden. Ik had er zin in. Ruben was weer altijd

vrolijk, sinds Stijn weer naar hem toe ging. En Stijn zou er zelf ook weer zijn. Ik zag ze alleen nergens toen ik de afdeling binnenkwam.

'Hij ligt in bed,' zei Lisanne.

'In bed?'

'Ja, niet zo in zijn hum vandaag. Beetje misselijk denk ik.'

'Ernstig?' vroeg ik. Ik maakte me toch een beetje zorgen.

'Nee, hebben we allemaal wel eens toch? Alleen zou ik de yoghurt even laten voor wat het is,' lachte ze.

Ik glimlachte en liep naar zijn kamer. Stijn zat naast zijn bed. Ruben gromde zachtjes. Stijn had zijn arm om hem heen.

'Niet zo boos kijken,' lachte hij zachtjes. 'Ga maar lekker slapen.'

Ik glimlachte, hij keek op.

'Hey,' zei hij zachtjes.

'Hoi. Hoe gaat het?'

Stijn haalde zijn schouders op. 'Beetje misselijk.'

Ruben gromde weer.

'En niet vrolijk,' zei Stijn er lachend achteraan.

Ik aaide Ruben over zijn arm. 'Hé Ruben. Wat is dit nou?'

'Hm.'

Ik kuste zijn voorhoofd. Hij was warm.

'Je bent een beetje ziek.'

'Ie.'

'Ja, en lief.'

'Ja.'

Hij klonk timide, slap. Stijn knuffelde hem nog een keer. Dat gaf toch een kleine glimlach op het gezicht van Ruben. Hij deed zijn ogen langzaam dicht. Niet veel later sliep hij. We bleven bij zijn bed zitten, zonder veel te zeggen.

'Wat doen we?' vroeg Stijn na een tijdje.

Ik haalde mijn schouders op. 'Geen idee.'

'Hij slaapt nog wel even door denk ik.'

'Denk het ook.'

'Zullen we gaan?'

'Is goed.'

We gaven Ruben allebei een kus op zijn voorhoofd, ik hoopte dat hij daar wakker van zou worden maar hij sliep gewoon door. Stijn glimlachte en nam me mee.

'Je bent stil,' zei hij toen we buiten waren.
'Hm.'
'Wat is er?'
'Niets. Maak me een beetje zorgen om Ruben.'
'Die is gewoon een dagje ziek, zijn we allemaal wel eens.'
'Dat zei Lianne ook al.'
Stijn lachte. 'Daarom.' Hij keek naar me. 'Is het alleen Ruben?'
Ik schudde mijn hoofd. 'Nee.'
'Wil je er over praten?'
Ik haalde mijn schouders op. 'Het gaat gewoon niet helemaal zoals ik zou willen.'
Stijn pakte zijn fiets.
'Wijnand doet een beetje afstandelijk, het is allemaal een beetje gedaald tot het vriespunt.'
'Is ook niet gek toch?'
Ik schudde mijn hoofd. 'Eigenlijk moet ik het hier helemaal niet met jou over hebben.'
Hij grijnsde. 'Maar je doet het wel.'
'Ander onderwerp. Geen we ergens wat drinken? In de stad, of bij jou thuis.'
'Nee, ik ga naar huis, druk.'
'We hebben tijd zat,' zei ik verbaasd, 'we zijn veel vroeger weg dan anders.'
'Ja.' Hij keek serieus en glimlachte toen. 'We gaan niet naar mijn huis Jarno. Het lijkt me sowieso beter dat jij nu gewoon naar huis gaat. Als je met mij mee gaat... Dat weet jij ook wel. Niet goed. Niet zolang je nog een relatie hebt. Echt, dat gaan we niet meer doen.'
Ik was teleurgesteld.
'Ik kan je nog een lift geven naar het station als je wilt.'
Ik knikte en sprong achterop. Veel zei ik niet meer. Stijn hield me op een afstandje. Daar had hij gelijk in natuurlijk, maar het viel me wel tegen. Bij het station bleef hij ook maar even staan.
'Als je een sprintje trekt heb je je trein nog.'
Ik knikte. 'Ga jij morgen nog even bij hem kijken?'
'Doe ik. Ik stuur nog wel een berichtje. Maak je geen zorgen, als het ernstig is dan belt Lianne vast wel.'
'Ja.'
'Doei,' zei Stijn vrolijk terwijl hij wegreed.
'Doei,' zei ik terwijl ik nog bleef staan.

Ik hoopte er nog op wat langer met hem te kunnen praten, maar hij gaf me geen keus. Ik kon mijn trein nog halen.

Ik liet hem gaan. Geen zin om in te stappen. Ik had er stiekem op gerekend dat ik met Stijn wat zou eten, zelf gemaakt of gehaald. Jezelf uitnodigen is nooit een goed idee. Ik haalde een blikje cola om na te denken. Ging ik toch maar naar huis? Stijn had gelijk. Hij hield wat meer afstand. Ik zou hetzelfde doen waarschijnlijk. Uit zelfbescherming, maar ook omdat het gewoon niet kon. Toch vond ik het jammer. Ik miste hem. Ik was graag nog even bij hem gebleven. Sterker nog, ik wilde niets liever. Maar als ik dat wilde moest ik het andere opgeven. En dat was een drempel. Moest ik ze nu echt gaan vergelijken en een keuze maken? Nee, er was geen keuze. Dat gevoel dat ik voor Stijn had... Daar was nog nooit iets bovenuit gekomen. Als ik heel eerlijk tegen mezelf was...

Mijn kleingeld verdween in de gleuf bij Smullers. Ik had aan een gehaktstaaf genoeg. Meer kreeg ik niet weg. Een kwartier later bestelde ik nog een bakje friet. Dat gooide ik halfvol weg. Blikje bier dan maar. Ik zat nu al drie uur op het station en ik wist waarom. Ik wist wat ik moest gaan zeggen thuis. En dat zat ik maar gewoon de hele tijd uit te stellen.

Ik kwam tegen tien uur thuis. Wijnand zat op zijn kamer. Ik ging eerst naar die van mij, gooide mijn jas over een stoel en deed mijn schoenen uit. Ik pakte een biertje uit de koelkast. Ik keek rond. Het was opgeruimd. Ik wreef met mijn hand door mijn haar. Ik moest naar de kamer van Wijnand, dat wist ik. Uitleggen waarom ik zo laat was. Ik stond met mijn gezicht naar het raam, deed de gordijnen dicht. Achter me ging de deur open. Ik draaide me om en zag Wijnand in de deuropening leunen.

'Ben je er weer?'

'Ja, beetje laat geworden.'

'Hoe was het met Ruben?'

'Ziek. Beetje misselijk. Hij lag in bed. Hij sliep de meeste tijd.'

'Ben je bij je ouders geweest?'

'Nee.'

We keken elkaar aan, we wisten allebei wat dat betekende. Er was maar één andere plek waar ik geweest kon zijn.

'Moet je nog eten?' vroeg hij toch.

'Nee, ik heb op het station gegeten.'

Wijnand keek verbaasd. 'Op het station?'

Ik knikte.

'Was Stijn er ook?' Hij had moeite om het te vragen merkte ik.

Ik knikte. 'Maar zo lang zijn we niet bij Ruben gebleven, hij sliep. Stijn heeft me op het station afgezet.'

'Dan zijn jullie daar nog lang blijven zitten.'

'Nee, hij was meteen weg.'

'Wat heb je dan zo lang op het station gedaan?'

'Nadenken,' zei ik kort.

Wijnand keek begripvol. 'We moeten praten hè?'

Ik knikte en moest slikken. Hij zette een paar stappen mijn kamer in en deed de deur zachtjes dicht. Hij keek serieus. Ik staaarde naar de grond.

'Jarno...'

Ik keek op.

'Dit werkt zo niet meer. Ik weet wat er aan de hand is. Kan ik dat ooit winnen?'

'Nee,' zei ik voor ik er erg in had.

'Laat mij dan degene zijn die er een punt achter zet. Ik hou de eer aan mezelf.'

Ik zuchtte en ging zitten. 'Het ligt niet aan jou, echt niet. Het is alleen dat...'

'Beide gaat niet Jarno. En je zult moeten kiezen.'

Ik knikte.

'En ik weet voor wie je dan kiest.'

'Ik kan niet kiezen. Niet echt.'

'Niet?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik wil niet kiezen.'

'Maar je weet wat sterker is.'

'Ja.'

'Dan hoef je niet te kiezen. Dan is het wel duidelijk.'

'En nu?'

Wijnand zuchtte. 'En nu gebeurt er wat ik al weken heb zien aankomen.'

Ik slikte. 'Kut.'

'Ja, behoorlijk.'

'Ik vind dit zo raar,' zei ik ineens. 'Ik zag het niet aankomen. Ik dacht echt dat het voorbij was tussen hem en mij. Hier wonen, samen met jou, alles was prima. En nu...' Ik keek hem aan. 'Ik zoek wel een andere kamer als je dat wil.'

Wijnand schudde zijn hoofd. 'Ik ga slapen. Ik heb geen zin om hier nu langer over door te praten. Morgen zien we wel weer verder.'

Hij trok de koelkast open, haalde er twee flesjes uit en liep naar de deur.

'Sorry,' zei ik omdat ik vond dat ik dat moest zeggen.

'Weet je, ik ben niet boos op Stijn of zo. Jullie hebben een band samen, door alles wat er toen gebeurd is... Daar kan niets tegen op. Maar dat je het niet tegengehouden hebt toen je hem weer zag... Dat je het hebt laten gebeuren... Je wist wat het gevaar was. Ik kan nooit winnen van hem. Echt, dat begrijp ik zelfs nog wel. Maar ik stond meteen met 10-0 achter. Ik heb het gevoel dat ik meteen verloren had toen je hem weer had gezien. Je hebt geen moeite voor mij gedaan. Ik ben gewoon teleurgesteld.'

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Wijnand liep ook meteen de kamer uit, naar die van hem. Ik stond op, hij keek me aan in de deuropening.

'Blijf, kom me niet achterna.'

Hij was weg, de deur was dicht. Ik luisterde maar hoorde niets in de kamer naast me. Ik nam een slok van mijn bier en ging naar het toilet. Op de gang luisterde ik nog bij zijn deur, maar hoorde echt niets meer. Er brandde nog wel licht. Terug van het toilet kwam ik Karlijn tegen. Ze keek me aan, maar zei niets. Ze had door dat er wat aan de hand was maar liet me alleen. Gelukkig. Ik dronk mijn flesje verder leeg en kroop in bed. Licht uit, al kon ik waarschijnlijk toch niet slapen. Aan de andere kant van de muur was Wijnand. Even speelde het door mijn hoofd om naar hem toe te gaan, hem vast te pakken om nooit meer los te laten. Ik wist dat het geen nut had. Wijnand was vastberaden geweest en hij had gelijk. Ik hoorde de klik van zijn lichtsakelaar. Zijn bed kraakte. Daarna was het stil. Doodstil. Dat had ik nog nooit meegemaakt in dit huis.

Ik besloot toch naar de universiteit te gaan. 's Nachts in bed had ik nog zin om een dagje vrij te nemen, maar ik ging toch. Ik maakte een ontbijtje en zag Wijnand nergens. Het was stil en donker op zijn kamer. Tot mijn verbazing zag ik hem lopen in de kantine toen ik binnen kwam. Jurre was nergens te zien. Ik zocht een tafeltje. Wijnand zat bij wat anderen te praten, ik zat confronterend alleen. Hij praatte, met een timide gezicht. Ook niet goed geslapen waarschijnlijk. Er werd gelachen, hij lachte half mee. Ik nam een slok thee en keek de klok vooruit. Waarom was ik ook zo vroeg vertrokken thuis? Toen het tijd was om te gaan kwam Jurre de

kantine binnen. Hij liep snel, zag me en zwaaide. Hij wachtte tot ik bij hem was.

'Zo, bijna verslapen,' lachte hij.

'Gaperd,' zei ik half grijnzend.

'Hoe was het met Ruben gisteren?'

'Beetje ziekjes, hij lag in bed.'

Jurre keek me aan.

'Komt wel goed. Hebben we allemaal toch wel eens?'

Hij glimlachte. 'En met Stijn?'

Ik zuchtte en zweeg.

'Gaat niet goed?'

'Jawel. Op zich.'

'Wat dan?'

'Jurre... Wijn en ik zijn uit elkaar sinds gisteravond.'

'Wat? Jezus...'

'Doe nou niet of je verbaasd bent.'

'Dat ben ik wel. Tenminste, nu ineens... Wat is er gebeurd?'

Ik vertelde hem het hele verhaal in sneltreinvaart, meer tijd hadden we op dat moment niet. We zaten al in de collegebanken, het ging beginnen. Toen het helemaal stil was pakte hij mijn hand en kneep er even in. Ik keek naast me, hij knipoogde. Met nog een laatste kneep. Daarna liet hij los en keek naar voren.

'Weet Stijn dit?' was het eerste wat hij vroeg toen we de zaal uit liepen. 'Nee. Het was al laat en... Ik weet niet. Als ik hem dit vertel dan wil ik dat niet via een sms doen of zo.'

'We gaan straks de stad in. Iets drinken of zo. Jij moet nu niet alleen op die kamer gaan zitten.'

'Ik red me wel hoor.'

'Je moet.'

'Jurre...,' protesteerde ik half lachend.

'Het is donderdagavond, de stad is vol. Jij gaat gewoon mee.'

Hij had ook wel gelijk, waarom ook niet? Ik zag er tegenop om naar mijn kamer te gaan, wetende dat Wijnand in de kamer ernaast zou zitten. Dat was alleen maar ongemakkelijk. Voordat we de stad in gingen had Stijn me nog een berichtje gestuurd, nog geen verbetering met Ruben. Ik besloot hem nog maar niets te zeggen over Wijnand en mij. Dat kwam nog wel. Ik wilde het hem op mijn gemak vertellen. Jurre nam me mee naar de kroeg waar hij vaak kwam. Ik kwam er ook wel eens,

maar niet zo vaak. Ik ging meestal naar huis, met Wijnand. Het was druk en gezellig, veel bekenden. Floris was er ook. Toen hij me zag kwam hij naar me toe. Hij drukte me een glas in mijn handen en trok me mee naar een rustiger hoekje in de kroeg.

‘Wat hoorde ik?’

‘Van Wijn en mij?’

‘Ja. Kut man.’

Ik knikte en haalde mijn schouders op alsof ik wilde zeggen: “het is nou eenmaal zo”. Floris sloeg een arm om me heen en hield me even stevig vast.

‘Had ik niet verwacht. Jullie hoorden gewoon bij elkaar.’

‘Tsja...’

‘Kut, echt kut. Ik meen het.’

‘Het ging al een tijdje niet meer zo best.’

‘Dat zei hij ja.’

‘Heb je hem gesproken?’

‘Ja, vanmorgen. Hij zei dat jullie uit elkaar gegroeid waren. Meer niet. Of is er nog meer aan de hand?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee.’

Hij pakte me nog een keer vast en nam nog een slok. Duidelijk wat gedronken. Ik had geen zin om meer uit te leggen. Ik glimlachte maar om het een beetje af te sluiten en bewoog me weer langzaam naar Jurre en de rest. Ik wilde drinken. Veel.

Ik reed nog redelijk recht naar huis, voor de hoeveelheid die ik op had. Slecht gegeten ook. Ik zette mijn fiets op slot en stommelde de trap op. Er kwam geen licht onder de deur van Wijnand door. Half twee, dat was op zich niet zo gek. Ik had zin in een slok cola. Daarna slapen. Ik ging nog een keer naar het toilet en deed daarna de deur van mijn kamer open. Ik zag het meteen, Wijnand was binnen geweest. Ik keek even rond en zag toen wat hij gedaan had. Alles wat van hem was had hij meegenomen. Kleren die er vaak lagen, zijn glazen, mokken... Ik zuchtte. Hij had gelijk hoor, maar het drukte me wel met de neus op de feiten. Ik trok de koelkast open en nam een slok uit de fles. Zelfs daar waren wat dingen weg van hem. Waarschijnlijk naar de koelkast in de keuken. Ik liet me op mijn bed vallen en deed mijn ogen dicht. Genoeg gedronken, slapen ging nu wel lukken.

Ik zat in de trein. Naar huis. Ik had mijn moeder gebeld, Ruben was tenslotte ziek en daar belde ik voor. Ik liet het er langzaam wel naar toe glijden dat ze zou zeggen dat ik weer eens langs moest komen. Dat had ik met beide handen aangegrepen. Stijn was een weekend weg met klasgenoten en ik had geen zin om alleen op mijn kamer te blijven. Ik wilde ook terug naar huis, terug naar mijn eigen kamer, veilig en vertrouwd. Maf, na alles wat er vroeger gebeurd was. Maar het voelde geborgen, en mijn kamer in het studentenhuis zat even teveel vast aan herinneringen. Ik had Wijnand niet meer gezien. Hij ontweek me, duidelijk. Geen gezamenlijk wijn drinken om het weekend in te luiden, niet samen eten met Karlijn. Dat leek allemaal voorbij. Misschien kwam dat wel weer, als alles weer een beetje normaal was. Als.

'Dag jongen,' zei mijn moeder met een kus.

'Hoi,' antwoordde ik. 'Hoe gaat het hier?'

'Goed hoor.' Ze glimlachte. 'Beetje stil soms.'

Ik begreep de boodschap, zei er niets op.

'Hoe gaat het op school?'

'Gaat goed hoor, met de studie,' zei ik half bestraffend met de nadruk op "studie".

'Ja ja, studie,' zei ze lachend.

Ik pakte wat te drinken. 'Pa er niet?'

'Nee, die is een middag met collega's tennissen.'

Ik lachte.

'Ja, je vader sport. Zou jij ook eens moeten doen.'

'Daar lach ik niet om. Maar met collega's. Is hij wel eens niet met zijn werk bezig?'

Ze keek bestraffend maar glimlachte toch. We begrepen elkaar.

'Morgen even gezellig bij Ruben kijken,' zei ze om het onderwerp verder te vermijden, 'eens kijken of hij al weer wat beter is.'

'Hm,' zei ik.

Ruben. Daardoor dacht ik weer aan Stijn en dacht ik weer aan Wijnand. Die zat nu waarschijnlijk bij zijn ouders, te vertellen dat we uit elkaar waren. De tv stond aan, ik ging onderuit in de bank zitten en staarde naar het scherm.

'Je gaat toch wel mee morgen?'

'Huh? O, ja hoor, natuurlijk.'

Ze glimlachte, kwam er bij zitten. Ik vroeg me af of Wijnand eerder was weggegaan op de universiteit om zo snel zijn spullen te kunnen pakken thuis en weg te gaan en me zo te ontwijken.

'Komt vast wel goed met hem,' hoorde ik.

Ik knipperde met mijn ogen en liet de tv los. 'Wat? Wie?'

'Ruben. Gewoon een griepje.'

'O, ja, dat. Ja, denk ik ook.'

'Gaat alles wel goed? Je bent stil. Afwezig. Waar zit je met je gedachten? Gaat het echt wel goed met jouw studie?'

'Ja, mam, het gaat goed, sta er goed voor. Niets aan de hand.'

Ze keek op van mijn geërgerde reactie.

'Er is iets,' zei ze en draaide haar blik naar de tv.

Ik zuchtte. 'Er is niets,' zei ik niet echt overtuigend. 'Buiten dan dat ik weer vrijgezel ben,' mompelde ik er achteraan.

Ze keek me meteen aan. 'Wat vervelend.'

'Ja, da's kut.'

'Kende je hem al lang? Het is een hij toch?'

'Ja. Anderhalf jaar,' zei ik voor me uit.

'Dat is een hele tijd.' Ze keek me aan en glimlachte. 'Kwam je daarom naar huis?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik had even geen zin om op mijn kamer te blijven.'

Ze kwam naast me zitten en legde haar hand op mijn been. Waarom was ik niet verbaasd over haar reactie?

'Snap ik,' zei ze. Ze kneep. 'Goed dat je vader even naar tennis is,' zei ze balorig, 'anders had je me dit nooit verteld.'

Daar moest ik om glimlachen. 'Nee.'

'Hoe kwam het? Is hij weggegaan of jij?'

'Allebei eigenlijk. Weet ik waarom. Uit elkaar gegroeid.'

'Dat is altijd jammer, zeker na zo'n lange tijd.'

'Ja, en het was ook gewoon mijn idee, dus boos kan ik niet zijn. Verdrietig is een beter woord.'

Ik kreeg een kus op mijn wang. Meer vertelde ik maar niet. Ik had geen zin om haar alles te vertellen over Stijn en hoe het allemaal gelopen was.

Dat ging haar geen bal aan. Ze stond op.

'Je wilt het nog niet geloven nu jongen, maar zoiets slijt ook weer.'

'Misschien.'

Ze knipoogde en liep naar de keuken om onze glazen nog een keer te vullen. Dit was raar, ze praatte met me over een relatie met een jongen alsof het niets was. Zonder mijn vader erbij, opvallend dat ze dat ook zei.

'Je wil het er verder zeker niet over hebben,' zei ze toen ze terug kwam.

'Nee, laat me maar. Komt wel weer goed.'

'Je vindt vast wel weer iemand leuks.'

'Vast wel. Ooit.'

Ze glimlachte. 'Fijn dat je er een heel weekend bent.'

'Vind ik ook mam.'

'En dat je toch naar hier komt als het even niet goed gaat, ben ik blij om.'

"Hou op," dacht ik. Het ontroerde me bijna.

'Nou, morgen gezellig naar Ruben.'

'Ja.'

'Eens kijken of het morgen beter gaat.'

'Zal toch wel? Hoe lang kan een griepje duren?'

'Gisteren was die jongen er weer.'

'Die jongen? Stijn? Van de keuken?'

'Ja, Stijn. Zo'n lieve jongen. Hij hielp Lisanne met zijn bed verschonen, hij had wat gespuugd.'

Ik glimlachte.

'Zo lief hoe hij dat deed, zorgzaam. Echt, een leuke jongen.'

De manier waarop ze het zei...

'Mam, wat probeer je nou? Ben je me nou een nieuwe jongen aan het aanpraten of zo?'

Ze lachte. 'Nee hoor,' zei ze snel. 'Het is gewoon een aardige jongen.'

Ik schudde mijn hoofd en keek weer naar de tv. Het moest niet gekker worden.

Het werd wel gekker. Ruben lag nog in bed, maar het ging wel beter. Lisanne had getwijfeld of ze hem eruit zou halen of niet. Dat werd waarschijnlijk morgen. Daar was nu geen tijd voor. Mijn ouders en ik zaten bij zijn bed, Ruben zat half, een extra kussen in zijn rug. Hij had weer wat meer praatjes, maar helemaal de oude was hij nog niet. Beetje slapjes, maar de yoghurt daar had hij wel zin in. De deur van zijn kamer ging even open en ging na een paar tellen weer dicht. Mijn vader zat met zijn rug naar de deur, maar ik had duidelijk het gezicht van Stijn gezien. Die schrok en maakte meteen dat hij weer weg kwam. Mijn moeder zag hem ook.

'Dat was Stijn,' zei ze verbaasd.

'Ja,' zei ik, 'volgens mij wel.'

'Waarom komt hij dan niet even binnen?'

'Omdat wij er zijn denk ik.'

'Daar had hij toch niet om weg hoeven blijven? Ga hem eens halen Jarno.'

'Mam...'

Ze stond zelf op.

‘Nee, laat maar,’ zei ik snel, ‘ik ga wel.’

Ik glipte de kamer uit. Mijn vader had niets gezegd. Volgens mij was Stijn al de afdeling af maar hij zat bij Lisanne in het keukentje.

‘Hey,’ zei ik.

‘Hoi.’

‘Wat doe jij hier?’

‘Gevlucht van het weekend,’ zei hij redelijk dwars. ‘Zuipfestijn,’ kwam er afkeurend achteraan. ‘Ik dacht: ik kom even kijken hoe het met Ruben gaat. Ik had even geen rekening gehouden met jullie. Sorry.’

‘Mijn moeder was verbaasd dat je niet verder kwam. Ik moest je komen halen.’

Zijn ogen gingen verder open, vrolijk. ‘Echt?’

‘Ja, charmeur. Ik weet niet wat je met haar doet, maar ze vindt je helemaal geweldig.’

‘Ik ben haar weer tegengekomen deze week.’

‘Ik hoorde het,’ lachte ik.

Stijn stond op. ‘Vooruit dan. Ik vind dit wel raar hoor.’

Lisanne duwde haar stoel achteruit. ‘Ik ga wel even mee.’

Ik duwde de deur naar zijn kamer open, we liepen samen binnen.

‘Ja!’

‘Hé, Ruben,’ zei Stijn vrolijk, ‘gaat het weer een beetje?’

Hij stak zijn hand uit naar mijn vader. ‘Hallo, Stijn.’

Mijn vader stelde zich voor, daarna gaf Stijn mijn moeder een hand.

‘Onze vaste hulp,’ zei Lisanne half overbodig.

Ruben vond het geweldig. Hij reageerde minder enthousiast dan normaal, maar hij was er wel blij mee. Hij glimlachte.

‘Ik heb er bijna spijt van dat ik hem niet uit bed heb gehaald vanmorgen,’ zei Lisanne.

‘Kan nog wel,’ zei ik.

‘Ik kan de rest niet zo lang alleen laten, Jarno.’

‘Dan doen wij het wel.’

Ik keek naar Stijn, die knikte.

‘Hij moet eigenlijk ook gewassen worden dan.’

‘O ja,’ lachte ik, ‘maak er meteen gebruik van.’

‘Het was maar een voorstel,’ zei Lisanne overdreven.

Mijn vader keek op zijn horloge. ‘Heeft dat nog wel nut jongen?’

‘Het is half twee,’ protesteerde ik.

‘Ja!’

Ik lachte. ‘Zo gebeurd, als we de douchestoel gebruiken is het zo

gepiept.'

Mijn vader zuchtte, mijn moeder keek naar me.

'We zijn zo terug,' zei ik.

Alsof hij door had wat er ging gebeuren. Ruben had al wat dekens weggeduwd en wurmde in zijn harnas die hem in zijn bed hield.

'Ja!'

'Kom,' zei ik.

Niet veel later hadden we hem in zijn stoel en reed ik hem naar de douche. Stijn volgde me. Mijn ouders bleven achter, ze gingen alvast naar de woonkamer. Stijn en ik kleedden hem uit en zette hem vast in de kunststof stoel.

'Wat een puinhoop dat feest,' zei Stijn. 'Stom, ik had het kunnen weten.'

Ik glimlachte. We stonden voor Ruben, hij keek naar ons.

'Ik moet je nog wat vertellen,' zei ik terwijl ik voelde of het water de goede temperatuur had.

'Wat?'

'Wijn en ik zijn uit elkaar.'

Stijn zijn ogen werden groter. 'Wat?'

'Sinds woensdag.'

Hij keek strak. 'Nadat ik je op het station had afgezet?'

Ik knikte, was een beetje verbaasd dat hij niet vrolijk keek. Ruben volgde het.

'Ik heb er lang na zitten denken, was pas laat thuis. Wijnand begon er over, het liep ook al een tijd niet meer.'

'Wie heeft het uitgemaakt?'

'Hij, ik... Samen tegelijk eigenlijk.'

Hij schudde zijn hoofd, maar nu was er toch een flauwe glimlach op zijn gezicht.

'Ja!' Ruben lachte toen ik hem waste en afspoelde. Stijn pakte een handdoek en gaf mij er ook een. We droogden hem samen af. We stonden vlak bij elkaar en gaf Stijn plotseling een kus op zijn wang. Stijn keek me half verbaasd aan. Daarna glimlachte hij en gaf me een kus terug. We keken elkaar aan en kusten weer. We zoenden kort. Daarna liet hij me los.

'Niet doen, dit is raar waar Ruben zo bij staat.'

'Ja!'

We keken hem aan en lachten.

'Ja!'

'We zullen jou eens afdrogen,' zei ik en begon met de handdoek over zijn hoofd te wrijven.

Ruben lachte. Ik ging met de handdoek naar beneden en droogde zijn arm af. Stijn deed hetzelfde met de andere arm. Ik trok lichtjes, Stijn trok lichtjes terug.

'Hier met Ruben,' lachte ik.

'Nee, hier.'

Ruben schudde heen en weer. Hij lachte. Ik wreef met de handdoek over zijn rug, Stijn nam zijn borst voor zijn rekening.

'Droog!' zei ik.

Ruben schaterde, sloeg met zijn armen. Hij vond het geweldig en dat was te merken. En te zien, toen Stijn zijn buik droogde. Hij zakte door zijn knieën en droogde zijn voeten.

'Uhm, dat doe jij maar.'

Ik grijnsde.

'Lach niet, dit voelt ongemakkelijk.'

'Normale reactie.'

'Van mij of van hem?'

'Beide,' zei ik grinnikend.

'Hij is wel eh... Flink.'

'I know. Je zou er bijna jaloers op worden.'

'Hoeft niet, die van jou is mooi genoeg.'

Ik gaf hem een kus, wilde weer zoenen. Dat liet Stijn maar even toe.

'Kom op, ze zitten te wachten buiten.'

'Aankleden,' zei ik tegen Ruben.

'Ja!'

'Durf het eens om nee te zeggen,' zei ik verontwaardigd.

Ruben lachte en sloeg me weer. Ik deed zijn broek om zijn benen.

'Als jij hem optilt, trek ik hem verder aan. Stijn deed zijn armen onder die van hem en tilde hem op. Ruben stond bijna.

'Jeej, wat ben jij zwaar.'

'Ja.'

Ruben had zijn armen op Stijn's schouders liggen. Hij legde zijn hoofd er bij, gaf Stijn voorzichtig een kus.

'Je bent lief,' fluisterde Stijn zachtjes.

'Ie.'

Ik trok zijn rolstoel dichterbij, Stijn liet hem zakken. Stijn gaf hem nog een kus. Ruben lachte. Samen reden we hem de badkamer uit en duwden hem naar de woonkamer.

'Schoon!' zei ik hard.

'Ja!'

Ruben kraaide, zwaaide met zijn armen. Lianne keek naar ons en lachte.

Mijn vader keek neutraal, mijn moeder zoals gewoonlijk lichtelijk bezorgd. Stijn aaide Ruben over zijn hoofd.

'Nou, even rustig, jongen.'

Ruben keek omhoog en glimlachte. Stijn glimlachte terug.

'Ik zal zo eens gaan.'

Ik knikte. Dat snapte ik wel.

'Tot ziens,' zei hij tegen mijn ouders.

'Ee!'

'Ja, dag lieve Ruben.'

'Ja!'

Hij knuffelde hem nog een keer.

'Nou, rustig aan doen hè?'

'Ja.'

Ruben probeerde hem een kus te geven. Hij was ook een stukje rustiger.

Mijn moeder glimlachte. Stijn liep naar de keuken, waar Lisanne was. Ik stond ook op. Stijn pakte zijn tas. Hij glimlachte naar me.

'Ik zie je woensdag.'

'Oké,' zei ik.

Hij glimlachte, kneep in mijn arm en liep naar de uitgang. Ik keek hem een beetje teleurgesteld na. Ik had eigenlijk nog wel even bij hem langs willen gaan maar hij was heel stellig geweest. Woensdag.

'Wat kijk je?' vroeg Lisanne.

'Niets,' zei ik half afwezig.

Ik zat redelijk op tijd terug in de trein naar huis. Ik has Stijn nog een berichtje gestuurd, vol met hints, maar hij had me een paar xxx-jes teruggestuurd met een "zie je woensdag". Jammer. Ik baalde er een beetje van en liep er nog aan te denken toen ik de trap naar mijn kamer op liep. Op de gang kwam ik Karlijn tegen.

'Hé, Jarno. Hoe gaat het?'

'Redelijk?'

'Heb je even tijd?'

'Wijntje doen?'

'Bijvoorbeeld. En ik zou het erg op prijs stellen als je me ging vertellen wat er allemaal aan de hand is en gebeurd is.'

Ik knikte, maar zei niets, keek haar een beetje dom aan.

'Ik dacht even dat jullie gewoon een kleine ruzie hadden, wat in iedere relatie wel eens voorkomt, maar dit is meer.'

Ze duwde demonstratief de kamerdeur van Wijnand open. Mijn mond viel open. Hij was helemaal leeg.

Chapter 18

Slot

'Wat de fuck?'

Karlijn keek me veelbetekenend aan. 'Dat dacht ik ook gisteren.'

'Heeft hij dit gisteren gedaan?'

'Ja, met een paar studiegenoten van hem.'

'Jezus.'

Karlijn duwde me mijn kamer in. Terwijl ik mijn tas neerzette en mijn jas uit deed pakte zij twee glazen en haalde een fles wijn uit de koelkast. Op tafel lag een opgevouwen briefje, met een sleutel van mijn kamerdeur. Ik vouwde het open en wreef over mijn hoofd.

Jarno,

Ik heb mijn kamer leeggehaald. Dat is denk ik makkelijker en beter voor ons allebei.

Ik heb een kamer in het huis bij Matthias. Ik heb gewoon even tijd voor mezelf nodig.

Sorry.

Ik ben niet kwaad op je, maar dit heb ik gewoon nodig. Zie je.

xxx

Wijnand

Karlijn keek me aan en gaf me mijn glas.

'Hij wilde tijd voor zichzelf. Hij heeft een kamer bij Matthias.'

'In Huize Biobak?'

'Blijkbaar,' zei ik en nam een slok.

Ik legde de brief op tafel en ging zitten.

‘Wat is er nou allemaal gebeurd?’

Ik zuchtte. ‘Heel verhaal.’

Karlijn tilde de fles op waar nu twee glazen uit waren en keek er naar. ‘Ik heb de tijd.’

‘Voor Wijnand heb ik een vriend gehad,’ zei ik terwijl ik een slok nam.

‘Dat was een rare tijd.’

Karlijn en ik keken elkaar aan.

‘Rare tijd?’

Ik knikte. ‘Hij zat bij mij op school, maar niemand had contact met hem. Rare vogel, een loner. Rare kleren, rood geverfd haar. Je weet dat mijn ouders het allemaal niet zo heel erg goedkeuren dat ik homo ben.’

Ze lachte. ‘Understatement.’

‘Behoorlijk. Ik ben een tijdje van huis weggeweest, ik trok het niet meer. Rond gaan zwerven. Ik kwam hem tegen in het park bij ons in de stad. Hij werd thuis regelmatig in elkaar geslagen. Hij leefde de grootste tijd van de week in het park, hij sliep er ook.’

‘En daar had jij op een gegeven moment...’

Ik knikte. ‘Ik ben weer naar huis gegaan maar hield contact met hem. Op den duur zag het er allemaal beter uit, zijn vader zat in een kliniek. Maar dat was tijdelijk. En toen was hij verdwenen, wilde niemand meer zien, mij ook niet.’

‘En toen leerde je Wijnand kennen?’

Ik knikte. ‘Nou ja, nee. Die kende ik al. Een paar maanden geleden kwam ik Stijn weer tegen. Hij heeft een kamer, een opleiding... Hij werkt in de keuken van het tehuis waar Ruben woont. Hij was wel eens met mij meegegaan vroeger, en hij was gaan kijken hoe het met hem ging.’

‘En toen sloeg de vonk weer over?’

‘Zoiets. Ik heb een keer met hem afgesproken, gewoon omdat ik nog uitleg wilde, waarom hij toen weggegaan was. En dat liep een beetje uit de hand.’

Karlijn grijnsde en vulde de glazen nog een keer.

‘En dat had Wijnand door?’

‘In het begin niet, later wel. Ik kon het ook niet meer tegenhouden.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Het ligt ook niet aan Wijn, echt niet. Maar wat Stijn en ik hadden... Meegemaakt hebben samen... Het is zo sterk...’

Karlijn keek me aan en knikte.

‘Dus je hebt nu iets met Stijn?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Niet echt. We willen allebei wel, dat weet ik. Ik heb hem vandaag gezien, bij Ruben, maar hij deed een beetje raar. Ik zei net al, hij is apart. Zijn vader dronk veel, nog steeds. Maar toen hij in dat

park leefde hij op een gegeven moment ook. En met veel bedoel ik veel.'

'En nu?'

'Geen druppel. Durft hij niet. De keer dat ik er was hebben we samen een biertje gedronken, maar dat is het. Hij was dit weekend eigenlijk weg met medestudenten, maar hij was eerder terug gekomen. Er werd veel gedronken.'

'Klinkt als een probleemgeval, maar wel eentje die het in de hand weet te houden.'

Ik knikte en glimlachte.

'Je glimlacht.'

'Ja.'

'Waarom?'

Ik lachte en haalde mijn schouders op.

'Dus binnenkort zien we Stijn hier een keer binnenkomen?'

'Misschien. Na vandaag weet ik niet wat er gaat gebeuren. Ik zie hem woensdag weer.'

'Hij weet van Wijnand?'

'Ja. Ze kennen elkaar ook, van vroeger. Hij weet ook dat het uit is nu.'

Glas drie.

'Mooie boel, Jarno.'

'Ik maak me zorgen om Wijnand. Huize Biobak... Echt, dat is niks voor hem.'

'Nee, dat vind ik ook.'

'Heeft hij nog iets tegen jou gezegd?'

Karlijn schudde haar hoofd. 'Hij zei dat hij tijdelijk een andere kamer had en verder ging zoeken. Meer niet. Ja, dat ik wel kon raden dat het niet goed ging tussen jullie. Daarna ging hij door met spullen sjouwen en was hij weg. Ik kreeg nog een knuffel van hem hier bovenaan de trap.' Ze keek me aan. 'Hij had het er moeilijk mee.'

Ik nam een slok en zuchtte.

'Als het echt definitief uit is tussen jullie is het misschien wel goed van hem dat hij iets anders zoekt. Het is toch definitief?'

'Dat denk ik wel.'

Karlijn leegde haar glas en stond op. Naast me boog ze voorover en gaf me een kus.

'Dank je,' zei ik.

Ze aaide door mijn haar en liep naar de deur.

'Slapen.'

Ik glimlachte en knikte. Ze stak haar vuist even op en deed de deur open.

'Karlijn?'

'Ja?'

'Dank je voor het wijntje samen,' slikte ik.

Ze grijnsde en was weg. Ik keek mijn kamer rond. Daarna liep er een traan over mijn wang heen. De eerste. En de rest.

Ik zag hem de volgende dag lopen.

'Wijnand!'

Hij draaide zich om en stopte.

'Ik was verbaasd gisteren.'

Hij schokte een keer met zijn armen. 'Ik kon die kamer tijdelijk krijgen. Ik zoek daarna verder.'

'Huize Biobak...'

'Ja, ik weet het.' Hij grijnsde. Daarna keek hij weer serieus. 'Het is beter zo even. Als we samen in dat huis waren gebleven... Zouden we gek van worden denk ik.'

'Misschien.'

'Ik weet het wel zeker.'

'Heb je nog snel geregeld.'

Wijnand keek me aan. 'Ik zag het aankomen, Jarno. Ik had er al over nagedacht. De aanbieding voor die kamer had ik al.'

Daar wist ik niets op te zeggen. Hij sloeg tegen mijn arm, maakte aanstalten om verder te lopen.

'Zorg goed voor jezelf Jarno, doe geen domme dingen.'

'Jij ook,' zei ik verbaasd.

Hij liep door. Ik keek hem na en bleef staan. Geen idee voor hoelang.

Jurre keek raar de dag erna.

'Wat is er?' vroeg ik nieuwsgierig.

'Ik weet niet hoe ik hier over moet beginnen.'

'Wat? Is er iets met Floris?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee. Wijnand.'

Er schoten allerlei scenario's door mijn hoofd. Hij zal toch niet geprobeerd hebben hem te...

'Hij vroeg of ik interesse had in zijn kamer.'

'Bij ons?'

Jurre knikte. 'Hij moet hem kwijt, zit aan een opzegtermijn vast, dus als hij hem kan doorverhuren tot die tijd, scheelt hem een hoop geld.'

'Heeft hij gelijk in,' zei ik dwars.

'Ja, dat wel. Raar allemaal.'

'Misschien.'

'Zou jij het wat vinden?'

'Dat jij bij ons in huis komt wonen?'

'Ja.'

'Ik zou het wel gezellig vinden, Karlijn ook zeker. Maar wil je op kamers dan?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Was eigenlijk de bedoeling voor komend jaar. Maar het is een mooie kans dit, leuke kamer, leuke mensen in huis...'

Ik glimlachte waardoor hij lachte.

'En de studie bevalt, gaat goed... Ik zie eerlijk gezegd niet waarom ik het zou laten schieten.'

'Klinkt goed.'

Jurre keek me aan. 'Het is misschien een gekke vraag hoor, maar heeft Stijn geen interesse voor die kamer?'

'Niet over gehad.' Ik lachte. 'Maar dan nog. Ik hoef even niet samen te wonen. Rustig aan Jurre.'

Hij lachte.

'Dus je gaat het doen?'

'Misschien. Raar idee. Alsof ik misbruik maak van de situatie.'

'Zo moet je niet denken.'

'Vanavond eens met mijn ouders overleggen.'

'Ook niet onbelangrijk.'

'Daarom. Maar dat komt wel goed denk ik.'

Ik werd er vrolijk van. Karlijn liep voorbij, ik wenkte haar.

'Raad eens wie er misschien in de kamer van Wijnand komt.'

Jurre grijnsde.

'Jij?' vroeg ze verbaasd. 'Echt? Gaaf!'

Ze pakte hem vast.

'Ho, ho,' zei Jurre lachend, 'misschien hè? Ik heb ook nog ouders.'

Ze liep weer door, keek nog even naar hem. 'Praat ze om,' zei Karlijn, 'gewoon doen.'

Stijn zal al bij Ruben toen ik binnenkwam.

'Hey,' zei ik zachtjes terwijl ik mijn hand op zijn schouder legde.

'Hey,' zei Stijn.

'Ja!'

'Hoi Ruben,' lachte ik.

Ik knuffelde hem, gaf hem een kus op zijn wang. Ruben probeerde zijn

hand in mijn nek te leggen maar sloeg me tegen mijn achterhoofd. Stijn glimlachte.

'Hoe gaat ie?' vroeg ik hem.

'Gaat wel.'

'Klinkt niet echt enthousiast.'

Hij haalde zijn schouders op. Hij keek naar Ruben en vestigde daar zijn aandacht op. Hij dolde met hem, Ruben lachte en Stijn zijn gezicht veranderde weer. Hij lachte, speelde. Dat kende ik van hem. Zorgen dat niemand zag wat er in zijn kop rondging. Dat kreeg ik nog wel los. Geen druk opbouwen. Stijn bleef met Ruben bezig, mij keek hij bijna niet aan. Dat kwam nog wel goed, als hij echt niet wilde praten dan was hij gewoon niet gekomen. Ik stond op. Ik ging maar eens een bekertje yoghurt halen.

Ik voerde hem, Stijn veegde hem schoon. Ruben lachte, werkte niet echt mee. Maar hij vond het wel lekker, zoals altijd. Er was niet veel meer van te merken dat hij ziek was geweest. Ik gaf hem zijn laatste hap, die hij wonderwel binnen hield. Stijn veegde zijn kin schoon.

'Ie!'

'Ja, Stijn is lief,' glimlachte ik.

'Nou...'

Ik keek hem met een ruk aan. 'Wat?'

'Niks.'

'Ruben? Is Stijn lief?'

'Ja!'

'Zie je nou wel.'

'Jarno...'

'Stijn, wat is er?'

'Niets. Gewoon alles.'

'Stijn, kom op. Wat is er?'

Ruben was stil, hij keek naar ons. Stijn pakte zijn hand.

'Komt het door het afgelopen weekend?' vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op. 'Misschien.'

'Wat is er gebeurd dan?'

'Niet veel. Ik ben eerder gegaan.'

'Wat vond de rest daarvan?'

'Vonden ze niet leuk. Flauw.' Stijn keek me aan. 'Zie je, ik val overal buiten. Toen op school, nu bij deze opleiding. Ik ben apart.'

'Stijn... Uniek is een beter woord.'

Daar kon hij toch om glimlachen.

'Kijk, je lacht weer. Dat zie ik liever.'

Ruben lachte ook.

'Ik kan niet altijd lachen, Jarno, dat weet je.'

Ik ging dichterbij zitten en pakte zijn hand. 'Dat weet ik Stijn. Geeft toch niet?'

'Ik ben lastig.'

Ik boog verder voorover en kustte zijn wang. 'En toch hou ik van je.'

Ruben schaterde, zijn hand schoot los en hij sloeg ons.

'Stijn, ik zei dat ik van je hou.'

'Ik heb je wel gehoord.'

'Nou dan.'

Hij glimlachte. Ik glimlachte terug en kustte hem. Hij zuchtte.

'Je bent gek Jarno, echt.'

'Ja!'

We schoten samen in de lach en keken naar Ruben. Die glunderde, wreef zichzelf in zijn gezicht.

'Mag ik met je mee naar huis?' vroeg ik toen we buiten stonden.

'Jawel.'

'Fijn.'

Hij glimlachte. 'Spring maar achterop.'

Ik reed met hem mee, onderweg haalden we wat te eten, dat ik betaalde, en aten op zijn kamer. Hij zette een deur naar zijn balkon op een kier.

'Koffie?' vroeg hij.

Ik propte het pakpapier van het eten bij elkaar. 'Lekker.'

Hij zette koffie, ik gooide het afval in de bak op zijn balkonnetje. Ik bleef er staan, leunde op de rand en keek de straat in. Niet veel later voelde ik een hete mok tegen mijn rug. Ik draaide me om en pakte mijn mok aan. Ik gaf hem weer een kus. Ik kreeg er eentje terug. Mijn hand gleed tegen zijn heup.

'Stijn, ik wil blijven slapen.'

'Waarom wil jij met mij...'

'Dat kan ik niet uitleggen.'

'Nee, logisch.'

'Dat kan ik alleen maar laten zien.'

Hij lachte. 'Mooi antwoord.'

'Stijn, al heb je misschien af en toe geen vertrouwen in jezelf, heb het wel in mij. Je kunt niet alles alleen, Ik wil bij je blijven.'

Hij zette zijn mok op de rand en pakte me vast.

'Ik hou van je Stijn, echt.'

Hij zuchtte, ik voelde zijn adem in mijn hals. 'Ik ook van jou Jarno.'

Ik had geen zin om naar huis te gaan en dat hoefde ook niet. We moesten allebei vroeg op, maar door mij was het voor hem wel een uur eerder dan normaal. Hij zat gapend aan tafel, met een mok thee. Ik was zelf ook nog niet helemaal wakker.

'Slecht geslapen,' zei hij.

'Eenpersoonsbed,' zei ik, 'maar ik vond het wel lekker.'

Stijn grijnsde.

'Volgende keer blijf je maar bij mij slapen, dat is wat breder liggen.'

Hij keek naar me. 'Kan dat? Hoe gaat Wijnand daar op reageren?'

'Die is weg. Andere kamer. Ik hoorde gister dat we een nieuwe huurder hebben.'

'Dat is snel.'

'Ja, hij heeft zelf een andere huurder gevonden. Je raadt nooit wie.'

'Nou?'

'Jurre.'

'Echt?'

Ik knikte.

'Dan kom ik binnenkort echt bij jou slapen.'

'Zal Jurre gezellig vinden.'

Stijn lachte.

'Ik kan er ook gewoon zo in,' zei Jurre terwijl hij rondkeek.

'Ja, pas nog geschilderd, niet in geleefd. Af en toe een logé.'

Hij grijnsde. Zijn ouders kwamen weer de kamer in met spullen. 'Het laatste jongen.'

Jurre en ik hadden net zijn bed in elkaar geklust.

'Klaar,' zei Jurre tevreden.

Karlijn kwam de kamer binnen. Ze pakte Jurre meteen vast en kustte hem.

'Mijn introkindje. Eindelijk kan ik hem de hele tijd in de gaten houden.'

Ze keek naar zijn ouders, die verbaasd terug keken. 'We gaan goed voor hem zorgen.'

Ze lachten, een beetje ongemakkelijk. Karlijn bleef zichzelf, klopte Jurre nog eens op zijn schouders en verdween toen weer. Ik liet hem ook

achter met zijn ouders.
'Zie je straks wel,' zei ik.
Jurje glimlachte en trok een doos open.

Twee uur later klopte hij op mijn deur.
'Kom je wat drinken, ik moet mijn kamer inwijken.'
Ik lachte. 'Klaar?'
'Zo'n beetje. Ze zijn net weg.'
'Ik kom er aan.'
'Mooi,' zei hij. 'Karlijn!' riep hij op de gang. 'Drank!'
Ik lachte, sloeg mijn boek dicht en pakte een stoel. Ik keek zijn kamer rond. Het was anders dan voorheen, maar toch nog een beetje Wijnand's kamer. Raar. Het was wel voller, met het tweepersoonsbed van Jurje.
'Flink bed,' zei ik.
'Altijd handig als er eens iemand blijft slapen.'
'Flinke plannen. Tom?'
'Grappig Jarno.'
'Ik vraag maar.'
Jurje grijnsde, meteen daarna kwam Karlijn binnen. Met een ingepakte fles wijn. Die hadden zij, Gijs en ik betaald.

'Heb je vrijdag wat te doen?' vroeg ik op woensdag aan Stijn.
Hij glimlachte, wist wat ik ging vragen. Hij knikte.
'Ik kook.'
'O-oh.'
Ruben lachte.
'Mag ik me er mee bemoeien?'
'Ik wil eigenlijk nee zeggen.'
Stijn lachte. 'Jij mag koken.'
'Jurje zal wel meedoen denk ik.'
'Altijd gezellig.'

Het werd eten met zijn vieren. Karlijn was er ook, niet geheel toevallig. Ze wist dat Stijn er zou zijn. Ik was met haar in de keuken bezig toen Stijn aanbelde. Niet veel later had ik niets meer te vertellen in de keuken. Lekker was het wel. We aten op mijn kamer, na het eten kwam de koffie op tafel. Jurje en Stijn zaten te praten terwijl Karlijn en ik de zoon naar de

keuken brachten.

‘Wat een lekker ding,’ zei Karlijn meteen toen we alleen waren.

Ik lachte.

‘Je kijkt alsof je het voor het eerst hoort.’

‘Stijn is gewoon Stijn.’

Ze lachte en keek naar het aanrecht. ‘Morgen. Kom op, koffie.’

We kwamen grinnikend terug mijn kamer in. Na de koffie kwam er bier op tafel. Stijn zette nog een pot koffie. Het werd langzaam laat. Stijn keek op zijn telefoon. Ik tikte met mijn voet tegen die van hem. Hij keek naar me, ik maakte met mijn ogen een gebaar naar mijn bed. Hij glimlachte en knikte.

‘Wou je nou naar huis?’ vroeg ik toen we alleen waren. Karlijn was naar boven, Jurre snapte dat hij ons alleen moest laten.

Stijn haalde zijn schouders op. ‘Misschien.’

Ik pakte hem vast. ‘Ik wil dat je blijft.’

‘Ik ook.’

‘Nou dan.’

Hij glimlachte.

‘Niet raar doen Stijn,’ zei ik met een kus.

‘Nee, daar moet ik eens mee ophouden.’

‘Precies,’ glimlachte ik.

Ik kuste hem weer, kreeg een kus terug. Ik trok hem mee naar mijn bed. Ik trok aan zijn shirt. Stijn deed zijn kleren uit terwijl ik het licht uitdeed. Hij kroop net in bed toen ik mijn broek op en stoel gooide. Ik ging naast hem onder het dekbed liggen.

‘Je hebt gelijk,’ zei hij, ‘veel beter zo’n groot bed.’

‘En toch wil ik bij je liggen,’ zei ik terwijl ik tegen hem aan kroop.

Hij pakte me meteen vast. Mijn voet lag tussen die van hem. Ik genoot van zijn huid tegen me aan.

‘Lang geleden. Voelt goed, als de eerste keer,’ zei hij. ‘Voor het eerst sinds lang geleden dat je als mijn vriendje bij me ligt.’

Ik keek met een ruk op. ‘Wat?’

‘Je hebt me wel gehoord,’ grinnikte hij.

Ik werd warm van binnen. Ik kuste hem, maar dat werd meteen een wilde zoen.

‘Ik neem aan dat je dat wil?’ vroeg hij treiterend, half lachend.

‘Ik wil alles van je.’

Hij gniffelde, ik trok hem op me. Mijn handen gleden over zijn rug naar

zijn billen. Ik wurmde mijn vingers onder de elastische rand van zijn boxer en kneedde zijn warme huid. Ik duwde zijn boxer verder. Stijn lag zwaar op me, hij probeerde zijn boxer verder uit te trekken. Ik liet hem los, deed hetzelfde met die van mij. Naakt, tegen elkaar. Ik kneep weer in zijn billen, hij had een hand onder mijn hoofd en zoende. Hij was hard, net zoals ik, ze duwden naast elkaar. Ik ademde zwaar. Zoveel gebeurde er misschien nog niet eens, maar door de situatie, door wat hij net gezegd had was ik zo geil als het maar zijn kon. Dit was intens. Stijn zoog hard op mijn schouder, hij beet. Ook hij hijgde. Zijn hand gleed tussen ons in. Hij pakt me vast, kneep erin en trok me langzaam af. Ik kreunde, mijn hoofd ging achterover. Ik had mijn handen in zijn haar. Hij kuste mijn borst, mijn buik en daarna zoog hij me hard naar binnen. Ik kreunde binnensmonds. Hij pijpte me, traag maar hard. Met mijn hoofd achterover zag ik de muur boven me. Daarna gingen mijn ogen dicht. Ik voelde alleen nog maar zijn warme mond, zijn zachte tong. Zijn handen knepen in mijn heupen en mijn billen. Zijn duim wreef tussen mijn billen. Heel even liet zijn mond me los, hij maakte zijn duim nat en zoog me daarna weer langs zijn tong zijn mond in. Ik voelde zijn duim, ontspande. Langzaam drong zijn duim bij me naar binnen. Ik kreunde weer. Zijn duim duwde diep, ging traag heen en weer. Ik kneep in zijn haren, mijn benen over zijn schouders. Ik liet ze er af glijden, trok hen naar me toe. Ik kuste hem, wilde zoenen. Ik wilde meer, ik wilde hem helemaal.

‘Ik ben van jou,’ zei ik zacht, ‘helemaal.’

Mijn benen sloegen om hem heen, ik stuurde hem. Ik griste snel naast het bed alles uit het kastje. We deden nerveus, condoom, glijmiddel. Hij lag weer snel op me, ik trok mijn benen op. Niet wachten nu, ik wilde hem in me hebben. Hij duwde, duwde nog eens en gleed toen traag naar binnen. Het voelde warm, heet. Hij nam me, traag, diep. Hij lag zwaar op me, maakte kleine bewegingen. Ik wilde meer. Ik duwde hem iets omhoog, keek hem aan. Hij gleed ver uit me, en daarna weer diep naar binnen. Zo ging hij door, met lange trage bewegingen. Ik hing mijn armen om zijn nek, kwam iets omhoog, mijn voorhoofd tegen zijn schouder. We hijgden, hij vlak naast mijn oor, ik zag zijn buik heen en weer gaan, ik voelde zijn bekken tegen mijn billen stoten.

‘Sneller,’ hijgde ik.

Dat deed hij. Ik kreunde mee met iedere keer dat hij diep in me duwde. Hij leunde op gestrekte armen en kreunde. Hij versnelde nog wat, voor mijn gevoel werd hij nog harder. Daarna zuchtte hij en duwde diep. Hij bleef daar, zijn heupen tegen mijn billen. Hij schokte. Ik wist het, hij

kwam klaar. Ik pakte hem nog steviger vast, beet in zijn schouder. Hij duwde nog een keer, daarna ontspande hij langzaam. Ik liet me terug op het bed vallen, hij keek naar me, gleed langzaam uit me. Hij keek naar beneden, pakte me vast en trok me. Ineens pakte hij de spullen op de hoek van het matras. Hij was snel. Niet veel later zat hij boven me, zette mijn eikel tegen zich aan en zakte naar beneden. Hij was heet van binnen. Hij zette zijn handen op mijn schouders en keek me diep in mijn ogen. Hij bereed me, was volledig in controle van alles. Ik liet het gebeuren. Ik probeerde mee te bewegen, duwde mijn bekken omhoog als hij zich liet zakken. Samen vonden we een ritme. Hij grijnsde, kneep. Ik bewoog sneller, kon het niet meer houden. Hij hield me goed in de gaten, toen hij merkte dat ik klaar ging komen liet hij zich zwaar zakken. Ik spande mijn benen en voelde mijn orgasme komen. Ik trilde en ontladde. Hij duwde zich nog verder naar beneden, ik voelde alles spannen. Mijn hoofd lag in het kussen, ik bleef hem aankijken toen ik klaar kwam. Langzaam ontspanden we. Hij bleef kijken, glimlachte. Hij boog voorover en kuste me voorzichtig. Niet zoenen, alleen een kus. Hij tilde zich iets op, ik voelde hem van me afglijden. Meteen daarna kroop hij tegen me aan. Nu zoenden we wel, zachtjes, langzaam, kussen tussendoor. Ik knuffelde hem. Kus op zijn voorhoofd. Hij glimlachte. Ik hield hem dicht tegen me aan.

‘Moet het licht niet uit?’

‘Dan moet ik je loslaten.’

‘Snel dan.’

‘Wil je slapen?’

‘Hm.’

Ik glimlachte, strekte mijn arm achter me en reikte naar de schakelaar van de lamp. Ik zag hoe laat het was op mijn wekker. Het was anderhalf uur later dan toen we in bed gingen liggen.

‘Gaan wij opstaan?’ vroeg ik.

‘Hoe laat is het?’

‘Bijna twaalf uur.’

‘Nee.’

‘Ja.’

‘Nee, we staan nog niet op.’

Ik glimlachte en kuste hem. Stijn sloot zijn ogen weer. Hij bleef wakker, maar bewoog verder niet. Ik hoorde de deur van Jurre’s kamer. Er klonken stemmen. Stijn streelde met zijn vinger over mijn rug. Ik kon

niet horen wat er gezegd werd naast ons. Maakte me ook niet uit. De deur ging weer open, daarna weer dicht. Iemand lachte. Daarna was het stil. Stijn bewoog, hij draaide op zijn andere zij en schoof met zijn rug tegen mijn borst aan. Ik sloeg mijn arm om hem heen. Ik wreef over zijn buik, hield zijn zachte piemel in mijn hand. Hij grinnikte. Bij Jurre op zijn kamer kraakte zijn bed zachtjes. Weer een lach, zachtjes. Daarna was het weer stil. Stijn was ontspannen, één arm ging achteruit en lag op mijn heup. Ik drukte mijn lippen tegen zijn schouder. Ik hoorde de zware gesp van Jurre's riem op de grond vallen. Ik tilde mijn hoofd iets op. Er werd kort gelachen. Het was weer stil. Ik bleef stil, wilde horen wat er gebeurde. Volgens mij deed Stijn hetzelfde. Kreunde er nou iemand zachtjes?

'Ligt er hiernaast nou iemand seks te hebben?' fluisterde Stijn grinnikend.

'Volgens mij wel.'

Ja, er kreunde iemand. Sterker nog, volgens mij hoorde ik een kus. Stijn duwde zich dicht tegen me aan.

'Ik wist niet dat hij een vriend had.'

'Ik ook niet,' fluisterde ik. 'Maar ik begin een vermoeden te krijgen.'

'O?'

'Als dit waar is...'

Ze waren nu duidelijk op dreuf. Ik hoorde de stem van Jurre, ik kon helaas niet horen wat hij zei. Iemand kreunde, het was niet Jurre. Nog een keer. Er klonk een soort hoge verstokte kreun. Daarna was het stil.

'Er kwam iemand klaar geloof ik,' grinnikte Stijn.

'Zeker weten.'

Er bewoog weer wat. Stijn draaide zich weer om en keek me aan.

'Zouden ze net zo gelukkig zijn als ik?'

Ik glimlachte en kuste hem.

'Dank je wel, Jarno.'

'Waarvoor?'

'Dat je bij mij wil zijn.'

'Hou op Stijn.'

'Ik meen het.'

'Ik ook,' zei ik met een kus.

'Ben ik erg ongezellig als ik eigenlijk wel zin heb in koffie?'

Ik lachte. 'Nee. Lust ik ook wel.'

Ik kroop uit bed en zette het apparaat aan. Ik pakte mijn boxer en een T-shirt. Ik keek naar hem met de deurklink in mijn hand. Stijn lag op zijn rug, handen achter zijn hoofd.

'Jij voelt je wel thuis geloof ik.'

Hij glimlachte en knikte. Ik kuste de lucht en deed de deur open om naar het toilet te gaan. Toen ik in de gang was ging de deur van het toilet net open. Daar stond hij, in zijn boxer, het was duidelijk te zien dat het nog niet helemaal tot rust was gekomen in zijn boxer. Hij schrok van me, maar ontspande toen ik glimlachte.

'Hey, Tom,' glimlachte ik. 'Waarom ben ik niet verbaasd jou hier tegen te komen?'

www.feedbooks.com
Food for the mind